

CORMORAN STRIKE V SIEDMOM PRÍPADE
BESTSELLEROVÉHO AUTORA

ROBERT GALBRAITH

VODNÝ HROB

Vodný hrob

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Robert Galbraith

Vodný hrob – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

VODNÝ HROB

ROBERT GALBRAITH

VODNÝ HROB

Preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Robert Galbraith: The Running Grave
Copyright © J. K. Rowling 2023
First published in Great Britain in 2023 by Sphere

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

Any connection between the music referenced in the story and cults is purely fictitious and the use of lyrics in the work is not intended to be associated with any cults or groups in real life.

Translation © Diana Ghaniová, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3635-0
ISBN e-knihy 978-80-566-4340-2 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4341-9 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4339-6 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Mojim bohyniam,
Lynne Corbettovej, Aine Kielyovej a Jill Prewettovej,
Juno, Ceres a Astarte

When, like a running grave, time tracks you down...

Ked' ťa ako vodný hrob dobehne čas...

Dylan Thomas: When, Like a Running Grave

*Trvalo dlho, kým to zašlo až takto ďaleko. Stalo sa tak preto,
lebo to, čo bolo treba zastaviť, nebolo zastavené dosť skoro.*

I-ting alebo Kniha premien

PROLÓG

Nie každý jednotlivec je rovnako vhodný na to, aby sa radil s orákulom. Vyžaduje si to jasnú a pokojnú myseľ, ktorá vníma kozmické vplyvy ukryté v skromných vešteckých stonkách.

Richard Wilhelm:

Úvod k I-ťingu alebo Knihe premien

Listy medzi sirom Colinom a lady Edensorovou a ich synom Williamom

13. marca 2012

Will,

včera sme sa od Tvojho vysokoškolského učiteľa s hrôzou dozvedeli, že si odišiel z univerzity a vstúpil do nejakého náboženského hnutia. Ešte viac nás zarazilo, že si to s nami neprediskutoval ani si sa neobťažoval povedať nám, kam ideš.

Ak nám žena, ktorá odpovedá na telefonáty v ústredí Univerzálnej humanitárnej cirkvi, neklame, s členmi sa dá spojiť len rukou písanými listami. Dala mi slovo, že tento list sa k Tebe dostane.

Tvoja matka a ja nechápeme, prečo si to urobil, prečo si sa s nami najprv neporozprával a čo Ťa presvedčilo, aby si odišiel zo školy a od svojich priateľov. Máme o Teba obrovský strach.

Prosím, ozvi sa nám, LEN ČO dostaneš tento list.

Otec

16. apríla 2012

Drahý Will,

pani z ústredia cirkvi tvrdí, že si dostal otcov list, ale doposiaľ si sa nám neozval, takže máme stále veľké obavy.

Domnievame sa, že sa nachádzaš na Chapmanovej farme v Norfolk. V sobotu o 13.00 budeme s otcom v New Inne v Roughtone. Prosím, Will, príd' za nami, aby sme sa mohli o všetkom porozprávať. Otec si niečo zistil o Univerzálnej humanitárnej cirkvi a zdá sa, že je to zaujímavá organizácia so zásluhnými cieľmi. Rozhodne chápeme, prečo Ťa oslovila.

Nesnažime sa riadiť Tvoj život, Will, naozaj Ťa chceme len vidieť a vedieť, že sa máš dobre.

S láskou mama xxx

29. apríla 2012

Drahý Will,

včera som navštívil centrálny chrám UHC v Londýne a zhováral som sa so ženou, ktorá trvala na tom, že naše predchádzajúce listy sa k Tebe dostali. Keďže si sa však s nami v sobotu nestretol ani si nám neposlal žiadny odkaz, nemáme ako zistiť, či vraví pravdu.

Rád by som teda uviedol – či už si to prečítaš Ty, alebo ten, kto možno protiprávne otvára Tvoje listy –, že s istotou viem, že si na Chapmanovej farme, nikdy z nej neodchádzaš bez sprievodu a výrazne si schudol. Viem aj to, že na farmu sa nedostane nikto okrem členov cirkvi.

Si inteligentný človek, Will, ale faktom zostáva, že si autista a toto nie je prvý prípad, keď Tebou niekto manipuluje. Ak sa mi do 5. mája neozveš telefonicky alebo listom napísaným Tvojím rukopisom, obrátim sa na políciu.

Som v kontakte s bývalým členom Univerzálnej humanitárnej cirkvi, s ktorým by som Ťa rád zoznámil.

Ak cirkev nemá čo skrývať a Ty sa zdržuješ na Chapmanovej farme z vlastnej vôle, nemôžu mať nič proti tomu, aby si sa s nami stretol alebo sa porozprával s týmto človekom.

Will, opakujem, ak sa mi neozveš do 5. mája, obrátim sa na políciu.

Otec

1. mája 2012

Drahí Colin a Sally,

ďakujem za Vaše listy. Všetko je, ako má byť. V UHC som spokojný a teraz už chápem veľa vecí, ktoré som predtým nechápal. V skutočnosti nie som „na spektre“. Je to len nálepka, ktorú ste mi dali, aby ste ospravedlnili, ako ste ma celý život ovládali. Nie som Váš fyzický predmet a na rozdiel od Vás ma nemotivujú peniaze ani materialistické dôvody.

Z Vášho posledného listu som vyrozumel, že ste dali sledovať Chapmanovu farmu. Som dospelý a fakt, že sa ku mne naďalej správate ako k dieťaťu, ktoré treba mať pod dozorom, len dokazuje, ako málo vám môžem dôverovať.

Takisto presne viem, s ktorým „bývalým členom“ UHC sa mám stretnúť. Je to nebezpečný zlomyselný človek, ktorý ublížil mnohým nevinným ľuďom. Odporúčam Vám, aby ste s ním prerušili kontakt.

Utopená prorokynia požehná všetkých, čo ju uctievali.

Will

2. mája 2012

Drahý Will,

nesmierne nás potešilo, keď sme od Teba dostali list, ale trochu nás znepokojuje, lebo naozaj neznie ako Ty, miláčik.

Will, prosím, stretni sa s nami. Ak sa s Tebou stretneme zoči-voči, ubezpečíme sa, že si šťastný a vieš, čo robíš. Nič viac nežiadame, len osobné stretnutie.

Miláčik, chcem byť k Tebe celkom úprimná. Otec dal naozaj sledovať Chapmanovu farmu, lebo mal o Teba veľký strach, ale prisahám, že s tým už prestal. Sledovanie zrušil. Nikto Ťa nešpehuje a nechceme riadiť Tvoj život, Will. Chceme Ťa len vidieť a počuť z Tvojich vlastných úst, že si šťastný a konáš z vlastnej vôle.

Lúbime Ťa a sľubujem, že pre Teba chceme len to najlepšie.

Mama xxx

12. mája 2012

Drahí Colin a Sally,

stretnem sa s Vami 23. mája napoludnie v Ústrednom chráme na Rupert Court v Londýne. Nikoho so sebou nevodte, najmä nie bývalých členov cirkvi, ktorých dovnútra aj tak nepustia.

Utopená prorokyňa požehná všetkých, čo ju uctieva.

Will

24. mája 2012

Drahí Colin a Sally,

súhlasil som so včerajším stretnutím, aby som Vám dokázal, že som šťastný a rozhodujem sa na základe vlastnej vôle. Obaja ste prejavili vysokú mieru emotivity, správali ste sa neúčtivo ku mne a urážlivo k ľuďom, ktorých si vážim a mám rád.

Ak kontaktujete políciu alebo ma začnete znova sledovať, podám na Vás žalobu na súd. Cirkev zariadila, aby ma posúdil lekár, ktorý dosvedčí, že som plne pri zmysloch a práve Vy sa na mňa snažíte vyvíjať neprimeraný nátlak. Konzultoval som to aj s právnikmi UHC. Môj zverenecký fond patrí iba mne, a keďže starý otec odkázal tie peniaze mne, nie Vám, nemáte právo mi brániť, aby som svoje dedičstvo použil na dobré účely.

Utopená prorokyňa požehná všetkých, čo ju uctieva.

Will

16. marca 2013

Drahý Will,

viem, že to píšem v každom liste, ale prosím, prosím, ozvi sa nám. Chápeme a rešpektujeme skutočnosť, že chceš zostať v UHC. Chceme len vedieť, že si šťastný a máš sa dobre. A predovšetkým Ťa chceme vidieť osobne. Uplynul už viac ako rok, Will. Nesmierne nám chýbaš.

Na Chapmanovu farmu som Ťa poslala darček k narodeninám. Dúfam, že si ho dostal.

Prosím, Will, ozvi sa. Nikto Ťa nebude presviedčať, aby si odišiel z UHC. Chceme len, aby si bol šťastný. Otec hlboko ľutuje, čo povedal, keď sme sa stretli naposledy. Nehneváme sa, Will, len nám zúfalo chýbaš.

Otec pridá svoj vlastný list, ale ja chcem len povedať, že Ťa z celého srdca ľúbim a skratka chcem vedieť, že sa máš dobre.

Mama xxxxxx

Will,

úprimne sa ospravedlňujem za to, čo som povedal minulý rok o cirkvi. Dúfam, že mi odpustiš a že sa nám ozveš. Mame nesmierne chýbaš a mne takisto.

S láskou otec x

**Úryvky z listu právnickej firmy Coolidge
and Fairfax pánovi Kevinovi Pirbrightovi,
bývalému členovi Univerzálnej humanitnej cirkvi**

18. marca 2013

**SÚKROMNÁ A DÔVERNÁ PRÁVNA KOREŠPONDENCIA
NEZVEREJŇOVAŤ A NEŠÍRIŤ**

Vážený pán...

Tento list píšeme s vedomím, že ste zodpovedný za blog „Odhalenie Univerzálnej sekty“, ktorý píšete pod menom „bývalý člen UHC“...

Blogový príspevok z apríla 2012: „Súvislosť s Aylmertonom“

Dňa 2. apríla 2012 ste uverejnili blogový príspevok s názvom „Súvislosť s Aylmertonom“. Príspevok obsahuje niekoľko nepravdivých a značne hanlivých tvrdení o UHC. V úvodných odsekoch sa píše:

Prevažná väčšina členov, ktorých do cirkvi prilákalo posolstvo rovnosti, rozmanitosti a charitatívnej služby, nemá ani potuchy, že Univerzálna humanitárna cirkev vznikla z Aylmertonskej komunity, neslávne známej norfolskej komúny, ktorá bola v roku 1986 odhalená ako zásterka pre pedofilné aktivity rodiny Crowtherovcov.

Väčšina členov Aylmertonskej komunity bola zatknutá spolu s rodinou Crowtherovcov, ale tí, čo mali to šťastie a vyhli sa trestnému stíhaniu, zostali na komunitnom pozemku, ktorý premenovali na „Chapmanovu farmu“. Z tejto skupinky skalných prívržencov sa stali zakladajúci členovia UHC.

Každý rozumný čitateľ z toho vyrozumie, že UHC je v skutočnosti pokračovaním Aylmertonskej komunity pod iným názvom a činnosť UHC sa ponáša na činnosť Aylmertonskej komunity, najmä čo sa týka pedofílie. Obe tvrdenia sú nepravdivé a značne hanlivé voči našim klientom.

Okrem toho výrazy „mali to šťastie a vyhli sa trestnému stíhaniu“ a „skupinka skalných prívržencov“ rozumným čitateľom naznačia, že tí, čo zostali na komunitnom pozemku, spáchali podobné nezákonné činy, za aké rodina Crowtherovcov a ďalší skončili vo väzení. Toto tvrdenie je nepravdivé a značne hanlivé voči členom UHC a rade predstavených.

Pravdivé stanovisko

V skutočnosti bola členkou Aylmertonskej komunity iba jedna členka UHC: pani Ma-cu Waceová, manželka zakladateľa a vodcu UHC Jonathana Wacea.

Ma-cu Waceová mala pätnásť rokov, keď bola Aylmertonská komunita rozpustená, a počas súdneho procesu svedčila proti bratom Crowtherovcom. Táto skutočnosť je verejne známa a ľahko zisiteľná zo súdnych dokumentov a tlačových správ o prípade.

Pani Waceová otvorene hovorila o svojich traumatických zážitkoch v Aylmertonskej komunite aj na stretnutiach cirkvi, na ktorých ste sa osobne zúčastnili. Ani zďaleka nemala to „šťastie“, keďže bola sama obeťou Crowtherovcov. Narážka, že sa podieľala na odpornom nezákonnom správaní bratov Crowtherovcov alebo ho schvaľovala, je značne hanlivá a pani Waceovú hlboko zasiahla a rozrušila. Rovnako poškodila a môže naďalej poškodzovať meno pani Waceovej aj UHC. To vás vystavuje značnej právnej zodpovednosti.

Blogový príspevok z 28. januára 2013: „Veľký charitatívny podvod“

Dňa 28. januára 2013 ste uverejnili príspevok s názvom „Veľký charitatívny podvod“, v ktorom uvádzate:

V skutočnosti je jediným cieľom UHC získať čo najviac peňazí a v tom je pozoruhodne dobrá. Zatiaľ čo pri známejších členoch stačí, že budú obracať druhých na vieru v mediálnych výstupoch, od radových členov sa očakáva, že budú každý deň na ulici s pokladničkami a zostanú vonku bez ohľadu na počasie alebo svoj zdravotný stav tak dlho, ako bude treba, aby vyzbierali svoj

„príspevok“, čo je minimálne sto libier denne, s ktorými sa musí vrátiť každý pešiak, ak nechce čeliť hnevu prchkého cirkevného vymožiteľa Tchaj-oua Wacea, staršieho z dvoch synov Jonathana a Ma-cu Waceovcov.

Opis pána Tchaj-oua Wacea ako „prchkého vymožiteľa“ každý rozumný čitateľ pochopí tak, že pán Tchaj-ou Wace je agresívny nepredvídateľný tyran. Taká charakteristika je pre pána Tchaj-oua Wacea značne hanlivá a môže poškodiť jeho meno ako predstaveného cirkvi aj meno samotnej UHC.

Ďalej píšete:

Kam idú všetky peniaze? Dobrá otázka. Návštevníci „útočiska“ cirkvi na Chapmanovej farme postrehnú, že zatiaľ čo obyčajní členovia si „užívajú“ poľnohospodárstvo pred zavedením strojov, spia v nevykurovaných stodolách a vymieňajú svoje pokladničky za motyky a pluhy ťahané koňmi, ubytovanie pre predstavených a slávnych členov je podstatne pohodlnejšie.

Hlavná obytná budova na farme bola zväčšená a zrekonštruovaná na úroveň 21. storočia s bazénom, vírivkou, posilňovňou, saunou a súkromným kinom. Väčšina predstavených jazdí na novučičkých autách najvyššej triedy a o vodcovi cirkvi Jonathanovi Waceovi (medzi členmi známom pod prezývkou „Tatko Džej“) sa vie, že vlastní nehnuteľnosť na Antigüe. Návštevníci centrálného chrámu na Rupert Court taktiež vidia čoraz honosnejšie príslušenstvo a doplnky, nehovoriac o rúchach predstavených vyšívanych zlatom. „Jednoduchosť, pokora a dobročinnosť“? Skôr „úplatnosť, dvojtvárnosť a márnivosť“.

Každý rozumný čitateľ tohto príspevku z neho vyčíta, že rada predstavených si nezákonne privlastňuje finančné prostriedky určené charite a presmerováva ich buď do vlastných vreciek, alebo na luxusné ubytovanie a oblečenie pre seba. Toto je nepravdivé a značne hanlivé voči rade predstavených.

Pravdivé stanovisko

Je verejne známe, že pani Margaret Cathcartová-Bryceová, bohatá dlhoročná členka cirkvi, darovala cirkvi ešte za svojho života značné finančné prostriedky na rekonštrukciu Chapmanovej farmy a keď v roku 2004 zomrela, rada predstavených bola jej jediným dedičom zo závetu, čo umožnilo cirkvi zakúpiť vhodné nehnuteľnosti v centre Londýna, Birminghamu a Glasgowa, aby sa mali veriaci kde stretávať.

Váš blogový príspevok obsahuje niekoľko očividných nepravd. Na Chapmanovej farme sa nenachádza vírivka ani bazén a pán Jonathan Wace nevlastní a ani nikdy nevlastnil nehnuteľnosť na Antigüe. Všetky autá predstavených cirkvi boli zakúpené z ich vlastných platov. Vaše tvrdenie, že členovia cirkvi sú povinní vyzbierať sto libier denne, inak budú čeliť „hnevu“ pána Tchaj-oua Wacea, je takisto úplne nepravdivé.

Cirkev je vo všetkých svojich finančných záležitostiach otvorená a transparentná. Peniaze vyzbierané na charitatívne účely neboli nikdy použité na údržbu alebo renováciu Chapmanovej farmy, nákup alebo modernizáciu sídla UHC v Londýne ani v osobný prospech predstavených. Narážka, že pre UHC alebo radu predstavených je typická „úplatnosť, dvojtvárnosť a márnivosť“, je značne hanlivá pre cirkev aj radu predstavených a môže vážne poškodiť ich meno. To zvyšuje vašu právnu zodpovednosť.

Blogový príspevok z 23. februára 2013: „Utopená prorokyňa“

Dňa 23. februára 2013 ste uverejnili príspevok s názvom „Utopená prorokyňa“, v ktorom ste uviedli viacero hanlivých a hlboko zraňujúcich tvrdení o prvorodenej dcére manželov Waceovcov Taj-jü, ktorá sa v roku 1995 utopila a ktorá je v UHC považovaná za prorokyňu.

Členom UHC je celkom jasné, že hoci medzi všetkými prorokmi teoreticky vládne rovnosť, jedna z nich je oveľa dôležitejšia ako ostatní. Utopená prorokyňa sa stala ústrednou postavou sekty UHC, má svoje vlastné obrady a samostatné rituály. Nepochybne existovala počiatočná túžba Ma-cu Waceovej udržať mŕtvu dcéru [Taj-jü Waceovú] v istom zmysle „nažive“, ale svoj blízky vzťah s Utopenou prorokyňou využíva pri každej mozgovej príležitosti. Len málokto z vymytých mozgov má odvahu opýtať sa (aspoň šeptom), čím si utopené sedemročné dieťa zaslúžilo status prorokyne. Ešte menej ľudí sa odváži poukázať na zvláštnu zhodu okolností, že prvá manželka Jonathana Wacea (vždy vymazávaná z minulosti UHC) sa takisto utopila v mori pri pláži Cromer.

Tvrdenia a narážky v tomto odseku by sotva mohli byť urážlivejšie, zraňujúcejšie alebo hanlivejšie voči manželom Waceovcom alebo UHC ako takej.

Tvrdenie, že pani Waceová „využíva“ tragickú smrť svojej dcéry, je nechutná urážka, ktorá poškodzuje meno pani Waceovej ako matky aj ako predstavenej cirkvi.

Okrem toho rozumný čitateľ z vášho použitia výrazu „zvláštna zhoda okolností“ v súvislosti s nešťastným utopením pani Jennifer Waceovej pravdepodobne usúdi, že na smrti pani Jennifer Waceovej, alebo na skutočnosti, že Taj-jü Waceová zomrela podobne tragicky, je niečo podozrivé.

Pravdivé stanovisko

Dňa 29. júla 1995 sa sedemročná Taj-jü Waceová utopila v mori pri pláži Cromer. Ako je verejne známe a ľahko zistiteľné zo súdnych záznamov a tlačových správ o vyšetrovaní jej smrti, Taj-jü vzala na pláž skoro ráno členka cirkvi, ktorá nepožiadala o dovoľenie jej rodičov. Manželov Waceovcov hlboko zasiahlo, keď sa dozvedeli, že ich dcéra sa v nestráženej chvíli utopila.

Súčasťou systému viery UHC je, že niektorí zosnulí členovia cirkvi sa po smrti stávajú „prorokmi“. Náboženská viera je chránená anglickými zákonmi.

Pravdivý opis tragickej smrti pani Jennifer Waceovej je takisto verejne dostupný v súdnych záznamoch a tlačových správach z vyšetrovania. Pani Jennifer Waceová zomrela vo sviatočné popoludnie v máji 1988. Ako epileptička dostala vo vode veľký záchvat a napriek všetkým pokusom okolitých plavcov o jej záchranu sa utopila. Mnohí svedkovia pri vyšetrovaní vypovedali, že pán Jonathan Wace nebol v mori v čase, keď sa pani Waceová utopila: keď si uvedomil, čo sa deje, vbehol do vody, ale manželku už nestihol zachrániť. Pán Wace bol z predčasnej smrti svojej prvej manželky zdrvený a vôbec ju nechcel „vymazať“ zo svojej osobnej minulosti. Práve naopak, verejne sa vyjadril, že táto tragédia prehĺbila jeho kľíčiacu náboženskú vieru, ku ktorej sa obrátil v snahe nájsť útechu. Akékoľvek narážky tvrdiace opak sú nepravdivé, zlomyseľné a značne hanlivé voči pánovi Jonathanovi Waceovi.

Okrem toho je značne hanlivé označovať cirkev ako „sektu“ alebo naznačovať, že jej členovia majú „vymyté mozgy“. Všetci členovia UHC navštevujú cirkev z vlastnej vôle a môžu ju kedykoľvek opustiť.

Na záver...

**Mailová komunikácia medzi bývalým
členom UHC pánom Kevinom Pirbrightom
a sirom Colinom Edensorom**

Kevin Pirbright

20. marca 2013

List právnika z UHC

Adresát: sir Colin Edensor

Drahý Colin,

dnes ráno som dostal list od právnika z UHC s príkazom stiahnuť môj blog, inak ma prinúti zaplatiť, dajú ma na súd atď. atď., ako sa zvyčajne vyhrážajú všetkým bývalým členom.

Dobre! Chcem, aby sa to dostalo pred súd. Nemám však peniaze na právnika, a tak som uvažoval, či by ste mi nemohli pomôcť, keďže v prípade ohovárania tuším nemám nárok na právnu pomoc. Robím to pre všetkých s vymytými mozgami vrátane Willa. Treba vrhnúť svetlo na to, čo tie svine robia.

S knihou sa mi celkom darí. Všetko, čo proti mne teraz robia, mi umožní pridať ďalšie kapitoly!

S pozdravom Kevin

sir Colin Edensor

20. marca 2013

Re: List právnika z UHC

Adresát: Kevin Pirbright

Drahý Kevin,

rád Vám pomôžem s poplatkami za právne služby. Odporúčam svojich vlastných právníkov Rentonovcov, ktorí už vedia o nekalých praktikách UHC v súvislosti s našim synom.

Informujte ma o vývoji. Teším sa z dobrej správy, že sa Vám darí s knihou. Myslím, že bude mať veľký význam.

S pozdravom Colin

Úryvok z rozhovoru s herečkou Noli Seymourovou v časopise *Zeitgeist*, január 2014

Pýtam sa na dva drobné čínske znaky vytetované tesne pod Seymourovej ľavým uchom: nové prírastky do jej beztak rozsiahlej zbierky *body artu*.

„Dala som si ich urobiť minulý mesiac. Znamenajú *t'in-c'*, teda zlato, a odkazujú na Zlatú prorokyňu Univerzálnej humanitárnej cirkvi.

Bola som upozornená, že Seymourová nebude odpovedať na otázky týkajúce sa jej členstva v kontroverznej UHC, ale keďže ju sama spomenula, pýtam sa, čo si myslí o pretrvávajúcich negatívnych rečiach o tejto cirkvi.

„O tom Noli nechce hovoriť,“ napomenie ma Seymourovej človek z PR, ale jeho klientka si ho nevšímá.

„Prosím vás,“ povie a prevráti tie nádherné jasnomodré oči. „Na tom, že chcete pomôcť ľuďom bez domova a dopriať voľno deťom, ktoré sa starajú o príbuzných, je určite niečo hrôzostrašné, však? Teraz vážne: naozaj ľudia nemajú na práci nič lepšie než ohovárať cirkev, ktorá koná len dobro? Úprimne,“ povie, prývkrát sa ku mne nakloní a zväžnie, „Univerzálna humanitárna cirkev je najprogresívnejšie náboženstvo všetkých čias. Všetko je prepojené. Hľadá univerzálnosť, lebo o tom je život aj ľudskosť: o hľadanie jednoty a celistvosti. To je jedna z vecí, čo ma na nej priťahujú. Vo všetkých náboženstvách sú útržky pravdy, ale kým ich nepospájame, neuvidíme ju. V cirkvi je obrovská rozmanitosť. Študujeme všetky posvätné knihy. Mali by ste prísť na stretnutie. Veľa ľudí príde len zo zvedavosti a už nikdy neodíde.“

Neprekvapí ma, keď v tomto momente zasiahne Seymourovej človek z PR a pripomenie Noli, že sme sa stretli, aby sme sa porozprávali o jej najnovšom filme.

**Mailová komunikácia
medzi sirom Colinom Edensorom
a jeho právníkom Davidom Rentonom**

sir Colin Edensor

27. mája 2014

Zverenecký fond Willa Edensora

Adresát: David Renton

Drahý David,

ospravedlňujem sa, že som sa dnes ráno počas nášho telefonátu rozčúlil. Určite si uvedomuješ, že táto situácia si vyberá svoju daň, najmä vo svetle Sallinej nedávnej diagnózy.

Plne si uvedomujem, že Will je plnoletý a odmieta sa podrobiť ďalším psychiatrickým vyšetreniam, ale hnevá ma, v akej bezvýchodiskovej situácii sme sa ocitli. Podľa teba v súčasnosti neexistujú dôvody, na základe ktorých by sudca rozhodol, že Will nie je psychicky spôsobilý. Vstúpil do nebezpečnej sekty a prerušil všetky kontakty s rodinou a bývalými priateľmi. Hádám je to dostatočný dôkaz jeho lability a dôvod na ďalšie posúdenie jeho stavu.

Samotný fakt, že doktor Andy Čou je predstaveným UHC, by ho mal diskvalifikovať z liečby alebo vyšetrovania členov cirkvi. Rozumiem, že Čou aj naďalej pracuje ako psychológ, ale človek by si myslel, že jeho členstvo v UHC predstavuje prinajlepšom do očí bijúci konflikt záujmov, pokiaľ ide o posudzovanie duševného zdravia zraniteľných členov cirkvi s veľkými zvereneckými fondmi.

Ako isto vieš, vo štvrtok sa konalo stretnutie správnej rady, kde ma prehlasovali. Väčšinový názor znel, že neexistujú žiadne právne dôvody, na základe ktorých by sme mohli obmedziť Willovo právo disponovať vlastnými finančnými prostriedkami. Celková suma peňazí, ktoré Will od svojho vstupu do UHC vybral zo svojho fondu, už dosiahla 95-tisíc libier. Neverím, že mal v úmysle zložiť zálohu za dom alebo kúpiť auto, lebo stále býva na Chapmanovej farme a neexistuje dôkaz, že by chodil do autoškoly.

Ako som spomínal v telefonáte, Kevin Pirbright je ochotný dosvedčiť na súde, že bohatí jednotlivci ako Will dostávajú pri žiadostiach o finančné prostriedky vzorové listy, ktoré potom prepisujú. Nikto, kto Willa pozná, by neuveril, že posledné dva listy správnej rade napísal sám. Okrem iného som postrehol, že keď ide o to, aby sa dostal k peniazom, nezmieňuje sa ani o Utopenej prorokyni.

Budem vďačný za všetky rady, ako sa dostať zo slepej uličky, v ktorej sa nachádzame. Domnievam sa, že Sallina choroba súvisí so stresom v posledných dvoch rokoch, a obaja sa naďalej zúfalo obávame o nášho syna.

S pozdravom Colin

David Renton

27. mája 2014

Re: Zverenecký fond Willa Edensora

Adresát: sir Colin Edensor

Drahý Colin,

ďakujem za tieto slová. Úplne chápem, že je to pre Teba a Sally nesmierne stresujúca situácia, a úprimne s Vami súcitím najmä vo svetle Sallinej nedávnej diagnózy.

My dvaja síce môžeme mať pochybnosti a otázky týkajúce sa Univerzálnej humanitárnej cirkvi, no je to legálne registrovaný subjekt, ktorý nikdy nebol úspešne stíhaný.

Žiaľ, mám obavy, ako dôveryhodne by pôsobil Kevin Pirbright pred sudcom. V minulosti bol nútený odvolať nepresnosti v svojich blogových príspevkoch o UHC a niektoré jeho tvrdenia o cirkvi sú za hranicou vierohodnosti, najmä opisy zjavenia prorokov, ktoré naďalej pripisuje nadprirodzeným silám.

Ak vieš o ďalších bývalých členoch UHC, ktorých by si mohol prehovoriť, aby svedčili o používaní nátlakových prostriedkov, vzorových listov a podobne, možno by sa nám podarilo dať dokopy prípad, ale obávam sa, že ak budeš pokračovať s Kevinom ako jediným svedkom, Tvoja šanca na úspech je mizivá.

Mrzí ma táto pochmúrna prognóza, Colin. Ak sa Ti podarí vypátrať ďalších bývalých členov cirkvi, rád to prehodnotím.

S pozdravom David

**Úryvok z rozhovoru
s autorom Gilesom Harmonom
v časopise *ClickLit*, február 2015**

CL: Niektorí čitatelia v najnovšom románe postrehli skutočne výrazný posun vo vašich názoroch na náboženstvo.

GH: V skutočnosti to vôbec nie je posun. Je to vývoj, evolúcia. Som len o pár krokov ďalej na tejto ceste ako predtým. Stalo sa len to, že som natrafil na jedinečný spôsob, ako uspokojiť pocit univerzálnej potreby náboženstva bez akýchkoľvek sprievodných negatív tradičných náboženstiev.

CL: Celý honorár za *Jeden posvätný úsvit* venujete Univerzálnej humanitárnej cirkvi?

GH: Áno, venujem. Hlboko na mňa zapôsobilo, ako UHC zmenila životy mnohých zraniteľných ľudí.

- CL: Na vašom prvom čítaní sa odohral incident, po ktorom z miesta konania vyviedli bývalého člena UHC. Môžete sa k tomu vyjadriť?
- GH: Polícia mi povedala, že ten chudák je dosť vážne duševne chorý, ale viac neviem.
- CL: Viete o verejných vyjadreniach sira Colina Edensora na adresu UHC? Konkrétne, že je to sekta?
- GH: To je totálny nezmysel. Nenapadá mi žiadna skupina, ktorá by bola menej podobná sekte. UHC je plná inteligentných odborníkov – lekárov, spisovateľov, učiteľov – a celý étos spočíva v slobodnom skúmaní akýchkoľvek filozofií a systémov viery vrátane ateizmu. Odporúčam všetkým inteligentným ľuďom s otvorenou myslou, sklamaným z tradičného náboženstva, aby sa zastavili na stretnutí UHC. Domnievam sa, že by ich mohlo prekvapiť, čo tam nájdú.

Mailová komunikácia medzi sirom Colinom Edensorom a Kevinom Pirbrightom

sir Colin Edensor

2. marca 2015

Čítanie Gilesa Harmona

Adresát: Kevin Pirbright

Drahý Kevin,

s veľkou nevôľou som si prečítal o Vašom správaní na čítačke knihy Gilesa Harmona. Je mi záhadou, ako by nám podľa Vás mohlo pomôcť, keď začnete na verejnosti urážať uznávaného autora. Vzhľadom na to, že vydavateľstvo Roper Chard vydáva aj Harmona, neprekvapilo by ma, keby s Vami prestali spolupracovať.

Colin

Kevin Pirbright

20. marca 2015

Re: Čítanie Gilesa Harmona

Adresát: Colin Edensor

Keby ste tam boli, pochopili by ste, prečo som vstal a povedal Harmonovi, čo si o ňom myslím. Bohatí čuráci ako on alebo Noli Seymourová nikdy nezistia, čo sa deje na Chapmanovej farme. Využívajú ich ako náborový nástroj a oni sú natoľko sprostí a arogantní, že si to ani neuvedomujú.

Kniha sa zasekla, takže v Roper Chard sa na mňa pravdepodobne aj tak vykašlú. Riešim veľa vecí, ktoré som zrejme doteraz potláčal. Raz večer všetky deti dostali nápoj, v ktorom boli podľa mňa nejaké drogy. Mám nočné mory o trestoch. Sú aj veľké časové úseky, z ktorých si nič nepamätám.

Všade okolo seba cítim prítomnosť Utopenej prorokyne. Ak sa mi niečo stane, urobila to ona.

Kevin

Listy sira Colina a lady Edensorovej ich synovi Williamovi

14. decembra 2015

Drahý Will,
lekári dali mame tri mesiace života. Prosím Ťa, ozvi sa nám.
Mamu trápí predstava, že Ťa už možno nikdy neuvidí.
Otec

14. decembra 2015

Drahý Will,
zomieram. Prosím, Will, stretni sa so mnou. Je to moje posledné
želanie. Prosím, Will. Nezniesiem odchod z tohto sveta bez toho, aby
som Ťa ešte raz uvidela. Will, tak veľmi Ťa ľúbim a vždy budem.
Keby som Ťa mohla ešte raz objat', zomrela by som šťastná.

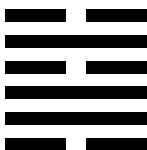
Mama xxxxxxxxxxxx

2. januára 2016

Drahý Will,
mama včera zomrela. Lekári si mysleli, že má viac času. Ak
máš záujem zúčastniť sa na jej pohrebe, daj mi vedieť.

Otec

PRVÁ ČASŤ

Ťing/Studňa

*STUDŇA. Človek zmení svoje mesto,
ale studňu nezmení.*

I-ťing alebo Kniha premien

1

*... Šlachetný človek zaobchádza so svojimi slovami opatrne
a je striedmy v jedle aj pití.*

I-ting alebo Kniha premien

Február 2016

Súkromný detektív Cormoran Strike stál v kúte preplneného zatuchnutého záhradného stanu s plačúcim bábätkom v náručí. Na plátno nad ním padal hustý dážď, ktorého nepravidelné bubnovanie prehlušovalo aj rozhovory hostí a výkriky jeho čerstvo pokrsteného krstného syna. Z ohrievača za Strikeovým chrbtom sálala priveľká horúčava, ale nemohol sa ani pohnúť, lebo tri svetlovlásky, všetky okolo štyridsiatky s plastovými pohármi so šampanským v rukách, ho tam uväznili a na striedačku ho zasypávali otázkami o jeho najznámejších prípadoch. Strike súhlasil, že „na chvíľu“ podrží dieťa, kým si jeho matka odskočí na záchod, ale mal pocit, že odišla už pred hodinou.

„Kedy,“ opýtala sa hlasno najvyššia žena, „ste si uvedomili, že to nebola samovražda?“

„Trocha to trvalo,“ odsekol Strike plný nevôle, že ani jedna z nich sa neponúkla pomôcť mu s dieťaťom. Určite poznali nejaký tajný ženský trik, čo by ho upokojil. Pokúsil sa jemne pohojsť bábätko v náručí. Rozkričalo sa ešte viac.

Za svetlovláskami stála tmavovláška v šokujúco ružových šatách, ktorú si Strike všimol už v kostole. Ešte pred začiatkom bohoslužby v lavici hlasno rozprávala a chichotala sa. Okrem toho na seba upútala pozornosť, keď spíacemu bábätku poliali svätenou vodou a ona hlasno zaochkala, takže

polovica zhromaždenia sa namiesto krstiteľnice obzrela na ňu. Ich pohľady sa teraz stretli. Mala priezračné modré oči, šikovne nalíčené tak, že na jej olivovej tvári lemovanej dlhými tmavohnedými vlasmi žiarili ako akvamaríny. Strike prerušil očný kontakt ako prvý. Tak ako mu šikmo nasadený fascinátor a pomalé reakcie hrdej starej mamy prezradili, že vypila priveľa, tento pohľad mu naznačil, že žena v ružovom znamená problémy.

„A čo Shacklewellský Rozparovač?“ ozvala sa okuliarnatá svetlovláska. „Naozaj ste ho fyzicky chytili?“

Nie, zvládol som to telepaticky.

„Prepáčte,“ povedal Strike, lebo cez francúzske okno vedúce do kuchyne práve zazrel Ilsu, matku svojho krstného syna. „Musím ho vrátiť jeho mame.“

Pretlačil sa popri sklamaných svetlovláskach a ženy v ružovom a vyšiel von zo stanu. Ostatní hostia mu uhýbali z cesty, akoby bol plač dieťaťa siréna.

„Bože, prepáč, Corm,“ povedala svetlovláska okuliarnatá Ilsa Herbertová. Opierala sa o stenu a zhovárala sa so Strikeovou detektívnou partnerkou Robin Ellacottovou a jej frajerom z kriminálky Ryanom Murphym. „Daj ho sem, treba ho nakrmiť. Poď so mnou,“ povedala Robin, „aspoň sa môžeme porozprávať. Mohla by si mi vziať pohár vody, prosím?“

Fakt super, pomyslel si Strike a sledoval, ako Robin napúšťa vodu z kohútika do pohára a necháva ho samého s Ryanom Murphym, ktorý mal rovnako ako Strike vyše meter osemdesiat. Tam sa však ich podobnosť končila. Na rozdiel od súkromného detektíva, ktorý pripomínal Beethovena so zlomeným nosom, kučeravými tmavými vlasmi a prirodzene nevrlym výrazom, bol Murphy klasicky pekný, s výraznými lícnymi kosťami a vlnitými svetlohnedými vlasmi.

Skôr než stihol jeden z nich nájsť tému na rozhovor, pridala sa k nim Strikeov starý priateľ Nick Herbert, gastroenterológ a otec dieťaťa, ktoré ešte pred chvíľou útočilo na Strikeove ušné bubienky. Nickovi začali už po dvadsiatke ustupovať pieskové vlasy a teraz bol spolovice plešatý.

„Aké je zriecť sa Satana?“ opýtal sa Nick Strikea.

„Trocha nanič,“ odvetil detektív, „ale bolo nám spolu fajn.“

Murphy sa zasmial a pridala sa k nemu ešte niekto hneď za Strikeom. Obrátil sa: žena v ružovom za ním vyšla zo stanu. Strikeova zosnulá teta Joan by si pomyslela, že tieto ružové šaty sa na krst nehodia: boli obťahnuté, zavinovacie, s hlbokým včkovým výstrihom a prikrátke, takže odhaľovali ženine opálené nohy.

„Chcela som sa ponúknuť, že podržím bábätko,“ povedala hlasno trocha chrapľavým hlasom a usmiala sa na Strikea, ktorému neuniklo, že Murphyho pohľad skĺzol na jej prsia, a potom jej znova pozrel do očí. „Zbožňujem deti. Ibaže si odišiel.“

„Čo urobíme s tortou?“ prehodil zamyslene Nick s pohľadom upretým na veľký nepokrájaný ovocný koláč s polevou, ozdobený modrým medvedíkom, ktorý stál na ostrovčeku uprostred kuchyne.

„Zjeme ju?“ navrhol Strike, lebo bol hladný. Skôr ako mu Ilsa podala dieťa, zjedol len zopár sendvičov, a ak sa nemýlil, kým bol uväznený v stane, ostatní hostia stihli zhltnúť väčšinu pripraveného jedla. Žena v ružovom sa opäť rozosmiala.

„Hej, ale nemali by sme sa najskôr odfotiť alebo čo?“ pokračoval Nick.

„Určite áno,“ prisvedčila žena v ružovom.

„Tak potom musíme počkať,“ uzavrel Nick, premeral si Strikea cez okuliare s drôteným rámom a opýtal sa: „Koľko si už schudol?“

„Devätnásť kíľ,“ odvetil Strike.

„Si dobrý,“ pochválil ho Murphy, štíhly a elegantný v jednoradovom obleku.

Strč sa, ty namyslený sviniar.

2

Šešť na piatom mieste znamená...

Spoločník si k tebe razí cestu.

Chod' za ním

a dostane sa ti odmeny.

I-ťing alebo Kniha premien

Robin sedela v spálni na manželskej posteli. Izba zariadená v odtieňoch modrej bola uprataná, teda okrem dvoch otvorených zásuviek v spodnej časti skrine. Robin poznala Herbertovcov tak dobre, že vedela, že ich tak nechal Nick: jeho manželka sa večne sťažovala, že nezatvára zásuvky ani dvierka na skrinkách.

Právnička Ilsa sedela v hojdacom kresle v kúte a bábätko už hltavo pilo z jej prsníka. Robin pochádzala z farmárskej rodiny a fufnavé zvuky dieťaťa ju nevyvádžali z miery. Strike by ich považoval za trocha nevhodné.

„Zakaždým hrozne vysmädnem,“ povedala Ilsa, ktorá do seba práve hodi-la takmer celý pohár vody a podala ho Robin. „Moja mama sa tuším pripila.“

„Viem. Ešte som sa nestretla so žiadnou ženou, čo by bola taká šťastná, že sa stala starou mamou,“ povedala Robin.

„To je fakt,“ vzdychla si Ilsa. „Sprostá Bijou.“

„Kto?“

„Tá hluchá žena v ružovom! Určite si si ju všimla, prsia jej v podstate trčia von zo šiat. Neznášam ju,“ dôrazne vyhlásila Ilsa. „Vždy musí byť stredobodom pozornosti. Bola v miestnosti, keď som pozývala ďalších dvoch ľudí z jej kancelárie, a skrátka predpokladala, že pozývam aj ju, a mne v tej chvíli nenapadlo, ako ju odmietnuť.“

„Volá sa Bijou?“ zatiahla neveriacky Robin. „Ako bižutéria?“

„Ako otravná ženská, ktorá vyštarťuje po každom chlapovi. V skutočnosti sa volá Belinda,“ vysvetlila Ilsa a hlasno prehovorila zmyselným tónom, „ale všetci ma volajú Bijou.“

„Ale prečo?“

„Lebo im to prikazuje,“ odvetila nahnevane Ilsa a Robin sa zasmiala. „Má pomer so ženatým kráľovským radcom a ja dúfam, že ho v dohľadnom čase nestretnem na súde, lebo nám prezradila priveľa o tom, čo spolu robia v posteli. Celkom otvorene hovorí, že sa s ním pokúša otehotniť, aby ho prinútila odísť od manželky... no možno som len zatrpknutá... áno, som zatrpknutá. V tejto chvíli pri sebe nepotrebujem ženy s veľkosťou tridsaťšesť. Toto je veľkosť štyridsaťštyri,“ sklopila zrak na svoje tmavomodré šaty. „V živote som nebola taká obrovská.“

„Práve si porodila a vyzeráš úžasne,“ vyhlásila rozhodne Robin. „Všetci to vravia.“

„Vidiš, práve preto ťa mám rada, Robin,“ vyhlásila Ilsa a trocha sa mykla, keď sa jej syn s nadšením prisal na prsník. „Ako sa darí s Ryanom?“

„Dobre,“ odvetila Robin.

„Koľko ste už spolu? Sedem mesiacov?“

„Osem,“ opravila ju Robin.

„Uhm,“ zamrmlala Ilsa a usmiala sa na dieťa.

„Čo tým chceš povedať?“

„Cormovi sa to nepáči. Keby si videla, ako sa tváril, keď ste sa s Ryanom pred kostolom držali za ruky. A všimla som si, že Corm výrazne schudol.“

„Musel,“ povedala Robin, „lebo minulý rok sa mu dosť zhoršil stav nohy.“

„Ako myslíš... Ryan vôbec nepije?“

„Nie, vravela som, že je alkoholik. Už dva roky je triezvy.“

„Aha... no, pripadá mi milý. Chce mať deti,“ dodala Ilsa a prepichla priateľku pohľadom. „Pred chvíľou mi to hovoril.“

„Nebudeme sa pokúšať o dieťa, keď sa poznáme sotva osem mesiacov, Ilsa.“

„Corm nikdy nechcel deti.“

Robin si to nevšímal. Dobre vedela, že Ilsa a Nick už niekoľko rokov dúfajú, že sa so Strikeom stanú viac než len detektívnymi partnermi a najlepšími priateľmi.

„Videla si v *Maile* Charlotte?“ opýtala sa Ilsa, keď bolo jasné, že Robin nemieni rozoberať Strikeove otcovské pudy, respektíve to, že žiadne nemá. „S tým Dormerom?“

„Uhm,“ zamrmlala Robin.

„Povedala by som ‚chudák chlap‘, ale vyzerá, že by ju mohol zvládnuť... Na druhej strane, tak pôsobil aj Corm, no aj tak mu totálne posrala celý život.“

Charlotte Campbellová bola Strikeova bývalá snúbenica, s ktorou s prestávkami chodil šesťnásť rokov. Charlotte sa nedávno rozišla s manželom a momentálne sa často objavovala v stĺpčekoch bulvárnych novín po boku nového priateľa Landona Dormera, trikrát ženatého amerického hoteliera s dlhou úzkou vystrčenou bradou. Robin mala pri pohľade na najnovšie fotky dvojice od paparazzov pocit, že hoci je Charlotte v splývavých červených šatách krásna ako vždy, má neprítomný pohľad a vyzerá zvláštne bezvýrazne.

Niekoľko ľudí zaklopal na dvere spálne a vošiel Ilsin manžel.

„Zhodli sme sa,“ prihovoril sa Nick manželke, „že pred krájaním torty sa odfotíme.“

„Musíš mi dať trochu času,“ povedala ustarostene Ilsa, „lebo ešte jedol len z jednej strany.“

„Mimochodom, tvoja kamarátka Bijou sa snaží zbaliť Corma,“ dodal s úsmevom Nick.

„Nie je to moja kamarátka, dofrasa,“ odsekla Ilsa, „a radšej ho varuj, že je totálne šibnutá. Au,“ dodala prísne a zamračila sa na syna.

Strike stál v preplnenej kuchyni pri nerozkrojenej torte. Bijou Watkinsová, ktorá mu musela zopakovať svoje krstné meno, lebo jej ho na prvýkrát neuveril, naňho chrlila prúd klebiet týkajúcich sa jej práce prerušovaný výbuchmi smiechu na vlastných vtipoch. Rozprávala hrozne nahlas: Strike pochyboval, že v kuchyni je niekto, kto ju nepočuje.

„... s Harknessom – poznáš Georgea Harknessa? Toho kráľovského radcu?“

„Hej,“ zaklamal Strike. Buď si Bijou predstavovala, že ako súkromný detektív bežne chodí na súdne pojednávania, alebo patrila k ľuďom, čo sa domnievajú, že všetkých ostatných zaujímajú podrobnosti a osobnosti z ich práce rovnako ako ich.

„... pracovala som na Wintersonovom prípade – Daniel Winterson? Zneužil dôverné informácie pri obchodovaní s akciami...“

„Hej,“ zopakoval Strike a rozhliadol sa po kuchyni. Ryan Murphy niekam zmizol. Strike dúfal, že odišiel.

„... už sme si naozaj nemohli dovoliť ďalšie zmätočné súdne konanie, takže Gerry mi povedal: ‚Bijou, budem ťa potrebovať v push-up podprsienke, bude tam sudca Rawlins...‘“

Znova sa zachechtala a niekoľko mužských hostí sa obzrelo, zopár s úsmevom. Strike, ktorý nečakal tento zvrät v rozhovore, zistil, že sa jej pozerá do výstrihu. Bezpochyby mala skvelú postavu: s úzkym drikom, dlhými nohami a veľkými prsiami.

„... vieš, kto je sudca Rawlins, však? Piers Rawlins?“

„Hej,“ zaklamal opäť Strike.

„Má rád ženy, takže na súd som šla takto...“

Ramenami si pritlačila prsia k sebe a znova sa hrdelne zasmiala. Nick, ktorý sa práve zjavil v kuchyni, zachytil Strikeov pohľad a uškrnul sa.

„... takže sme nasadili všetky páky, a keď prišiel verdikt, Gerry mi povedal: ‚Okej, nabudúce pôjdeš naostro a budeš sa neustále zohýňať po spadnuté pero...‘“

Tretí raz vyprskla do smiechu. Strike, ktorý si vedel predstaviť, ako by zareagovali jeho dve kolegyne, Robin a bývalá policajka Midge Greenstreetová, keby začal navrhovať podobné stratégie pri ťahaní informácií zo svedkov alebo podozrivých, sa radšej len mechanicky usmial.

V tej chvíli vošla do kuchyne Robin. Bola sama. Strike sledoval, ako sa prešmykla pomedzi ľudí k Nickovi a niečo mu povedala. Málokedy videl Robin s medovými vlasmi vyčesanými nahor a tento účes jej pristal. Jej

svetlomodré šaty pôsobili oveľa decentnejšie ako Bijouine a vyzerali nové: kúpila si ich na počesť pána Benjamina Herberta, zauvažoval Strike, alebo pre Ryana Murphys? Vtom sa Robin obrátila, zbadala ho a usmiala sa ponad hlavy ostatných hostí.

„Prepáč,“ skočil Bijou do reči uprostred anekdoty, „potrebujem sa s niekým porozprávať.“

Vzal dva plné poháre šampanského prichystané pri torte a predral sa spleťou veselých popíjajúcich priateľov a príbuzných na miesto, kde stála Robin.

„Ahoj,“ povedal. V kostole nemali možnosť na rozhovor, hoci stáli bok po boku pri krstiteľnici a spoločne sa zriekli Satana. „Dáš si?“

„Vďaka,“ povedala Robin a vzala si pohár. „Myslela som, že nemáš rád šampanské.“

„Pivo som nenašiel. Dostala si môj mail?“

„O sirovi Colinovi Edensorovi?“ Robin stíšila hlas. Obaja sa utiahli do kúta, akoby sa na tom mlčky dohodli. „Áno. Zhodou okolností som nedávno čítala článok o Univerzálnej humanitárnej cirkvi. Vieš, že sídlia zhruba desať minút od našej kancelárie?“

„Hej, na Rupert Court,“ prisvedčil Strike. „Keď som tam bol naposledy, na Wardour Street postávali dievčatá s pokladničkami. Šla by si so mnou v utorok na stretnutie s Edensorom?“

„Jasné,“ odvetila Robin, ktorá dúfala, že to Strike navrhne. „Kde sa chce stretnúť?“

„V Reform Clube, je jeho členom. Murphy už musel odísť?“ opýtal sa nenápadne Strike.

„Nie,“ odvetila Robin a poobzerala sa, „ale musel si vybaviť pracovný telefónát. Možno je vonku.“

Robin sa nepáčilo, ako rozpačito sa cítila pri tých slovách. Mala by byť schopná nenúteno sa zhovárať o svojom frajerovi s najlepším priateľom, ale vzhľadom na Strikeov nedostatok srdečnosti pri tých zriedkavých príležitostiach, keď ju prišiel Murphy vyzdvihnúť z kancelárie, jej to pripadalo náročné.

„Ako bolo včera s Littlejohnom?“ opýtal sa Strike.

„V pohode,“ odvetila Robin, „ale tuším som ešte nestretla takého tichého človeka.“

„Po Morrisovi a Nutleyom je to príjemná zmena, nie?“

„Áno,“ prisvedčila neisto, „ale trochu ma znervózňuje, keď mám s niekým sedieť v aute tri hodiny v úplnom tichu. A keď mu niečo povieš, len čosi zavrčí alebo odpovie jednoslabične.“

Pred mesiacom sa Strikeovi podarilo nájsť nového spolupracovníka. Bývalý príslušník Špeciálneho vyšetrovacieho útvaru Clive Littlejohn bol o trochu starší ako Strike a len nedávno odišiel z armády. Bol vysoký a mohutný, s ťažkými viečkami, takže pôsobil večne unavene, a s prešedivenými vlasmi, ktoré aj naďalej nosil ostrihané nakrátko ako vojak. Pri pohovore vysvetlil, že po neustálych zmenách a presunoch počas práce v armáde chcu s manželkou dopriať dospievajúcim deťom pokojnejší život. Súdiac podľa dôkazov z posledných štyroch týždňov bol Littlejohn svedomitý a spoľahlivý, ale Strike musel pripustiť, že aj extrémne mlčanlivý, a navyše sa nepamätal, že by sa za ten čas aspoň raz usmial.

„Pat ho nemá rada,“ podotkla Robin.

Pat bola sekretárka agentúry, nevierohodne čiernovlasá päťdesiatosemročná fajčiarka, ktorá vyzerala aspoň o desať rokov staršia.

„Nepýtam sa jej, čo si o kom myslí,“ prehodil Strike.

Všimol si, ako srdečne sa sekretárka správa k Ryanovi Murphymu, vždy keď príde vyzdvihnúť Robin z kancelárie, a nepáčilo sa mu to. Mal iracionálny pocit, že všetci v agentúre by mali Murphyho vnímať rovnako nepriateľsky ako on.

„Patterson tuším Edensorov prípad fakt pokašľal,“ povedala Robin.

„Hej,“ prisvedčil Strike s neskryvanou spokojnosťou prameniaccou z toho, že on a šéf konkurenčnej detektívnej agentúry Mitch Patterson sa navzájom neznášali. „Vôbec si nedávali pozor. Čítal som si o tej cirkvi, odkedy nám Edensor napísal, a podľa mňa by bola veľká chyba, keby sme ich podcenili. Ak ten prípad prijmem, jeden z nás bude možno pracovať v hlbokom utajení. Ja to byť nemôžem, lebo moja noha bije do očí. Pravdepodobne vyšleme Midge. Nie je vydatá.“

„Ani ja nie som vydatá,“ vyhrkla Robin.

„Nebolo by to také, ako keď si predstierala, že si Venetia Hallová alebo Jessica Robinsová,“ poznamenal Strike, narážajúc na pseudonymy, pod ktorými Robin vystupovala v predchádzajúcich prípadoch. „Nebolo by to len v pracovnom čase. Mohlo by to znamenať, že by si na istý čas stratila kontakt s vonkajším svetom.“

„No a?“ zatiahla Robin. „Zvládla by som to.“

Mala pocit, že ju Strike skúša.

„No,“ povedal Strike, ktorý sa naozaj dozvedel, čo chcel vedieť, „ten prípad sme ešte nedostali. Ak ho získame, budeme sa musieť rozhodnúť, kto sa na to najlepšie hodí.“

V tej chvíli sa do kuchyne vrátil Ryan Murphy. Robin automaticky odstúpila od Strikea, pri ktorom stála dosť blízko, aby ich rozhovor nikto nepočul.

„Čo vy dvaja plánujete?“ opýtal sa s úsmevom Murphy, ale pohľad mal ostrážitý.

„Nič také,“ odvetila Robin. „Riešime pracovné veci.“

Ilsa vošla do kuchyne. V náručí držala konečne sýteho spiaceho syna.

„Torta!“ zvolal Nick. „Krstní rodičia a starí rodičia, poďte sa odfotiť, prosím.“

Robin sa presunula do centra diania a ľudia zo stanu sa natlačili do kuchyne. Na okamih si spomenula na tlaky v bývalom manželstve: nepáčila sa jej Murphyho otázka ani Strikeova snaha zistiť, či je rovnako oddaná práci ako slobodná Midge.

„Ty podrž Benjyho,“ povedala Ilsa, keď k nej Robin podišla. „Ja sa postavím za teba. Aspoň budem vyzeráť šťihlejšia.“

„Netráp sa, vyzeráš skvele,“ zamrmlala Robin, ale vzala si od nej spiaceho krstného syna a obrátila sa tvárou do objektívu fotoaparátu, ktorý držal v rukách Ilsin strýko s červenou tvárou. Ľudia za ostrovčekom s tortou sa strkali a premiestňovali, ostatní vytiahli mobily s fotoaparátmi. Ilsina pripitá matka bolestivo stúpila Robin na nohu a namiesto nej sa ospravedlnila Strikeovi. Spiace bábätko bolo prekvapivo ťažké.

„Sýýý!“ zahučal Ilsin strýko.

„Pristane ti to!“ zvolal Murphy a pripil Robin.

Robin kútikom oka zbadala záblesk šokujúco ružovej farby: Bijou Watkinsová sa predrala k Strikeovi z druhej strany. Niekoľkokrát ich ožiaril blesk, dieťa v Robininom náručí sa zamrvilo, ale spalo ďalej, a tento okamih bol navždy zachytený pre potomstvo: neurčitý úsmev hrdej starej mamy, Ilsin ustarostený výraz, svetlo odrazené od Nickových okuliarov, takže pôsobil trochu strašidelne, a trochu silené úsmevy na tvárach oboch krstných rodičov za modrým medvedíkom na torte. Strike uvažoval nad Murphyho poslednými slovami a Robin vnímala, ako sa Bijou opiera o jej detektívneho partnera, odhodlaná byť na fotografii.

3

*Neustála ostražitosť a pripravenosť v zbroji umožňuje
vítazstvo nad nebezpečenstvom.*

I-ting alebo Kniha premien

Strike sa v ten večer o ôsmej vrátil do podkrovného bytu na Denmark Street nafúknutý ako vždy po šampanskom a s nejasným pocitom sklúčenosti. Zvyčajne by si cestou domov kúpil jedlo z rýchleho občerstvenia, ale keď minulý rok odchádzal z nemocnice po trojtýždňovom pobyte, dostal prísne pokyny ohľadom chudnutia, fyzioterapie a skončovania s fajčením. Prvýkrát, odkedy mu v Afganistane odtrhlo nohu, postupoval podľa pokynov lekárov.

Teraz bez veľkého nadšenia vložil zeleninu do nového parného hrnca, vytiahol z chladničky lososa a nasypal do odmerky porciu celozrnnej ryže. Celý čas sa snažil nemyslieť na Robin Ellacottovú, no darilo sa mu to len do tej miery, že si stále uvedomoval, aké ťažké je na ňu nemyslieť. Z nemocnice síce odchádzal s mnohými dobrými predsavzatiami, ale zároveň ho ťažil problém, ktorý sa nedal vyriešiť zmenou životného štýlu: problém, ktorý mal v skutočnosti oveľa dlhšie, než si bol ochotný pripustiť, ale ktorý si napokon priznal, až keď ležal v nemocnici a sledoval, ako Robin odchádza na prvé rande s Murphym.

Už niekoľko rokov si nahováral, že vzťah s jeho detektívnou partnerkou nestojí za to, aby preň riskoval svoje najdôležitejšie priateľstvo alebo ohrozil podnik, čo spolu vybudovali. Ak sa so samotárskym životom v nevelkom podkrovnom byte nad kanceláriou spájali ťažkosti a nepríjemnosti, podľa Strikea boli cenou, čo sa oplatí zaplatiť za nezávislosť a pokoj po nekonečných búrkach a trápeniach v dlhom prerušovaom vzťahu so Charlotte. Po

šokujúcej informácii, že Robin ide na rande s Ryanom Murphym, si však Strike musel priznať, že príťažlivosť k Robin sa od chvíle, keď si v kancelárii prvýkrát vyzliekla kabát, proti jeho vôli pomaly zmenila na niečo iné, čo bol napokon nútený pomenovať. Láska prišla v neznámej podobe, čo bol nepochybne dôvod, prečo si nebezpečenstvo uvedomil natoľko neskoro, že ho už neodvrátil.

Prvýkrát, odkedy sa zoznámil s Robin, nemal záujem nadväzovať iné sexuálne vzťahy, aby sa rozptýlil a potlačil akékoľvek neprijateľné city k svojej detektívnej partnerke. Keď naposledy hľadal útechu u inej ženy, bola síce krásna, ale skončil s ihličkovým podpätkom zapichnutým do nohy a pochmúrnym pocitom, že to aj tak nezabralo. Aj keby sa Robinin vzťah s Murphym skončil, v čo neochvejne dúfal, stále si nebol istý, či by načal rozhovor, ktorému sa v minulosti všemožne bránil, aby odhalil Robinine skutočné pocity. Námietky voči vzťahu s ňou sa nezmenili. Na druhej strane („Pristane ti to!“ povedal ten čurák Murphy, keď videl Robin s bábätkom v náručí) sa obával, že obchodné partnerstvo sa aj tak rozpadne, lebo Robin sa rozhodne, že manželstvo a deti ju lákajú viac ako detektívna kariéra. A tak Cormoran Strike stál v podkroví – štrihlejší, zdravší, s čistejšími pľúcami –, zlostne štučkal do brokolice drevenou vareškou a sústredil sa na to, že nesmie myslieť na Robin Ellacottovú.

Zvoniaci mobil bol vítaným rozptýlením. Naložil si lososa s ryžou a zeleninou a zdvihol.

„Máš sa, Bunsen?“ ozval sa známy hlas.

„Krivák!“ povedal Strike. „Čo sa deje?“

Muž v telefóne bol starý známy, no Strike by mal čo robiť, keby si chcel vybaviť jeho skutočné meno. Strikeova matka Leda vzala šestnásťročného osirelého nevyliciteľného kriminálnika Kriváka z ulice po tom, čo ho dohodali, a priviedla ho domov do ich squatu. Krivák sa potom stal v podstate Strikeovým nevlastným bratom a bol pravdepodobne jediným človekom, ktorý na nevyliciteľne prelietavej Lede nikdy nevidel žiadne chyby.

„Potrebujem pomoc,“ povedal Krivák.

„Hovor,“ vyzval ho Strike.

„Potrebujem nájsť istého týpka.“

„Prečo?“ opýtal sa Strike.

„Nie je to tak, ako si myslíš,“ zatiahol Krivák. „Nechcem mu nič urobiť.“

„Dobre,“ vyhlásil Strike a potiahol si z elektronickej cigarety, ktorá ho naďalej zásobovala nikotínom. „Kto je to?“

„Angelin foter.“

„Čí foter?“

„Angelin,“ zopakoval Krivák. „Mojej nevlastnej dcéry.“

„Aha,“ povedal prekvapene Strike. „Ty si sa oženil?“

„Nie,“ odsekol netrpezlivo Krivák, „ale žijem predsa s jej mamou.“

„O čo ide, o výživné?“

„Nie,“ odvetil Krivák. „Práve sme sa dozvedeli, že Angel má leukémiu.“

„Doriti,“ zamrmľal zaskočene Strike. „Je mi to ľúto.“

„Chce sa stretnúť so svojím skutočným otcom a my netušíme, kde je. Je to špinavec,“ dodal Krivák, „len nie môj typ.“

Strike to pochopil, lebo Krivák mal rozsiahle kontakty v londýnskom podsveťí a dokázal by ľahko nájsť profesionálneho zločinca.

„Dobre, daj mi jeho meno a dátum narodenia,“ vyzval ho Strike a načial sa po pero a zápisník. Krivák mu nadiktoval údaje.

„Čo za to?“ opýtal sa.

„Budem to mať u teba,“ odvetil Strike.

„Vážne?“ zatiahol prekvapene Krivák. „Tak dobre. Díky, Bunsen.“

Krivák nemal nikdy trpezlivosť na zbytočné kecy, takže hneď zložil a Strike sa vrátil k lososovi s brokolicou. Bolo mu ľúto chorého dievčaťa, ktoré sa chcelo stretnúť s otcom, ale zároveň myslel aj na to, že bude užitočné mať v rukáve láskavosť od Kriváka. Drobné tipy a útržky informácií, ktoré Strike dostával od starého priateľa a ktoré mu občas pomohli, keď potreboval lákadlo pre policajné kontakty, prudko stúpili na cene, odkedy Strikeova agentúra dosiahla úspech.

Strike si odniesol tanier s jedlom k malému kuchynskému stolu, no skôr ako si sadol, mobil zazvonil druhýkrát. Hovor bol presmerovaný z pevnej linky v kancelárii. Skôr ako zdvihol, zaváhal, lebo mal pociť, že vie, kto volá.

„Strike.“

„Ahoj, Chumáčik,“ ozval sa mierne zastretý hlas. V pozadí bolo počuť hluk vrátane hlasov a hudby.

Charlotte mu volala už druhýkrát za týždeň. Keďže už nemala jeho číslo na mobil, mohla sa s ním spojiť len prostredníctvom pevnej linky.

„Mám veľa práce, Charlotte,“ povedal chladne.

„Vedela som, že to povieš... Som v hroznom klube. Nepáčil by sa ti...“

„Mám veľa práce,“ zopakoval a zložil. Očakával, že zavolá znova, a aj zavolala. Hovor skončil v odkazovej schránke. Vyzliekol si sako a vo vrecku niečo zašuchotalo. Vylovil útržok papiera, ktorý tam nemal čo robiť. Rozložil ho a uvidel číslo na mobil a meno „Bijou Watkinsová“. *Je celkom šikovná*, pomyslel si, keď mu ho strčila do vrecka a on si to nevšimol. Roztrhol papier na dve polovice, zahodil ich do koša a sadol si k jedlu.

4

*Deväť na treťom mieste znamená:
Keď v rodine zavládne hnev:
prehnaná prísnosť prináša výčitky svedomia.*

I-ting alebo Kniha premien

V posledný februárový utorok o jedenástej sa Strike a Robin taxíkom viezli z kancelárie do Reform Clubu, ktorý sa nachádzal vo veľkej sivej budove z devätnásteho storočia na Pall Mall.

„Sir Colin je v kaviarni,“ oznámil im čašník vo fraku, ktorý si pri dverách zapísal ich mená a previedol ich cez rozľahlé átrium. Robin mala až dovtedy pocit, že v čiernych nohaviciach a svetri, vhodných aj na neskoršiu sledovačku, je celkom elegantná, no v tej chvíli si pripadala príliš neformálna. Na štvorhranných podstavcoch stáli na strážii biele mramorové busty a z veľkých olejomalieb v zlatých rámocho na ňu blahosklonne hľadeli významní whigovia. Z vydláždenej podlahy vyrastali žliabkované stĺpy podopierajúce galériu na prvom poschodí a klenutý sklený strop.

Kaviareň by si človek predstavil ako malý útulný priestor, ale v skutočnosti to bola veľkolepá jedáleň so zelenými, červenými a zlatými stenami, vysokými oknami a pozlátenými lustrami s guľami z mliečneho skla. Obsadený bol len jeden stôl a Robin pri ňom hneď spoznala ich potenciálneho klienta, lebo si ho vyhľadala predchádzajúci večer.

Sir Colin Edensor, ktorý sa narodil do rodiny z pracujúcej vrstvy v Manchestri, bol štátny úradník, ktorého úspešná kariéra vyvrcholila udelením rytierskeho titulu. Momentálne bol patrónom viacerých charitatívnych organizácií zaoberajúcich sa vzdelávaním a starostlivosťou o deti a mal povest'

inteligentného a čestného človeka. Za posledných dvanásť mesiacov si jeho meno, ktoré sa dovtedy objavovalo len v serióznej tlači, našlo cestu aj do bulvárnych novín. Edensorove štiplavé poznámky na adresu Univerzálnej humanitárnej cirkvi sa totiž stali terčom kritiky širokého spektra ľudí vrátane známej herečky, uznávaného spisovateľa a rôznych popkultúrnych novinárov, ktorí Edensora vykresľovali ako boháča, ktorý zúri, že jeho syn rozhadzuje svoj zverenecký fond na pomoc chudobným.

Sir Colin sa oženil s bohatou dcérou muža, ktorý zarobil milióny vďaka sieti obchodov s oblečením. Dvojica bola spolu zrejme šťastná, keďže manželstvo trvalo štyridsať rokov. Od Sallinej smrti uplynuli sotva dva mesiace a zostali po nej traja synovia, pričom William bol od prostredného brata o desať rokov mladší. Robin predpokladala, že dvaja muži sediaci pri stole so sirom Colinom sú jeho starší synovia.

„Vaši hostia, sir Colin,“ oznámil čašík. Neuklonil sa, no jeho tón bol tlmený a úctivý.

„Dobré ráno,“ pozdravil ich sir Colin, s úsmevom vstal a podal obom detektívom ruku.

Potenciálny klient mal husté sivé vlasy a tvár, ktorá vzbudzuje náklonnosť a dôveru: s vráskami od smiechu, prirodzene nadvihnutými kútikmi úst a vrúcnyimi hnedými očami za bifokálnymi sklami okuliarov so zlatými rámom. Prízvuk mal ešte stále zreteľne manchesterský.

„Toto sú Willovi bratia James a Edward.“

James Edensor, ktorý sa ponášal na otca, ibaže mal tmavohnedé vlasy a vyzeral oveľa menej srdečne, vstal a podal im ruku, zatiaľ čo svetlovlasý Edward s veľkými modrými očami zostal sedieť. Robin si všimla jazvu na Edwardovej sluche. O stoličku mal opretú vychádzkovú palicu.

„Je od vás milé, že ste za nami prišli,“ povedal sir Colin, keď sa všetci usadili. „Dáte si niečo na pitie?“

Strike aj Robin odmietli. Sir Colin si slabo odkašľal.

„Tak... Zrejme by som mal začať tým, že neviem, či nám dokážete pomôcť. Ako som spomínal v telefóne, už sme sa pokúsili najať si súkromných detektívov, čo nedopadlo dobre. Vlastne sa všetko ešte zhoršilo. Odporúčali

mi vás však Chiswellovci, ktorých poznám už roky. Izzy ma ubezpečila, že ak budete mať pocit, že nám nedokážete pomôcť, hneď mi to povieť – čo je podľa mňa veľká výhoda.“

„Rozhodne neprijímame prípady, ktoré považujeme za beznádejné,“ potvrdil Strike.

„V tom prípade,“ povedal sir Colin a spojil si prsty, „vám načrtnem situáciu a vy mi môžete poskytnúť svoj odborný názor. Áno, nech sa páči,“ odpovedal na Strikeovu nevyslovenú otázku, keď detektív vytiahol zápisník.

Aj keby Strike nevedel, kde sir Colin v minulosti pracoval, hneď by pochopil, že má skúsenosti s podávaním ucelených a výstižných informácií, a tak si len pripravil pero.

„Zrejme bude najlepšie začať s Willom,“ povedal štátny úradník. „Je to naše najmladšie dieťa a – nerád vravím, že to bola nehoda, ale Sally mala štyridsaťštyri rokov, keď otehotnela, a dosť dlho o tom nevedela. No keď sme sa spamätali z prekvapenia, potešili sme sa.“

„James a ja nie,“ ozval sa Edward. „Nikoho neteší predstava, že jeho štyridsaťroční rodičia robia také veci, keď sa deti nepozerajú.“

Sir Colin sa usmial.

„No dobre, povedzme, že to bol šok pre všetkých,“ pokračoval. „No keď sa Will narodil, všetci sme ho zbožňovali. Bol to milý chlapček. Will bol vždy veľmi bystrý, ale keď dovŕšil šesť alebo sedem rokov, začali sme sa obávať, že niečo nie je celkom tak, ako má byť. Vedel sa pre niečo vášnivo nadchnúť – takmer by sa dalo povedať, že bol až posadnutý – a nemal rád zmeny svojej rutiny. Znepokojovali ho veci, s akými by si iné deti hľavo poradili. Nemal rád veľké skupiny. Na detských oslavách sme ho nachádzali na poschodí, kde si ticho čítal alebo sa hral sám. Trocha sme sa oňho báli, a tak sme ho vzali k psychológovi, ktorý ho diagnostikoval ako dieťa s miernou poruchou autistického spektra. Dozvedeli sme sa, že nejde o nič dramatické, nič vážne. Psychológ nám tiež prezradil, že Will má veľmi vysoké IQ. To nás vlastne ani neprekvapilo: jeho schopnosť spracovávať informácie aj pamäť boli výnimočné a vedel čítať prinajmenšom ako o päť rokov staršie deti.“

Toto všetko vám vravím,“ pokračoval sir Colin, „lebo sa domnievam, že Willova zvláštna kombinácia schopností a zvláštností aspoň čiastočne vysvetľuje, ako ho UHC dokázala zlákať. V minulosti sa odohral incident, ktorý nás veľmi znepokojil a ktorý mal byť varovaním.

Keď mal Will štrnásť rokov, v škole sa spriatelil s niekoľkými chlapcami, čo o sebe tvrdili, že sú radikálni socialisti a bojujú všeobecne proti autoritám. Will bol dosť zraniteľný voči ľuďom, čo predstierali, že ho majú radi, lebo v tom čase nemal veľa blízkych priateľov. Prepadol ich filozofii všeobecného rozvratu a začal čítať rôzne socialistické teórie. Až keď ho presvedčili, aby podpálil kaplnku, zistili sme, čo sa deje. Takmer ho vylúčili a zachránila ho až neskoršia výpoveď spolužiačky. Vedela, že tí chlapci Willa len pokúšajú, aby zistili, ako ďaleko je ochotný zájsť.

Sally a ja sme si ho posadili,“ povedal sir Colin, „a dlho sme sa s ním rozprávali. Pochopili sme, že Will nedokáže rozoznať, kedy sa ľudia správajú falošne. Všetko vidí čiernobielo a očakáva, že ostatní sa budú správať rovnako čestne ako on, a práve to bolo neodolateľným pokušením pre chlapcov, čo ho nahovorili na podpaľačstvo.

Odhliadnuc od tejto situácie sa však Will nikdy do ničoho nenamočil a čím bol starší, tým ľahšie si zjavne získaval priateľov. Ako sa od neho dalo čakať, nakúpil si knihy o autizme a vedel si z neho poriadne ťahovať. Keď bol v poslednom ročníku strednej školy, so Sally sme si boli istí, že na univerzite sa nestretá. Dokázal, že si vie nájsť dobrých priateľov, a mal vynikajúce známky.“

Sir Colin si odchlípol z kávy. Strike oceňoval spôsob, akým mu štátny úradník podával informácie, a tak nekládol žiadne otázky, len počkal, kým bude pokračovať.

„Potom,“ povedal sir Colin a odložil šálku, „tri mesiace pred Willovým nástupom na Durham, mal Ed veľmi vážnu autonehodu.“

„Nákladnému autu zlyhali brzdy,“ vysvetlil Ed. „Preletelo rovno cez križovatku riadenú semaformi a narazilo do môjho auta.“

„Bože,“ ozvala sa Robin. „Boli ste...?“

„Bol päť dní v kóme,“ povedal sir Colin, „a musel sa naučiť znova chodiť. Ako si viete predstaviť, všetka Sallina a moja pozornosť sa sústredila na Eda. Sally v podstate bývala v nemocnici.

Z toho, čo sa stalo potom, obviňujem seba,“ vzdychol si sir Colin. Oba ja jeho synovia začali namietat, ale sir Colin pokračoval: „Nie, nechajte ma dohovoriť. Will odišiel na univerzitu a ja som sa mu neozýval tak často, ako som mal. Mal som sa viac pýtať, nemal som brať všetko ako samozrejmosť. Spomínal ľudí, s ktorými chodieval von, vrel, že vstúpil do niekoľkých spolkov, štúdium preňho nepredstavovalo problém – a potom zmizol. Skrátka sa zbalil a odišiel.

Upozornil nás na to jeho učiteľ. Nesmierne nás to znepokojilo. Osobne som zašiel na univerzitu a pohovárал som sa s jeho priateľmi. Dozvedel som sa, že bol na prednáške UHC organizovanej priamo na univerzite, kde sa dal do reči s členmi cirkvi. Dali mu nejakú literatúru a pozvali ho na bohoslužbu, na ktorej sa aj zúčastnil. Potom sa vrátil na internát, zbalil si všetky veci a odišiel. Odvtedy ho nikto nevidel.

Vypátrali sme ho prostredníctvom chrámu na Rupert Court a zistili sme, že je na Chapmanovej farme v Norfolku. Práve tam UHC vznikla a doteraz je to ich najväčšie indoktrinačné centrum. Členovia nesmú mať mobilné telefóny, takže jediný spôsob, ako sme sa mohli s Willom skontaktovať, bolo napísať mu list, čo sme aj urobili. Nakoniec sa nám pod hrozbou kontaktovania polície podarilo prinútiť cirkev, aby nám umožnila stretnúť sa s Willom v ich centrálnom chráme na Rupert Court.

Stretnutie dopadlo príšerne. Bolo to ako rozprávať sa s cudzím človekom. Will vôbec nebol sám sebou. Na všetko, čo sme vraveli, odpovedal naučenými vetami; ako som už zistil, ide o štandardné frázy a žargón UHC; a otvorene odmietol odísť z cirkvi a pokračovať v štúdiu. Stratil som nervy, čo bola veľká chyba, lebo to nahrало cirkvi, ktorá ma vykreslila ako jeho nepriateľa. Mal som urobiť to, čo Sally: skrátka zaplaviť ho láskou a ukázať, že sa ho nesnažíme ovládať ani zavádzať, ako tvrdili predstavení cirkvi.

Keby som nechal Sally, aby to riešila ona, možno by bola šanca dostať ho odtiaľ, ale bol som nahnevany – nahnevaný, že zahadzuje svoje univerzitné

štúdium, nahnevaný, že spôsobil taký rozruch a starosti, keď sme ešte stále nevedeli, či Ed zostane do konca života pripútaný na invalidný vozík.“

„V ktorom roku to bolo?“ opýtal sa Strike.

„V roku dvetisícdväťnásť,“ odvetil sir Colin.

„Takže tam je už takmer štyri roky?“

„Presne tak.“

„A odkedy vstúpil do cirkvi, stretli ste sa len raz?“

„Osobne len raz. Inak sme ho videli len na fotografiách od detektívnej kancelárie Patterson Inc. Ed ho však videl.“

„Nezhovárali sme sa,“ povedal Ed. „Minulý rok som sa k nemu pokúsil priblížiť na Wardour Street, no on sa rozbehol naspäť do chrámu na Rupert Court. Odvtedy som tadiaľ šiel niekoľkokrát a videl som ho z diaľky s pokladničkou v rukách. Vyzerá hrozne. Je vychudnutý. Je z nás všetkých najvyšší a určite má o niekoľko desiatok kíľ menej, ako by mal mať.“

„Na Chapmanovej farme zrejme trpia chronickou podvýživou,“ povedal sir Colin. „Často sa postia. Veľa informácií o vnútornom fungovaní cirkvi mám od mladého bývalého člena Kevina Pirbrighta. Kevin v cirkvi vyrástol. Bol v nej od svojich troch rokov.“

„Hej,“ ozval sa James, ktorý už niekoľko minút pôsobil dojmom človeka, ktorý si hryzie do jazyka. „On má aspoň výhovorku.“

Nastala chvíľa napätého ticha.

„Prepáčte,“ pokračoval James, no netváril sa, že to myslí úprimne. Očividne sa už neovládol a dôrazne vyhlásil: „Will bol možno naozaj taký idiot, že si neuvedomil, že podpálením školskej kaplnky svetová chudoba nezmizne, ale no tak. No tak. Zo všetkých možných príležitostí na vstup do sekty si vyberie práve ten okamih, keď všetci čakáme, či Ed zostane do konca života ochrnutý?“

„Will takto neuvažuje,“ namietol Ed.

„Nie, lebo je to egocentrický monomaniacký čurák,“ vybuchol James. „Dobre vie, čo robí, a mal kopu príležitostí, aby s tým prestal. Nemyslíte si, že je slabomyseľné neviniatko,“ vyprskol na Strikea a Robin. „Will vie byť odporne povyšenecký ku každému, kto nie je taký múdry ako on, a mali by ste ho počuť pri hádke.“

„James,“ napomenul ho ticho Ed, ale brat si ho nevšímal.

„Moja matka zomrela na Nový rok. Jedným z jej posledných vedomých činov bolo, že napísala Willovi list, v ktorom ho prosila, aby jej dovolil naposledy sa s ním stretnúť. Nič. Žiadna odpoveď. Nechal ju zomrieť v obavách a zúfalej túžbe vidieť ho. Neukázal sa ani na pohrebe. Bola to jeho voľba a ja mu to nikdy neodpustím. Nikdy. Tak. Povedal som, čo som chcel,“ uzavrel James, plesol sa rukami do stehien a vstal. „Mrzí ma to, ale toto nezvládam,“ dodal. Skôr ako sa stihol niekto ozvať, vypochoďoval z miestnosti.

„Čakal som, že to príde,“ zamrmľal Ed.

„Je mi to ľúto,“ povedal sir Colin Strikeovi a Robin. Oči mu zvlhli.

„O nás sa nebojte,“ upokojil ho Strike. „Videli sme oveľa horšie veci.“ Sir Colin si znova odkášľal a trochu rozochvene pokračoval.

„Celkom posledným Salliným vedomým činom bolo, že ma prosila, aby som odtiaľ Willa dostal... Prepáčte,“ dodal, keď mu spod bifokálnych okuliarov začali tiecť slzy a hľadal vreckovku.

Ed sa s námahou presunul na miesto vedľa otca. Keď kráčal okolo stola, Strike si všimol, že ešte stále výrazne kríva. „No tak, oco,“ povedal a položil mu ruku na plece. „Všetko je okej.“

„Takto sa na verejnosti zvyčajne nesprávame,“ povedal sir Colin Strikeovi a Robin, utrel si oči a pokúsil sa o úsmev. „No Sally... Je to ešte veľmi... veľmi čerstvé...“

V tej chvíli k nim podišiel čašník a ponúkol im obed. Podľa Robin si to načasoval hrozne.

„Áno, dobrý nápad,“ prisvedčil zachrípnuto sir Colin. „Najedzme sa.“

Kým im priniesli jedálne lístky a objednali si, sir Colin sa upokojil. Keď sa čašník vzdialil, povedal: „Pravdaže, James má do istej miery pravdu. Will má výnimočný intelekt a v debatách je ako ďas. Len sa vám snažím ozrejmiť, že s Willovým výkonným mozgom sa spája znepokojujúca naivita. Má dobré úmysly, naozaj chce, aby bol svet lepším miestom, ale zároveň má rád istoty a pravidlá, ktorých sa môže držať. Skôr ako objavil prorokov UHC, bol socialista a ešte predtým neskutočne otravný malý skaut – otravný pre

vedúcich, lebo nemal rád hlučné hry, ale rovnako otravný aj pre nás so svojimi nekonečnými dobrými skutkami a debatami o tom, či je to dobrý skutok, ak ho o to niekto požiadal, alebo či si musí vymýšľať vlastné dobré skutky, aby sa ráтали.

Willow skutočný problém,“ pokračoval sir Colin, „však spočíva v tom, že nevidí zlo. Je to preňho teoretická bezmenná sila, ktorej sa treba zbaviť. Keď je pri ňom blízko, je voči nemu úplne slepý.“

„A podľa vás je UHC zlo?“

„Áno, pán Strike,“ prisvedčil ticho sir Colin. „Obávam sa, že áno.“

„Skúsili ste ho navštíviť? Dohodnúť si ďalšie stretnutie?“

„Áno, ale odmietol. Na Chapmanovu farmu smú vstúpiť len členovia cirkvi, a keď sme sa s Edom pokúsili zúčastniť na bohoslužbe v chráme na Rupert Court, aby sme sa s Willom porozprávali, odmietli nás tam vpustiť. Je to registrovaná náboženská budova, takže majú právo zakázať vstup komukoľvek. Z toho sme usúdili, že cirkev má fotografie členov Willovej rodiny a dala pokyn svojim ľuďom, aby nás tam nevypustili.

Ako som vravel v telefóne, detektívna kancelária Patterson Inc. všetko pokazila. Do chrámu poslali toho istého muža, ktorý predtým sledoval Chapmanovu farmu. Chapmanova farma má po celom obvode kamery, takže predstavitelia cirkvi už vedeli, ako ten muž vyzerá, a keď prišiel na Rupert Court, povedali mu, že vedia, kto je a pre koho pracuje, a že Will vie, že som ho dal sledovať súkromnými detektívami. V tej chvíli som ukončil zmluvu s Patterson Inc. Nielenže sa im nepodarilo získať žiadne informácie, ktoré by mi pomohli vyslobodiť Willa, ale ešte posilnili tvrdenia cirkvi namierené proti našej rodine.“

„Will je teda stále na Chapmanovej farme?“

„Pokiaľ vieme, áno. Niekedy chodí zbierať peniaze do Norwichu a Londýna. Občas prespí v chráme na Rupert Court, ale inak je na farme. Kevin mi vravel, že členovia, ktorých nepovýšia do vedenia seminárov a modlitebných stretnutí, zvyčajne zostávajú v indoktrinačných centrách – alebo duchovných útočiskách, ako ich nazýva cirkev. Na Chapmanovej farme je vraj veľa ťažkej manuálnej práce.“

„Ako ste sa zoznámili s tým...“ Strike nazrel do poznámok, „... Kevinom Pirbrightom?“

„Kontaktoval som ho prostredníctvom jeho blogu o UHC,“ vysvetlil sir Colin.

„Bol by ochotný porozprávať sa s nami?“

„Určite by bol,“ odvetil ticho sir Colin, „ale je mŕtvy. Minulý rok v auguste ho niekto zastrelil.“

„Zastrelil?“ zopakovali naraz Strike aj Robin.

„Áno. Jediná guľka do hlavy v jeho byte v Canning Town. Nebola to samovražda,“ dodal sir Colin, čím predišiel Strikeovej otázke. „Na mieste činu sa nenašla žiadna zbraň. Patterson sa rozprával s policajným kontaktom: domnievajú sa, že to bola vražda súvisiaca s drogami. Kevin údajne díloval drogy.“

„Vedeli ste o tom?“

„Nie, ale nebol by som... Myslím, že ten chudák chcel na mňa urobiť dojem,“ povedal smutne sir Colin. „Chcel pôsobiť, že je vyrovnanejší, než aký v skutočnosti bol. Nemal nikoho iného, lebo zvyšok jeho rodiny je ešte stále v UHC. Nikdy som nebol uňho doma a až ku koncu priznal, ako nesmierne ho vyčerpáva, keď píše o všetkom, čo sa mu stalo, a snaží sa pospájať si spomienky do knihy o UHC. Malo mi dôjsť, že mu treba zabezpečiť psychologické poradenstvo. Mal som vedieť, že je to zlomená ľudská bytosť, namiesto toho, aby som s ním zaobchádzal ako so zbraňou proti cirkvi.“

Mesiac pred tým, ako ho zastrelili, sa mi vôbec neozval. Sallina choroba sa dostala do posledného štádia a ja som Kevinovi vyčítal, že sa správa nevypočítateľne a nijako nám nepomáha. Odhliadnuc od môjho želania dostať Willa z UHC, škodil aj sám sebe. Na autogramiáde Gilesa Harmona vyrobil scénu, nadával a kričal. Neustále som mu zdôrazňoval, že taká taktika sa mu môže vypomstiť, ale Kevin bol nahnevany a zatrpknutý.“

„Domnievate sa, že jeho vražda súvisela s drogami?“

Ed úkosom pozrel na otca, ktorý na okamih zaváhal.

„Keď som sa dozvedel, že ho zastrelili, nesmierne ma to rozrušilo... Ak mám byť úprimný, moje prvé myšlienky rozhodne smerovali priamo k UHC.“

„Neskôr ste však zmenili názor?“

„Áno, zmenil. Nepotrebujú zbrane, majú drahých právnikov. Vedia šikovne potláčať kritiku: podporné články novinárov, slávne osobnosti, ktoré si robia svoje PR... Kevin bol v skutočnosti malá ryba, aj keby sa mu podarilo dokončiť knihu. Už ho donútili stiahnuť všetky vážne obvinenia, ktoré uviedol na svojom blogu, a dokonca voči nemu vzniesli obvinenia zo zneužívania.“

„Z akého zneužívania?“

„Sexuálneho,“ spresnil sir Colin. „Tvrдили, že zneužíval svoje sestry. Podľa listu, ktorý Kevin dostal od rady predstavených, voči nemu obe dievčatá vzniesli dosť podrobné obvinenia. Viem rovnako dobre ako ktokoľvek iný, že sexuálne zneužívanie je všade. Jedna z charitatívnych organizácií, s ktorou spolupracujem, pomáha ľuďom, čo ho zažili, takže som až pridobre oboznámený so štatistikami a nič si nenahováram: veľa zdanlivo sympatických ľudí robí za zatvorenými dverami hrozné veci. Pravdaže, nemôžem vylúčiť, že Kevin tie dievčatá zneužil, ale človek by si myslel, že keby predstavitelia cirkvi naozaj verili, že je vinný, nahlásili by to na políciu namiesto toho, aby Kevinovi napísali výhražný list. Domnievam sa, že to bol len ďalší pokus zastrašiť ho, a vzhľadom na to, čo mi Kevin prezradil o vnútornom fungovaní cirkvi, považujem za pravdepodobné, že zastrašili aj jeho sestry, aby podpísali tie výpovede... Chcel som ísť na Kevinov pohreb,“ povedal smutne sir Colin, „ale nebolo to možné. Zisťoval som si to: jeho matka, ktorá je stále členkou cirkvi, sa rozhodla pochovať ho na Chapmanovej farme. Musím priznať, že ma to nesmierne rozrušilo... Kevin tak bojoval, aby odtiaľ mohol odísť...“

Priniesli im jedlo. Strike si namiesto steaku, na ktorý mal chuť, objednal morského vlka.

„Dá sa ohľadom Willa niečo urobiť po právnej stránke?“

„Verte mi, snažil som sa,“ odvetil sir Colin a vzal do ruky príbor. „Will má zverenecký fond, ktorý mu odkázal Sallin otec. Už z neho stihol vybrať polovicu peňazí a dať ich UHC. Chcel som, aby ho znova vyšetril psychiater, ale keď sa o tom dozvedela cirkev, zariadili, aby navštívil jedného z ich vlastných, ktorý Willa vyhlásil za úplne zdravého. Je plnoletý a bol vyhlásený za psychicky spôsobilého. Ocitli sme sa v celkom bezvýchodiskovej situácii.“

Snažil som sa upriamiť na cirkev a spôsob jej fungovania pozornosť svojich politických kontaktov, ale zdá sa, že každý sa bojí do nej pustiť vzhľadom na jej slávnych prívržencov a do neba vynášanú charitatívnu činnosť. Mám silné podozrenie, že istý poslanec je jej členom. Prihovára sa za ňu v parlamente a vystupuje agresívne voči všetkým, čo ju kritizujú. Pokúsil som sa osloviť aj zopár svojich novinárskych kontaktov, aby napísali o jej praktikách, ale aj oni majú strach, že ich zažaluje. Nikto sa toho nechce ani dotknúť.

Kevin chcel dať UHC na súd a obviňovať ju zo zneužívania jeho aj jeho rodiny. Sally a ja by sme ten prípad ochotne financovali, ale moji právnici mali pocit, že Kevinove šance na úspech sú mizivé. Nešlo len o to, že ho prinútili pripustiť chyby na svojom blogu. Mal aj dosť zvláštne presvedčenia.“

„Napríklad?“

„Bol presvedčený, že duchovný svet je skutočný. Vlastne si myslel, že UHC dokáže privolať mŕtvych. Patterson sa pokúšal nájsť ďalších ľudí, čo by mohli svedčiť, no vyšiel celkom naprázdno.“

„Uvažovali ste niekedy, že by ste odtiaľ Willa vzali násilím? Odchytili ho na Wardour Street?“

„So Sally sme sa o tom zhovárali ako o poslednej možnosti,“ priznal sir Colin, „ale upustili sme od toho, keď sme sa dozvedeli, čo sa stalo mladému mužovi, ktorého rodina urobila to isté v roku tisícdeväťstodeväťdesiattri. Volal sa Alexander Graves. Aj on pochádzal z bohatej rodiny. Otec ho doslova uniesol z ulice, keď bol vonku s pokladničkou. Graves bol v zlom psychickom stave a o pár dní neskôr sa v rodičovskom dome obesil.“

V posledných rokoch veľa čítam o ovládaní mysle,“ pokračoval sir Colin, ktorému počas rozprávania vychladlo jedlo. „O technikách UHC a o ich účinnosti viem oveľa viac ako predtým. Kevin mi porozprával, čo sa tam deje, a je to klasická sektárska manipulácia: obmedzovanie informácií, kontrola myšlienok a pocitov a tak ďalej. Teraz už chápem, prečo sa Will tak rýchlo zmenil. Doslova prišiel o rozum.“

„Presne tak,“ prisvedčil Ed. „Neozval sa, keď mama zomierala, neprišiel ani na jej pohreb. Jamesovi a jeho manželke sa minulý rok narodili dvojčatá a on ich ani len nevidel.“

„Čo presne chcete dosiahnuť tým, že nás najmete?“ opýtal sa Strike.

Sir Colin odložil príbor, načiahol sa po starú čiernu aktovku pod stoličkou a vytiahol tenký fascikel.

„Skôr ako právnici UHC prinútili Kevina, aby scenzuroval svoj blog, vytlačil som si kópie príspevkov. Okrem toho mám aj dva dlhé maily od Kevina, ktoré vysvetľujú účasť jeho rodiny v cirkvi a niektoré incidenty, ktorých bol svedkom alebo účastníkom. Spomína rôznych ľudí, miesta a zakladateľa UHC Jonathana Wacea obviňuje minimálne z jedného trestného činu. Keby sa podarilo presvedčiť ďalších ľudí, ktorých Kevin spomína v týchto dokumentoch, aby prehovorili alebo dokonca svedčili predovšetkým o donucovacích prostriedkoch a ovládaní mysle, možno by sa dali podniknúť nejaké právne kroky. Prinajmenšom by som chcel presvedčiť UHC, aby mi umožnili znova sa stretnúť s Willom.“

„Ale v ideálnom prípade by ste ho odtiaľ chceli dostať?“

„Pravdaže,“ prisvedčil sir Colin, „ale pripúšťam, že je to možno nereálne. Vo fascikli je aj správa od detektívnej kancelárie Patterson Inc., nech je, aká je. Sústredili sa predovšetkým na sledovanie Willových pohybov a diania na Rupert Court a Chapmanovej farme. Ich cieľom bolo nahráť násilné alebo zastráajúce správanie alebo Willove náznaky, že je nešťastný alebo pod nátlakom. Niekoľko detektívov v utajení ho oslovilo na ulici a pokúsili sa s ním nadviazať rozhovor, ale zakaždým trval na tom, že je šťastný a spokojný, a snažil sa ich nalákať do cirkvi alebo presvedčiť, aby prispeli peniazmi... Tak čo myslíte?“ Sir Colin preniesol pohľad zo Strikea na Robin a naspäť.

„Je náš prípad beznádejný?“

Skôr ako stihol odpovedať Strike, Robin sa načiahla po dokumenty, ktoré so sebou priniesol sir Colin.

„Nie,“ vyhlásila. „Veľmi radi vám pomôžeme.“

5

*Šešť na piatom mieste znamená:
Zotrvať na ceste svojho osudu.
Ak budeš po tejto ceste kráčať ako žena:
nič ti nebude stáť v ceste.*

I-ting alebo Kniha premien

„V pohode,“ povedal Strike o hodinu neskôr na Robinino ospravedlnenie, že prijala prípad bez toho, aby sa s ním poradila. „Povedal by som to isté, ale mal som plné ústa zemiakov.“

Obaja partneri sa po odchode od Edensorovcov utiahli do neďalekej krčmy. Golden Lion bola malá, viktoriánska a prezdobená krčmička. Oba sa sedeli pri okrúhlom stole na vysokých kožených barových stoličkách.

„Včera večer som bola na webovej stránke UHC,“ povedala Robin, ktorá popíjala pomarančový džús, lebo mala čoskoro odísť na sledovačku. „Vlastnia veľa nehnuteľností na vychytených miestach. Ten chrám na Rupert Court ich musel stáť celý majetok, keďže je rovno uprostred West Endu, a to ešte nespomínam chrámy a centrá v Birminghame a Glasgowe. Môžu legálne zarábať toľko peňazí?“

„No, po celej krajine predávajú kurzy sebarealizácie za päťsto libier na deň a modlitebné pobyty za liter. Majú vyše desaťtisíc členov, čo pre nich robia zbierky, odovzdávajú im pätinu svojho platu a odkazujú celé majetky. Postupne sa to nazbiera. Určite majú ustavične na krku daňový úrad, takže sú buď čistí, alebo majú úžasného účtovníka, ktorý vie zakryť pochybné transakcie. Žiaľ, brať prachy od idiotov nie je zločin.“

„Súhlasíš s Jamesom, však? Will je podľa teba idiot?“

Strike si pred odpoveďou odpil z piva.

„Povedal by som, že ľuďom, čo vstúpia do sekty, spravidla niečo chýba.“

„A čo Giles Harmon? Bohatý úspešný spisovateľ, naozaj bystrý...“

„Súhlasím s Orwellom,“ vyhlásil Strike. *„Existujú také absurdné myšlienky, že im môže uveriť len intelektuál. Ak to chceme urobiť poriadne, nevidím iný spôsob ako ten, že niekoho z nás v utajení dostaneme na Chapmanovu farmu.“*

Robin sa už niekoľko dní pripravovala presne na tento rozhovor.

„To znamená, že najprv musí prísť do chrámu na Rupert Court. Overila som si to. Nemôžeš sa len tak objaviť na Chapmanovej farme, musia ťa tam pozvať, čo znamená, že ťa nalákajú v jednom z chrámov. Ten, kto pôjde na Rupert Court, musí mať krycie meno s prepracovaným príbehom, ktorý bude používať od prvého kontaktu s členmi cirkvi. Navyše by mal pôsobiť ako boháč, aby bol pre nich zaujímavým potenciálnym členom.“

Strike, ktorý dobre vedel, že Robin sa ho snaží presvedčiť, povedal: „Tipujem, že Barclay, Shah a Littlejohn by podľa teba nevedeli zahrať presvedčivých otravných veriacich.“

„No,“ povedala Robin, „pochybujem, že Barclay by vydržal hodinu, kým by si z toho všetkého nezačal uťahovať. Littlejohn by bol dokonalý, keby to bol trapistický rád zachovávajúci mlčanlivosť...“

Strike sa zasmial.

„... a Dev má malé deti, takže určite nebude chcieť odísť na niekoľko týždňov. Midge je dobrá možnosť, ale ešte nikdy nepracovala v utajení. Viem, že ani ja, nie takto,“ dodala rýchlo Robin, skôr ako na to stihol poukázať Strike, „ale nikdy sa mi nestalo, že by ma niekto odhalil, dokonca ani vtedy, keď som trávila každý deň ako Venetia Hallová v Dolnej snemovni.“

„A čo keď to potrvá niekoľko týždňov?“ nadhodil Strike.

„Tak to potrvá niekoľko týždňov,“ odvetila Robin a mierne pokrčila plecami.

Strike sa už v skutočnosti rozhodol, že Robin je najvhodnejšia kandidátka, ale mal aj postranný motív, prečo chcel prijať jej návrh. Niekoľko týždňové vynútené odlúčenie počas jej pobytu na Chapmanovej farme by

mohlo aspoň trochu naštrbiť jej vzťah s Ryanom Murphym, a Strike po ničom inom netúžil. Keďže však nechcel súhlasiť pri rýchlo, aby ho nepodozrievala z vedľajších úmyslov, len prikývol. „Okej, to by možno šlo. Treba to však premyslieť.“

„Viem. Na Chapmanovej farme nemôžem byť celý čas v parochni, takže uvažujem nad radikálnou zmenou účesu.“

„Naozaj?“ vyhrkol bez premýšľania. Jej vlasy sa mu páčili.

„Inak to nepôjde, keďže sa už niekoľko rokov pohybujem v okolí Rupert Court. Posledné, čo potrebujeme, je, aby ma niekto spoznal, najmä ak ma videl vchádzať do kancelárie alebo z nej vychádzať.“

„Okej, to je fakt,“ súhlasil, „ale nemusíš si oholiť hlavu.“

„Nesnažím sa dostať medzi haré krišnovcov,“ namietla. „Napadlo mi, že by som si mohla dať skrátiť vlasy a nafarbiť ich peknou výraznou farbou. Dievča zo súkromnej školy, ktoré chce vyzeráť trochu alternatívne, ale nie natoľko radikálne, aby to vystrašilo jeho rodičov a prestali mu platiť účty. Možno má za sebou nepekný rozchod a chce mať nejaký cieľ alebo niečo, čo vyplní miesto, kde mala byť svadba.“

„Veľa si o tom premýšľala,“ zhodnotil s úsmevom.

„Jasné, že áno. Chcem to byť ja.“

„Prečo?“ opýtal sa. „Prečo to tak veľmi chceš?“

„Vždy ma zaujímalo ovládanie mysle. Riešili sme sa to aj na výške.“

Robin študovala psychológiu, no potom z univerzity odišla. Ich nedokončené štúdiá boli jednou z vecí, čo mali so Strikeom spoločné.

„Okej, to znie dobre. Vypracuj celý príbeh a môžeme upraviť pracovný rozpis tak, aby si mohla tráviť sobotné rána v chráme.“

„Jediný problém je odev,“ povedala Robin. „Čo sa týka oblečenia, nevyzerám, akoby som mala veľa peňazí.“

„Vždy vyzeráš skvele,“ vyhlásil Strike.

„Vďaka,“ zamrmľala a trochu očervenela, „ale ak mám presvedčiť UHC, že mám veľa peňazí, nemôžem nosiť takéto veci,“ ukázala na šesťročnú kabelku. „Možno by som si mohla požičať zopár značkových kúskov a kabeliek. Ešte som to neskúšala, ale viem, že sa to dá.“

„S tým by som ti možno vedel pomôcť,“ vyhlásil nečakane Strike. „Mohla by si si požičať veci od Pru.“

„Od koho?“

„Od mojej sestry,“ vysvetlil. „Od Prudence. Od tej terapeutky.“

„Aha.“ Robin to zaujalo.

Z jeho ôsmich nevlastných súrodencov sa stretla len s dvomi, a aj to len nakrátko. Jeho rodinné vzťahy boli prinajmenšom zložité. Strike bol nemanželský syn rockovej hviezdy a zosnulej matky, v novinách bežne označovanej za supergroupie. S otcom sa stretol len dvakrát. Robin síce vedela, že Strike pred niekoľkými mesiacmi konečne súhlasil, že sa prvý raz stretne s nevlastnou sestrou Prudence, ale netušila, že ich vzťah pokročil natoľko, že by bola ochotná požičať drahé šaty jeho detektívnej partnerke.

„Podľa mňa máte zhruba rovnakú...“ Strike urobil neurčité gesto namiesto toho, aby povedal „veľkosť“. „Opýtam sa jej. Možno budeš musieť skočiť k nej domov, aby si si tie veci vyskúšala.“

„V pohode,“ odvetila trocha prekvapene Robin. „To by bolo skvelé, teda ak Prudence nebude prekážať, že má požičať svoje šaty celkom cudzej osobe.“

„Nie si celkom cudzia osoba, povedal som jej o tebe všetko,“ ubezpečil ju.

„Takže... sa to vyvíja dobre?“ opýtala sa. „S Prudence?“

„Hej,“ odvetil a znova sa napil piva. „Pozdáva sa mi oveľa viac ako všetky ostatné otcove deti – uznávam, latka je nastavená nízko.“

„Aj Ala máš rád,“ namietla Robin.

„V podstate. Ešte stále je na mňa našťvaný, lebo som nešiel na ten prekliaty večierok pre Rokebyho. Kam ideš teraz?“

„Vystriedať Deva v Bexleyheathe,“ odvetila a skontrolovala čas na mobile. „Vlastne by som už mala vyraziť. A čo ty?“

„Popoludní mám voľno. Naskenujem toto všetko v kancelárii a pošlem ti to mailom,“ povedal Strike a ukázal na kartónový fascikel s dokumentmi, ktorý Colin Edensor odovzdal Robin.

„Super,“ uzavrela Robin. „Uvidíme sa zajtra.“

6

Šešť na štvrtom mieste znamená:

Zaviazané vrece.

Žiadna chyba. Žiadna chvála.

I-ting alebo Kniha premien

Robin počas šiestich minút chôdze od krčmy Golden Lion na stanicu Green Park robila presne to, čo sa v posledných ôsmich mesiacoch odhodlane naučila nerobiť: myslela na Cormorana Strikea v inom kontexte ako pracovnom a priateľskom.

Dlho potláčaný fakt, že je zaľúbená do svojho detektívneho partnera, si uvedomila minulý rok, keď zistila, že Strike udržiava vzťah, ktorý pred ňou starostlivo tajil. Vtedy sa rozhodla, že jej nezostáva nič iné, iba odlúbiť sa, a práve preto o niekoľko týždňov neskôr súhlasila s prvým rande s Ryanom Murphym.

Odvtedy sa zo všetkých síl snažila udržať vnútorné dvere dôkladne zatvorené pred všetkým, čo by mohla cítiť ku Strikeovi, v nádeji, že láska zvädne a odumrie pre nedostatok pozornosti. V praxi to znamenalo, že keď bola sama, odvracala od neho myšlienky a odmietala ho akokoľvek porovnávať s Murphym, ako sa o to pokúsila Ilsa na krste. Keď ju napriek všetkej snahe prepadli nevítané spomienky – na to, ako ju Strike objal v deň jej svadby, alebo na ten nebezpečný pripitý okamih pred hotelom Ritz na jej tridsiate narodeniny, keď sa k nej naklonil, akoby ju chcel pobožkať –, pripomenula si, že jej detektívny partner je úplne spokojný so slobodným životom prerušovaným krátkymi vzťahmi so (zvyčajne nádhernými) ženami. Mal štyridsaťjeden rokov, nikdy sa neoženil, dobrovoľne žil sám v spartánskom

podkrovní nad kanceláriou a mal hlboko zakorenený sklon klášt' prekážky dôvernosti. Hoci vo vzťahu k Robin trochu poľavil v zdržanlivosti, nezabudla, ako rýchlo sa vrátila po tej noci v Ritzi. Skrátka, uzavrela Robin, nehľadiac na to, čo chcela ona, Strike po tom vôbec netúžil.

Práve preto bolo pre ňu potešením a úľavou tráviť čas s Murphym, ktorý s ňou očividne chcel chodiť. Okrem toho, že bol pekný a inteligentný, obaja pracovali ako vyšetrovatelia, čo bol vítaný rozdiel oproti dobre platenému účtovníkovi, s ktorým sa rozviedla: Matthew nikdy nepochopil, prečo sa Robin rozhodla venovať podľa neho výstrednej a neistej kariére. Okrem toho sa tešila, že má opäť sexuálny život, navyše podstatne uspokojivejší ako ten s bývalým manželom.

Predseda však medzi ňou a Ryanom zostávalo niečo, čo nedokázala presne opísať. Možno istá ostražitosť, ktorá určite pramenila z toho, že obom sa v minulosti rozpadlo manželstvo. Obaja vedeli, ako si dokážu ľudia aj v tých najdôvernejších vzťahoch ublížiť, a preto sa k sebe správali opatrne. Robin bola múdrejšia ako počas rokov strávených s Matthewom, a tak si dávala pozor, aby s Ryanom príliš nerozoberala Strikea, nespomínala jeho vojnové vyznamenania a nerozprávala príhody, ktoré by ho vykresľovali v príliš zábavnom alebo príťažlivom svetle. S Murphym sa už navzájom podelili o množstvo podrobností zo svojej minulosti, ale Robin si uvedomovala, že jej verzia – rovnako ako Ryanova – je upravená. Možno to tak po tridsiatke skrátka býva. Bolo ľahké otvoriť srdce Matthewovi, s ktorým sa zoznámila na strednej: hoci vtedy verila, že mu prezradza všetky svoje tajomstvá, pri spätnom pohľade si uvedomila, ako málo ich vtedy bolo. Robin trvalo šesť mesiacov, kým Ryanovi porozprávala o brutálnom znásilnení, ktoré ukončilo jej štúdium na univerzite, a vôbec nespomenula, že hlavným faktorom zlyhania jej manželstva bola Matthewova neustála žiarlivosť a podozrievavosť voči Strikeovi. Ryan zasa nikdy veľa nehovoril o svojich opileckých rokoch a mala pocit, že jej predostrel prikrášlený príbeh o tom, ako sa rozišiel s bývalou manželkou. Predpokladala, že o všetkom sa nakoniec pohovárajú, ak spolu zostanú dlhšie. Zatiaľ bol však súkromný život bez žiarlivostných scén a večnej rozhorčenosti príjemnou zmenou.

Vzhľadom na to všetko by nikomu neproselo, keby ďalej rozmýšľala nad emocionálnym podtextom rozhovoru so Strikeom, a navyše mala pocit, akoby bola Murphymu neverná. Strike mal pravdepodobne pocit, že môže bez obáv utrúsiť niečo ako „vždy vyzeráš skvele“ alebo „povedal som jej o tebe všetko“, lebo teraz mala stabilný vzťah s iným mužom. Keď schádzala na stanicu, rozhodne si povedala, že Strike je jej najlepší priateľ, nič viac, a v myšlienkach sa prinútila vrátiť k práci v Bexleyheathe.

7

*Tento hexagram hovorí o situácii, v ktorej sa princíp
temnoty po odstránení opäť skryto a nečakane
votrie zvnútra a zdola.*

I-ting alebo Kniha premien

Strike chcel dopiť a vrátiť sa do kancelárie, ale v krčme Golden Lion bolo tak príjemne, že mu napadlo, že dokumenty od Colina Edensora si môže rovnako dobre prečítať aj tam, kde sa čapuje pivo. Kúpil si teda druhé veľké, pri prvej príležitosti si presadol z barovej stoličky na uvoľnenú koženú lavicu pri nižšom stole a otvoril fascikel. Navrchu kopy papierov bol dlhý mail pre sira Colina od zosnulého Kevina Pirbrighta.

Drahý Colin,

vopred sa ospravedlňujem, ak to bude dlhé, ale pýtali ste sa, ako bola do Univerzálnej humanitárnej cirkvi zapojená moja rodina, ako som odtiaľ odišiel atď.

Moja matka vstúpila do UHC, keď som mal 3 roky a moje sestry 6 a 8 rokov. Treba dodať, že moja matka – vychovávali ma tak, aby som ju volal Louise, lebo UHC zakazuje pomenúvať pokrvné vzťahy – nie je hlúpa. Vyrastala v chudobe a nikdy nedostala možnosť študovať na univerzite, ale je bystrá. Za môjho otca sa vydala mladá, ale odišiel od nás, keď som mal rok. Pamätám sa, že Louise bola veľmi pekná, keď bola mladšia.

Neviem, kedy prvýkrát počula rozprávať Jonathana Wacea, ale viem, že sa doňho zaľúbila. Veľa žien v UHC je doňho

zbláznených. V každom prípade vypratala náš obecný dom a odviezla nás na Chapmanovu farmu. (Toto všetko som si musel neskôr poskladať z informácií od sestier, lebo na náš život pred UHC si vôbec nespomínam).

Potom sme už okrem ubytovania v UHC nemali kam ísť. Stáva sa to často. Ľudia všetko vložia do cirkvi na dôkaz svojej oddanosti novému životu. Niektorí členovia dokonca predajú svoj dom a všetky peniaze odovzdajú cirkvi.

Chapmanova farma je miesto, kde UHC vznikla. Je tam pochovaných päť prorokov, a keďže sa nenachádza v meste, ale uprostred prírody, práve tam posielajú členov, ak ich treba nanovo indoktrinovať. Existujú aj iné centrá a moja staršia sestra Becca strávila tri roky v tom birminghamskom (teraz má v cirkvi dosť vysoké postavenie). Emily smela chodiť von s pokladničkou, ale Louise a ja sme z farmy nikdy neodišli.

UHC učí, že normálne rodinné vzťahy alebo monogamné sexuálne vzťahy sú formou materialistického vlastníctva. Ak ste dobrý človek, ste duchovne spojený so všetkými v cirkvi a milujete všetkých rovnako. Louise sa toho snažila držať, ale všetci traja sme vždy vedeli, že je naša skutočná matka. Výučba detí v podstate pozostávala z čítania traktátov UHC a ich memorovania, ale Louise mňa, Beccu a Emily pri šklbaní spiekok potajomky naučila násobilku.

Keď som bol ešte malý, doslova som si myslel, že Jonathan Wace je môj otec. Všetci sme ho oslovovali „Tatko Džej“ a chápal som rodinné vzťahy, lebo sa o nich písalo v Biblii a ďalších posvätných knihách, ktoré sme študovali. Až postupne som si uvedomil, že v skutočnosti nie som jeho príbuzný. Ako malého chlapca ma to dosť zmiatlo, ale skrátka som sa s tým zmieril ako všetci ostatní.

Manželka Tatka Džeja Ma-cu Waceová vyrástla na Chapmanovej farme. Bola tam už v časoch Aylmertonskej komunity...

Strike prestal čítať a zadíval sa na posledné štyri slová.

V časoch Aylmertonskej komunity.

Aylmertonská komunita.

Aylmertonská komunita.

Polozpadnuté stodoly, deti odtrhnuté z reťaze, bratia Crowtherovci kráčajúci po dvore, zvláštna oblá veža osamelo stojaca na obzore ako obrovská šachová figúrka: znova mal všetko pred očami. Jeho zhúlená matka, ktorá sa snažila vyrobiť retiazky zo sedmokrások pre dievčatká; noci v ošarpaných ubytovniach bez zámkov na dverách; neustály pocit, že všetko sa vymklo spod kontroly, a detský inštinkt, že niečo nie je, ako má byť, a niekde neďaleko číha nejasné nebezpečenstvo.

Až do tejto chvíle Strike netušil, že Chapmanova farma je to isté miesto: keď tam býval, volala sa Forgemanova farma. V schátraných budovách žila pestrá zmes rodín, ktoré obrábali pôdu pod vedením bratov Crowtherovcov. Hoci v Aylmertonskej komunite nebol ani náznak náboženstva, Strikeovo pohrdanie sektami pramenilo práve zo šiestich mesiacov strávených na Forgemanovej farme. Bolo to najnešťastnejšie obdobie jeho nestabilného a roztriešteného detstva. V komunite dominovala silná osobnosť staršieho z bratov Crowtherovcov, zhrbeného šlachovitého muža s masťnými vlasmi, dlhými čiernymi bokombradami a vykrútenými fúzmi. Strike si ešte aj teraz vedel vybaviť matkin uchvátený výraz, keď Malcolm Crowther v žiare ohňa prednášal a vysvetľoval skupinke svoje radikálne názory a osobné filozofie. Spomenul si aj na svoj odpor k tomuto mužovi, ktorý prerástol až do inštinktívneho zhnusenia.

Kým na farmu vtrhla polícia, Leda už stihla presťahovať rodinu inam. Šesť mesiacov bolo najviac, čo vydržala na jednom mieste. Keď sa po návrate do Londýna v novinách dočítala o policajnej razii, odmietla uveriť, že komunita nie je prenasledovaná pre svoj pacifizmus, mäkké drogy a filozofiu „návratu k pôde“. Dlho trvala na tom, že bratia Crowtherovci určite nespáchali nič z toho, z čoho ich napokon obvinili – predovšetkým preto, lebo jej vlastné deti ju ubezpečili, že odtiaľ vyviazli bez ujmy. Až keď si prečítala súdne záznamy, neochotne pripustila, že skôr so šťastím ako vďaka

súdnosti. Jej pastorálna predstava bola v skutočnosti semeniskom pedofílie. Zachovala sa, ako mala vo zvyku: nad celou epizódou mávla rukou ako nad anomáliou a potom pokračovala v svojom nepokojnom živote, čo znamenalo, že ak syna a dcéru nenechala u tety a strýka v Cornwalle, neustále ich sťahovala z jedného neistého ubytovania do druhého a z jednej nestálej situácie do druhej podľa toho, ako sa jej zachcelo.

Strike vypil tretinu piva a potom sa znova sústredil na stránku pred sebou.

Manželka Tatka Džeja Ma-cu Waceová vyrástla na Chapmanovej farme. Bola tam už v časoch Aylmertonskej komunity a je to jej súkromné kráľovstvo. Myslím, že nikdy nenavštívila birminghamské ani glasgowské centrum a do londýnskeho chrámu chodí len občas. Mama Ma-cu, ako ju majú oslovovať členovia cirkvi, vo mne vždy vzbudzovala strach. Vyzerá ako čarodejnica s bledou tvárou, čiernymi vlasmi, dlhým špicatým nosom a čudnými očami. Vždy nosila rúcho namiesto teplákov, ktoré sme si museli obliekať my ostatní. Keď som bol malý, mával som o Ma-cu nočné mory, v ktorých na mňa pozerala cez kľúčové dierky alebo ma sledovala cez strešné okná.

Ma-cu chcela mať všetko pod kontrolou. Je naozaj ťažké vysvetliť to niekomu, kto sa s ňou nestretol. Dokázala prinútiť ľudí, aby urobili čokoľvek, dokonca si aj ublížili, a ani raz som nezažil, že by niekto odmietol. Jedna z mojich prvých spomienok z Chapmanovej farmy je na tínedžera menom Jordan, ktorý sa bičoval po tvári koženým bičíkom. Jeho meno si pamätám, pretože Jonathan Wace zvykol zaspievať útržok duchovnej piesne „Teč, Jordán, teč“, vždy keď ho uvidel. Jordan bol oveľa väčší ako Ma-cu, kľačal na kolenách a na tvári mal podliatiny. Bičoval sa, až kým nepovedala, že stačilo.

Hoci mi všetci opakovali, aká je Ma-cu dobrá a svätá, vždy som mal pocit, že je to hrozná osoba. Keď sa nad tým

teraz zamýšľam, práve nenávisť voči Ma-cu stála za mojím spochybením celej cirkvi, no vtedy som si myslel len to, že Ma-cu je zlá, nie že celá cirkevná kultúra je prehnutá.

Ma-cu nikdy nemala rada Louise a vždy sa postarala, aby dostala tie najhoršie úlohy na farme, vonku za každého počasia. Keď som bol starší, uvedomil som si, že to súviselo s tým, že Jonathan a moja matka spolu spávali. Ma-cu nikdy nemala rada ženy, s ktorými Jonathan spával.

Vysvetliť, ako som precitol, je zložité.

Niekoľko rokov po našom vstupe do UHC sa na Chapmanovu farmu pristahovala ďalšia rodina – Dohertyovci: matka, otec a tri deti. Deirdre Dohertyová počas života na farme opäť otehotnela a porodila štvrté dieťa, dcéru, ktorú Ma-cu nazvala Lin. (Ma-cu má právo pomenovať všetky deti narodené na Chapmanovej farme. Často sa radí s I-t'ing, ako sa má dieťa volať. Lin je názov jedného z hexagramov.)

Mal som dvanásť, keď Ralph Doherty uprostred noci odišiel a vzal so sebou tri najstaršie deti. Na druhý deň ráno nás všetkých zavolali do chrámu a Jonathan Wace vyhlásil, že Ralph Doherty je egomotívny materialista, zatiaľ čo jeho manželka, ktorá zostala na farme s Lin, je žiarivým príkladom čistej duše. Pamätám sa, ako sme jej všetci tieskali.

Odchod Ralpha a detí ma zmiatol a šokoval, lebo som nikdy predtým nezažil, že by to niekto urobil. Učia vás, že odchod z cirkvi by vám zničil život, že materialistická existencia vás ako čisté duše doslova zabije, že by ste sa zbláznilí a pravdepodobne spáchali samovraždu.

Niekoľko mesiacov po Ralphovom odchode Deirdre vylúčili. To ma šokovalo ešte viac ako Ralphov odchod. Nedokázal som si predstaviť, aký hriech mohla Deirdre spáchať, že ju UHC prinútila odísť. Zvyčajne keď niekto urobil niečo zlé, bol potrestaný. Keď niekto vážne ochorel, dovolili mu odísť a vyhľadať lekársku pomoc,

ale zvyčajne odtiaľ nikoho nepustili, kým nebol natoľko zoslabnutý, že už nevládal pracovať.

Deirdre odišla a Lin zostala na farme sama. Mal som byť rád, lebo Lin sa mohla predsa len stať čistou dušou namiesto toho, aby si zničila život v materialistickom svete. Takto to vnímala väčšina členov, ale ja nie. Hoci medzi mnou a Louise nebol normálny vzťah rodiča a dieťaťa, vedel som, že je moja matka a že to niečo znamená. Potajomky som si myslel, že Deirdre mala vziať Lin so sebou, a to bola prvá vážna trhlina v mojej náboženskej viere.

Dôvod Deirdrinho vylúčenia som sa dozvedel úplnou náhodou. Dostal som trest, lebo som kopol alebo strčil do iného dieťaťa. Na podrobnosti si už nespomínam. Priviazali ma o strom a mal som tam zostať celú noc. Prešli popri mne dvaja dospelí. Elektrické baterky sú na farme zakázané, takže neviem, kto to bol, ale šepkali si o dôvode Deirdrinho vylúčenia. Jeden vravel druhému, že Deirdre si do denníka zapisala, že Jonathan Wace ju znásilnil. (Všetci členovia cirkvi starší ako deväť rokov si majú v súlade s náboženskými pravidlami viesť denník. Vyššie postavení členovia denníky raz za týždeň čítajú.)

Vedel som, čo je znásilnenie, lebo nás učili, že je to jedna z hrozných vecí, ktoré sa dejú vonku v materialistickom svete. V cirkvi majú ľudia sex s kýmkoľvek, kto má oň záujem, ako spôsob posilnenia duchovného spojenia. Učia vás, že znásilnenie je niečo iné – násilná forma materialistického vlastníctva.

Neviem vysvetliť, ako som sa cítil, keď som sa dopočul, že Deirdre obvinila Tatka Džeja zo znásilnenia. Bol som natoľko indoktrinovaný, že som si pomyslel, že by som bol radšej celý týždeň priviazaný o ten strom, keby som to nemusel počuť. Vychovali ma tak, aby som si myslel, že Jonathan Wace je niečo ako Boh na tomto svete. Cirkev učí, že zlé myšlienky o našom vodcovi alebo o samotnej cirkvi znamenajú, že nepriateľ pracuje v našom vnútri, aby vzkriesil falošné ja, takže som si začal

potme pospevovať, čo je jedna z techník, ktoré vás naučia, aby ste potlačili negatívne myšlienky, ale nemohol som zabudnúť na to, čo som sa práve dopyčul o Tatkoví Džejovi.

Odvtedy som bol čoraz viac mimo. Nemohol som nikomu povedať, čo som počul: po prvé, keby ma Ma-cu počula rozprávať niečo také, bohvie, ako by som si musel ublížiť. Snažil som sa potlačiť všetky zlé myšlienky a pochybnosti, ale trhlina v mojej viere sa rozširovala. Začal som si všímať pokrytectvo, kontrolu, rozpory v učení. Hlásali lásku a dobrotu, ale nemilosrdne trestali ľudí za veci, za ktoré nemohli. Napríklad Deirdrina dcéra Lin začala ako malá koktať. Ma-cu sa jej za to neustále posmievala. Vravievala, že Lin by dokázala prestať, keby chcela, a že sa má viac modliť.

Moja najstaršia sestra Becca v tom čase smerovala celkom inam ako my ostatní: cestovala po celej krajine s Waceom a pomáhala viesť semináre a kurzy sebarealizácie. Moja druhá sestra Emily Becce závidela. Občas sa aj ona dostala na misijný výlet, ale nie tak často ako Becca.

Obe pohrdali mnou aj Louise, beznádejnými prípadmi, ktoré mohli len trčať na farme.

V tínedžerskom veku som mal hrozné akné. Keď členovia UHC chodia na verejnosť, majú vyzeráť upravené a príťažlivo, ale Lin, Louise a mňa nepustili von ani len s pokladničkami, lebo sme nespĺňali predstavy o cirkevnom imidži – ja so svojim akné a Lin so svojim koktaním. Louise rýchlo ošedivela a vyzerá oveľa staršie ako v skutočnosti, pravdepodobne preto, lebo stále pracuje vonku.

Ďalšia časť sa mi píše ťažko. Teraz už viem, že odchod z cirkvi som začal plánovať zhruba ako 23-ročný. Keďže v UHC sme nikdy neslávili narodeniny, dátum svojho narodenia som zistil, až keď som sa odtiaľ dostal.

Trvalo viac než rok, kým som naozaj odišiel, čiastočne preto, lebo som potreboval pozbierať odvahu. Ani neviem vypovedať,

ako vám cirkev vtíka do hlavy, že tam vonku nedokážete prežiť, že sa určite zbláznite a zabijete, lebo materialistický svet je taký skazený a krutý. V prvom rade ma však brzdilo, že som chcel, aby Louise odišla so mnou. Mala problémy s kĺbmi. Pred odchodom z cirkvi som netušil, čo je artritída, ale myslím, že trpí práve ňou. Mala opuchnuté kĺby a viem, že ju často boleli. Pravdaže, povedali jej, že je to znak duchovnej nečistoty.

Jedného dňa, keď sme mali spolu na starosti dobytok, som jej začal rozprávať o svojich pochybnostiach. Doslova sa roztriasla a povedala, že by som mal ísť do chrámu a modliť sa za odpustenie. Potom si začala pospevovať, aby nepočula, čo vravím. Nič, čo som jej povedal, sa k nej nedostalo. Nakoniec odo mňa skrátka utiekla.

Bál som sa, že povie predstaveným, že mám pochybnosti, a vedel som, že musím okamžite odísť, a tak som na druhý deň skoro ráno preliezol popod plot po tom, čo som ukradol hotovosť z jednej z pokladničiek. Úprimne som sa bál, že spadnem na zem mŕtvy, len čo sa sám ocitnem vonku na tmavej ceste – že na mňa spoza stromov vyskočí Utopená prorokynia.

Dúfal som, že Louise ma bude nasledovať, že sa po mojom odchode preberie, ale uplynuli už takmer štyri roky a ona je ešte stále tam.

Prepáčte, bolo to naozaj dlhé, ale to je celý príbeh.

Kevin

Tam sa prvý mail končil. Strike vzal do ruky druhý, posilnil sa pivom a pokračoval v čítaní.

Drahý Colin,
ďakujem veľmi pekne za mail. Nepripadám si odvážny, ale cením si, že ste to napísali. Možno si to však prestanete mysliet, keď si prečítate toto.

Pýtali ste sa na prorokov a zjavenia. Je pre mňa naozaj ťažké o tom písať, ale prezradím vám všetko, čo dokážem.

Mal som len šesť rokov, keď sa Taj-jü Waceová utopila, takže na ňu nemám ktovieako jasné spomienky. Viem len, že som ju nemal rád. Bola Ma-cuina princezná, vždy sa s ňou zaobchádzalo inak ako s ostatnými a mala oveľa viac voľnosti ako ostatné deti.

Jedno z dospievajúcich dievčat žijúcich na farme vzalo Taj-jü skoro ráno predávať zeleninu (cirkev predávala farmárske plodiny miestnym obchodom) a cestou späť sa zastavili na pláži Cromer. Obe si šli zaplávať, ale Taj-jü sa dostala do ťažkostí a utopila sa.

Pravdaže, je to obrovská tragédia a nie je prekvapujúce, že Ma-cu bola hotová, ale odvtedy sa začala správať hrozne čudne a neprijemne. Spätne si myslím, že práve odtiaľ pramenila veľká časť jej krutosti voči mojej matke a deťom všeobecne. Obzvlášť nemala rada dievčatá. Jonathan mal z predchádzajúceho manželstva dcéru Abigail. Ma-cu ju po Taj-jüinej smrti dala presťahovať z Chapmanovej farmy do iného centra UHC.

Neviem s istotou povedať, kedy vznikla myšlienka, že Taj-jü je vlastne bohyňa, ale časom ju na ňu Jonathan a Ma-cu premenili. Začali ju nazývať prorokyňou a tvrdili, že povedala všelijaké duchovne hlboké veci, ktoré sa neskôr stali súčasťou cirkevného učenia. Dokonca aj Taj-jüina smrť bola posvätná, akoby bola takou čistou dušou, že sa v materiálnom svete rozplynula. Moja sestra Becca tvrdila, že Taj-jü dokázala byť neviditeľná. Neviem, či tomu Becca naozaj verila alebo si len chcela získať priazeň Jonathana a Ma-cu, ale Taj-jüin mýtus posilnila myšlienka, že dokázala zmiznúť ešte pred tým, ako sa utopila.

V čase Taj-jüinej smrti boli už na Chapmanovej farme pochovaní dvaja ľudia. Prvého som nepoznal. Bol to Američan

menom Rusty Andersen, ktorý žil na kúsku zeme na okraji Aylmertonskej komunity. Bol vojnový veterán a zrejme človek, akého by ste dnes nazvali survivalistom. Ma-cu a Jonathan tvrdili, že Andersen pred smrťou vstúpil do cirkvi, ale neviem, či je to pravda. Raz v noci ho na ceste pred farmou zrazil a zabil opitý vodič a pochovali ho na farme.

Druhý muž pochovaný na farme sa volal Alexander Graves a zomrel ako dvadsiatnik. Určite bol členom cirkvi. Matne si spomínam, že bol čudný a ustavične si pospevoval. Gravesova rodina ho uniesla, keď bol na ulici s pokladničkou pre UHC, ale krátko po tom, ako ho odviekli naspäť domov, spáchal samovraždu. Zanechal závet, v ktorom stálo, že chce byť pochyovaný na farme, a tak sa aj stalo.

Andersenov aj Gravesov príbeh sme všetci poznali, lebo Jonathan a Ma-cu ich využívali ako názorné príklady, pomocou ktorých dokazovali nebezpečenstvo opustenia farmy/cirkvi.

Časom sa aj Andersen a Graves stali prorokmi – akoby Taj-jü potrebovala spoločnosť. Andersen sa stal Zraneným prorokom, Graves Ukradnutým prorokom a ich údajne posvätné výroky sa takisto stali súčasťou cirkevného učenia.

Štvrtým prorokom bol Harold Coates. Bol to lekár vylúčený z lekárskej komory, ktorý tam tiež žil už od čias Aylmertonskej komunity. Hoci cirkev zakazuje všetky lieky (rovnako ako kofeín, cukor a alkohol), Coates smel pestovať bylinky a liečiť drobné zranenia, lebo bol jedným z nás. Z Coatesa urobili krátko po jeho pohrebe Liečiteľského proroka.

Poslednou prorokyňou bola Margaret Cathcartová-Bryceová, nechutne bohatá vdova po nejakom obchodníkovi. Keď prišla na farmu, mala už vyše sedemdesiat a bola úplne zbláznená do Jonathana Wacea. Na tvári mala toľko liftingov, že bola napnutá a lesklá, a nosila veľkú striebrosivú parochňu. Margaret dala Waceovi dosť peňazí, aby mohol začať s rozsiahlou

rekonštrukciou Chapmanovej farmy, ktorá bola dosť schátraná. Margaret žila na farme sedem alebo osem rokov, potom zomrela a všetok svoj majetok odkázala rade predstavených. Vtedy sa stala Zlatou prorokyňou.

Keď sa dostali k všetkým Margaretiným peniazom, na novom nádvorí postavili jazierko so sochou Taj-jü uprostred. Potom vykopali štyri telá, čo tam už boli pochované, a premiestnili ich do hrobiek okolo jazierka. Na nových náhrobkoch neboli ich skutočné mená, len prorocké. Taj-jü nemala žiadny hrob, lebo jej telo sa nikdy nenašlo. Pri vyšetrovaní sa zistilo, že neďaleko brehu natrafila na silný prúd, ktorý ju jednoducho vtiahol rovno do mora. Jej pomníkom je teda socha v jazierku.

Všetkých piatich prorokov začlenili do náboženstva, ale Taj-jü/Utopená prorokyňa bola vždy najdôležitejšia. Mohla vás požehnať, ale aj prekliatť, ak ste zišli z cesty.

Ďalšia časť bude zrejme nepochopiteľná pre ľudí, čo nevideli dôkaz.

Duše sú skutočné. Existuje druhý svet. Viem to naisto. UHC je zlá a skorumpovaná, ale to neznamená, že nič z ich viery nie je pravda. Videl som nadprirodzené úkazy, ktoré nemajú žiadne „racionálne“ vysvetlenie. Jonathan a Ma-cu sú zlí ľudia a doteraz pochybujem, či privolávali duše alebo démonov, ale videl som, ako to robili. Rozbíjali sa poháre, ktorých sa nikto nedotkol. Predmety sa vznášali vo vzduchu. Videl som, ako Jonathan zaspieval a bez pomoci zdvihol zo zeme nákladné auto. Varovali nás, že ak porušíme pravidlá, nepriateľ pošle na farmu démonov, a myslím, že som ich raz videl: mali ľudské telá a prasacie hlavy.

Deň smrti každého proroka je poznačený jeho zjavením. Na zjavení sa nesmiete zúčastniť, kým nedovršíte trinásť rokov, a je striktné zakázané hovoriť o ňom s cudzími ľuďmi. Je mi nepríjemné písať podrobnosti o zjaveniach. Môžem vám len povedať, že som videl ozajstný dôkaz, že mŕtvy sa dokáže

vrátiť. Zároveň si však nemyslím, že jednotliví proroci boli naozaj svätí. Viem len, že sa vracajú na výročie svojej smrti. Zjavenie Ukradnutého proroka je pomerne strašidelné, ale zjavenie Utopenej proročky je vždy najhoršie. Už len ten pocit, že sa blíži, dokáže zmeniť atmosféru na Chapmanovej farme.

Neviem, či sa Utopená proročka dokáže zjaviť aj inde ako na farme, ale viem, že spolu s ostatnými existuje na druhom svete, a bojím sa, aby som ju neprivolal porušením tajomstva v súvislosti so zjaveniami.

Možno si myslíte, že som blázon, ale neklamem. UHC je zlá a nebezpečná, ale existuje druhý svet a oni doň našli cestu.

Kevin

8

Deväť na piatom mieste znamená...

Nabáda človeka vykonávať obety.

I-ťing alebo Kniha premien

Dva dni po tom, ako prijali Edensorov prípad, a po dlhom premýšľaní, ako najlepšie postupovať, Strike zavolať Robin z kancelárie. Robin mala voľno a pred chvíľou vošla do kaderníctva. Ospravedlnila sa kaderníčke, ktorá práve vzala do ruky nožnice, a prijala hovor.

„Ahoj. Čo sa deje?“

„Prešla si si všetky dokumenty od Edensora, čo som ti poslal?“

„Áno,“ prisvedčila Robin.

„No, uvažoval som nad tým a dobrým prvým krokom by bolo zohnať záznamy zo sčítania obyvateľstva, aby sme zistili, kto býval na Chapmanovej farme za posledných dvadsať rokov. Ak vypátrame bývalých členov UHC, možno sa nám podarí overiť si niektoré Pirbrightove tvrdenia o tom, čo sa tam deje.“

„Prístup k záznamom zo sčítania obyvateľstva je povolený len do roku tisícdeväťstodvadsaťjeden,“ podotkla Robin.

„Viem,“ odvetil Strike, ktorý si na internete prezrel Národný archív, „a preto dnes večer skočím s Wardlom na karí. Nechceš ísť s nami? Dal som mu tip na toho podvodníčka, čo za všetko platil falošnými desaťlibrovkami, a on súhlasil, že sa za to pokúsi získať celý policajný spis o Pirbrightovej smrti. Pozvem ho na karí, aby som ho obmäkčil, lebo ho chcem presvedčiť, aby nám zohnal aj záznamy zo sčítania obyvateľstva.“

„Prepáč, ale nemôžem,“ povedala Robin. „Ryan má lístky do divadla.“

„Aha,“ zamrmľal Strike a načialhol sa po elektronickú cigaretu. „Okej, len mi napadlo, že sa opýtam.“

„Prepáč,“ zopakovala Robin.

„V pohode, veď máš voľno,“ povedal Strike.

„Vlastne som práve u kaderníčky,“ pokračovala Robin v snahe dokázať, že na prípade pracuje, aj keď sa v ten večer nemôže stretnúť so Strikeovým policajným kontaktom.

„Hej? Akú farbu si si vybrala?“

„Neviem,“ odvetila Robin. „Práve som si sadla.“

„Okej, chcel som sa ťa ešte opýtať, či by si zajtra večer nemohla prísť k Prudence. Rada ti požičia nejaké šaty.“

Teda ak Murphy nemá lístky do sprostej opery.

„To by bolo skvelé,“ súhlasila Robin. „Kde býva?“

„Strawberry Hill. Pošlem ti adresu. Musíme sa stretnúť na mieste, lebo až do piatej sledujem Bigfoota.“

Keď sa dohodli, Strike zložil a zamračene poťahoval z elektronickej cigarety. Predstava, že Murphy kúpil lístky do divadla, ho vytáčala; naznačovala nebezpečný stupeň snahy. Po ôsmich mesiacoch vzťahu by sa mal policajt hádam prestať tváriť, že uprednostňuje návštevu divadla pred dobrým jedlom a sexom. Strike sa odsunul od stola a vyšiel na recepciu, kde sekretárka Pat ťukala do počítača. Zrejme zachytila časť jeho rozhovoru s Robin cez otvorené dvere, lebo sa s elektronickou cigaretou medzi zubami (ako vždy) opýtala: „Prečo ho prezývate Bigfoot?“

„Lebo tak vyzerá,“ odvetil Strike a nalial vodu do kanvice.

Dotyčný bol bohatý majiteľ softvérovej firmy, ktorého manželka sa domnievala, že chodí za sexuálnymi pracovníčkami. Keď sa s ním Strike počas poslednej sledovačky ocitol v preplnenom výťahu, musel uznať, že ten chlap bol nielen obzvlášť vysoký, chlpatý a neupravený, ale smrdel, akoby jeho posledná sprcha bola len vzdialenou spomienkou.

„Zvláštne, ako brady prichádzajú a odchádzajú,“ prehodila Pat a ďalej ťukala.

„Volá sa to holenie,“ utrúsil Strike a prichystal hrnčeky.

„Ha, ha,“ zahundrala Pat. „Narážala som na módu. Bokombrady a tak.“

Strikeovi sa v mysli vynorila nevítaná spomienka na Malcolma Crowthera pri ohni na Forgemaneovej farme: Crowther mal na kolenách dievčatko a pobudzoval ho, aby ho hladkalo po fúzoch.

„Dáte si čaj?“ opýtal sa a potlačil ten výjav.

„Môže byť,“ odvetila Pat hlbokým chrapľavým hlasom, pre ktorý si ju volajúci často mýlili so Strikeom. „Mimochodom, tá Hargreavesová ešte stále neuhradila faktúru.“

„Zavolajte jej,“ povedal Strike, „a povedzte, že ju musí zaplatiť do konca mesiaca.“

„To je v pondelok.“

„A ona má milióny.“

„Čím sú bohatší, tým pomalšie platia.“

„Niečo pravdy na tom bude,“ pripustil Strike, položil Pat hrnček na stôl, vrátil sa do kancelárie a zatvoril za sebou dvere.

Nasledujúce tri hodiny sa snažil vypátrať strateného otca Krivákovej nevlastnej dcéry. Muž za posledných päť rokov vystriedal viacero adries, ale Strike napokon zistil, že momentálne zrejme vystupuje pod svojím druhým krstným menom (pravdepodobne preto, aby ho nikto nevystopoval a nežiadal od neho výživné) a býva v Hackney. Ak to bol naozaj ten pravý, pracoval ako vodič diaľkovej dopravy, čo mu nepochybne vyhovovalo, keďže sa chcel vyhnúť rodičovským povinnostiam.

Strike poslal spolupracovníkovi Devovi Shahovi mail, v ktorom ho požiadal, aby dom v Hackney sledoval a odfotil každého, kto doň vojde alebo z neho vyjde, a potom šiel na večeru s Ericom Wardlom.

Strike mal pocit, že obyčajná lacná reštaurácia s karí by nestačila, aby obmäkčila jeho policajného známeho, ktorého chcel požiadať o láskavosť v súvislosti so sčítaním obyvateľstva. Rezervoval teda stôl v Cinnamon Club, ktorý sa nachádzal kúsok cesty taxíkom.

V reštaurácii v minulosti sídlila Westminsterská knižnica, takže stoly s bielymi obrusmi stáli vo veľkej vzdušnej miestnosti so stenami lemovanými policami s knihami. Strike prišiel prvý, vyzliekol si sako, uvoľnil kravatu,

objednal si pivo a usadil sa, aby si prečítal denné správy v mobile. Wardlov príchod postrehol, až keď na stôl dopadol policajtov tieň.

„Trocha lepšie miesto ako Bombay Balti,“ poznamenal policajt, keď si sadol oproti Strikeovi.

„Hej, v poslednom čase sa nám darí,“ odvetil detektív a vopchal mobil naspäť do vrecka. „Ako sa máš?“

„Nesťažujem sa,“ odvetil Wardle.

Keď sa zoznámili, Strikeov priateľ Eric Wardle bol chlapčensky pekný. Hoci ešte stále vyzeral dobre, husté vlasy mu postupne ustupovali a zdalo sa, akoby zostarol o viac ako šesť rokov, ktoré uplynuli v skutočnosti. Strike vedel, že vrásky okolo policajtových úst a očí nemá na svedomí len ťažká práca; stratil brata a jeho manželka April od neho pred polrokom odišla aj s trojmesačným dieťaťom.

Kým obaja skúmali jedálny lístok, viedli bežný rozhovor. Keď čašník priniesol Wardlovi pivo a zapísal si ich objednávku, policajt podal Strikeovi ponad stôl fascikel.

„To je všetko, čo som zohnal o zastrelení Kevina Pirbrighta.“

„Vďaka,“ povedal Strike. „Ako sa má náš podvodnícky známy?“

„Zatkli ho,“ odvetil Wardle a zdvihol pivo, akoby si s ním chcel pripiť, „a myslím, že sa dá presvedčiť, aby bonzol aj vyššie postavených. Možno si mi konečne zabezpečil povýšenie, takže večera je na môj účet.“

„Bol by som radšej, keby si sa mi oplatil rovnako,“ povedal Strike.

„Vedel som, že toto miesto si nevybral len tak,“ vzdychol si Wardle.

„Objednajme si a všetko ti vysvetlím.“

Keď im priniesli predjedlo, Strike požiadal o láskavosť, kvôli ktorej prišiel: o pomoc s prístupom k záznamom zo sčítania obyvateľstva, ku ktorým sa verejnosiť len tak nedostane.

„Prečo ťa zaujíma Chapmanova farma?“

„Je to sídlo Univerzálnej humanitárnej cirkvi.“

„Aha,“ zamrmľal Wardle. „Toto. April bola pred niekoľkými rokmi na jednom z ich stretnutí. Jej kamarátka z jogy sa o nich začala zaujímať a vzala ju so sebou. Kamarátka nakoniec do cirkvi vstúpila. April tam však bola len raz.“

Wardle požuľ, a prehľtol potom dodal: „Po stretnutí bola trocha ľudná. Uťahoval som si z toho a jej sa to nepáčilo, ale vŕavel som to len preto, lebo som nemal rád tú babu, čo ju tam vzala. Zaujímali ju kryštály, meditácia a podobné sračky. Poznáš ten typ.“

Strike, ktorý si dobre pamätal Ledine občasné fázy pospevovania s prekríženými nohami pred nefritovým Budhom, prisvedčil, že áno.

„April teda mala pocit, že na tom niečo je?“

„Podľa mňa sa začala brániť, lebo vedela, ako mi jej kamoška z jogy lezie na nervy... Pravdepodobne som sa nemal správať ako kretén,“ pripustil Wardle a mrzuto prežúval. „Takže, aké záznamy zo sčítania obyvateľov chceš?“

„Všetky od roku deväťdesiatjeden.“

„Dočerta, Strike.“

„Snažím sa vystopovať bývalých členov.“

Wardle zdvihol obočie.

„Dávaj si pozor.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Majú povesť, že tvrdo idú po ľuďoch, čo sa ich snažia zdiskreditovať.“

„Počul som.“

„Aký vymyslený dôvod mám predostrieť Štatistickému úradu? Informácie neposkytujú len tak.“

„Zatiaľ mám informácie o donucovacích prostriedkoch, fyzických útokoch, jednom obvinení zo znásilnenia a o zneužívaní detí.“

„Kristepane. Čo keby si k tomu prihodil aj vraždu, aby bol zoznam kompletný?“

„Daj mi čas, na prípade pracujem ešte len dva dni. Keď už to spomíname: Pirbrightova vražda...“

„Rovnaká zbraň bola použitá pri dvoch predchádzajúcich strelbách súvisiacich s drogami. Nepracoval som na tom prípade a o tom chlapíkovi som nepočul, až kým si sa mi neozval ty, ale preletel som to,“ povedal Wardle a kývol na spis. „Vyzerá to dosť jednoznačne. Zrejme sa zbláznil – vzhľadom na to, v akom stave bola jeho izba. Pozri si prvú fotku.“

Strike odsunul tanier, otvoril fascikel a vytiahol ju.

„Ale hovno.“

„Hej, zrejme by sa tam nejaké našlo, pod všetkým tým svinstvom.“ Na fotke bola malá špinavá miestnosť, všade sa povalovali šaty a odpadky. Pirbrightovo telo ležalo na dlážke prikryté igelitom. Nieкто – Strike predpokladal, že samotný Pirbright – načmáral na steny slová.

„Dobrý príklad feťackej výzdoby,“ utrúsil Wardle, keď im čašík prišiel vziať taniere.

„Zmizlo niečo? Údajne písal knihu o UHC.“

„Vyzerá to tak, že ju písal na steny,“ prehodil Wardle. „V takomto stave našiel izbu majiteľ. V skrini objavili vrecúško s hašíšom a zväzok dvadsaťlibroviek.“

„Domnievajú sa, že ho nieкто zabil pre vrecúško s hašíšom?“

„Možno to bolo všetko, čo po sebe zanechali. Pravdepodobne okradol niekoho, koho nemal, alebo našťval nesprávneho zákazníka.“

„Kde to je?“

„V Canning Town.“

„Odtlačky?“

„Len Pirbrightove.“

„Tušíte, ako sa vrah dostal dovnútra a von?“

„Domnievame sa, že použil univerzálny kľúč a odomkol si vchodové dvere.“

„Dobrý plán,“ zhodnotil Strike, vytiahol zápisník a začal písať.

„Hej, celkom šikovný. Týpek z toho istého poschodia tvrdil, že počul, ako sa Pirbright s niekým rozpráva, skôr ako ho pustil dovnútra. Zrejme si myslel, že niečo predá. Sused počul tlmený buchot a Pirbrightova hudba stíchla. Vrah určite použil tlmič, lebo inak by výstrel počula polovica ulice, ale je možné, že ho počul aspoň sused, lebo steny v budove sú tenké ako preglejka. Aj to s tou hudbou sedí, lebo guľka prevrátila Pirbrighta a trafila to staré rádio, čo vidíš roztrieštené na kúsky.“

Strike si znova pozorne prezrel fotku Pirbrightovej izby. Úlomky rozbitého rádia ležali na stolíku v kúte miestnosti. Do zásuvky vedľa neho boli zapojené dva káble.

„Bolo tam ešte niečo iné.“

„Hej, vyzerá to ako kábel k notebooku. Notebook bol v tej izbe asi jedinou vecou, čo stála za krádež. Neviem, načo sa obťažoval s rádiom, keď mal notebook.“

„Bol na mizine a možno sa nevyznal v sťahovaní hudby,“ povedal Strike. „Súdiac podľa toho, čo som sa dozvedel o Chapmanovej farme, čo sa týka skúseností s technikou, v podstate vyrástol rovnako ako deti koncom osemdesiateho storočia.“

Priniesli im karí. Strike odsunul policajný spis nabok, ale svoj zápisník nechal otvorený pri sebe.

„Takže sused počul výstrel a hudba stíchla. Čo sa dialo potom?“

„Sused šiel zaklopať na dvere,“ pokračoval nezreteľne Wardle s plnými ústami jahňacej pasandy, „ale nikto neotváral. Domnievame sa, že tým vyplašil vraha, ktorý preliezol cez okno, lebo sa našlo otvorené so stopami po rukách v rukaviciach na vonkajšom parapete.“

„Ako vysoko bolo okno?“

„Na prvom poschodí, ale rovno pod ním sa dalo ľahko pristáť vo veľkom kontajneri.“

„Nikto nevidel nikoho vyliezať cez okno?“ Strike si celý čas robil poznámky.

„Všetci nájomníci, ktorých okná smerujú dozadu, boli preč alebo niečo robili vnútri.“

„Nepomohli vám ani kamerové záznamy?“

„Našli sme krátky záber zavalitého chlapa v čiernom, ktorý odtiaľ odchádzal a možno niesol notebook v recyklovateľnej nákupnej taške, ale nebolo mu dobre vidieť do tváre. A to je doslova všetko, čo viem,“ uzavrel Wardle.

Strike vrátil fotografiu do fascikla.

„Robin ešte stále chodí s Ryanom Murphym?“ vyzvedal Wardle.

„Hej,“ prisvedčil Strike.

„Vieš, že je alkoholik?“

„Fakt?“ zatiahol Strike a zakryl svoj výraz tým, že si odpil z piva. Robin mu o svojom vzťahu prezradila tak málo, že to netušil. Možno, pomyslel si (s niečím, čo silno pripomínalo nádej), to netušila ani Robin.

„Hej. Teraz však nepije. Ale bol hrozný ožran. Správal sa ako totálny kretén.“

„V akom zmysle?“

„Bol agresívny. Balil všetky sukne. Raz večer to skúšal aj na April. Skoro som mu natiahol.“

„Vážne?“

„Hej,“ zopakoval Wardle. „Nečudo, že od neho žena odišla.“

Po tých slovách jeho výraz zosmutnel, akoby si spomenul, že Murphy nie je jediný, koho opustila manželka.

„Teraz je čistý, nie?“ prehodil Strike.

„Hej,“ prisvedčil Wardle. „Kde sú tu hajzle?“

Keď Wardle odišiel od stola, Strike odložil nôž a znova otvoril policajný spis, pričom vidličkou sa ešte stále napchával hovädzím madrasom. Vytiahol z neho zistenia z pitvy mŕtvoly Kevina Pirbrighta, preskočil smrteľné zranenie hlavy a sústredil sa na riadky týkajúce sa toxikológie. Patológ našiel v tele nízku hladinu alkoholu, ale žiadne stopy po nelegálnych drogách.

9

*Ani nešťastie sa neprihodilo pre jeden okamih
a zvyk, aj keď je zlý, možno zmeniť
iba pomaly a postupne.*

I-ting alebo Kniha premien

Keď Robin nasledujúci večer cestovala do Prudencinho domu v Strawberry Hill, mala pocit, že jej fúka na odhalený krk. Úprimne dúfala, že účtovník jej preplatí aspoň polovicu sumy za nový účes ako obchodný výdavok, lebo to bol najdrahší účes, aký kedy mala. Vlasý jej siahali po bradu, ofina bola postupne zostrihaná, končeky zosvetlené a zafarbené na svetlomodro. Murphy na ňu včera večer šokovane vyvalil oči, no potom s úsmevom vyhlásil, že sa mu jej vlasý páčia. Či už to bola pravda, alebo nie, aspoň sa cítila o niečo menej nepochopene, keď vošli do divadla Duke of York, kde hrali *Otca*.

„Modré, čo?“ zatiahol Strike, keď Robin nastúpila do BMW pred stanicou Strawberry Hill. „Vyzerajú dobre.“

„Vďaka. Dúfam, že z nich vyžaruje: ‚Zdravím, mám viac peňazí ako rozumu.‘“

„Možno, keď k nim pridáš snobské šaty,“ povedal Strike a vyrazil z parkoviska.

„Ako bolo s Bigfootom?“ opýtala sa Robin, keď prechádzali popri dlhom rade rozľahlých eduardovských víl.

„Bol neuspokojivo zdržanlivý,“ zhodnotil Strike. „Človek, ktorý má majetok niekoľko miliónov, by si mohol dovoliť aspoň hrebeň.“

„Naozaj nemáš rád zanedbanosť, však?“ prehodila pobavene Robin.

„Nie u ľudí, čo majú na výber. Aké ťažké je umyť sa?“

Strike odbočil doprava a pokračoval: „Mimochodom, Dev našiel toho chlapa, ktorého zháňal Krivák.“

„Super,“ prehodila Robin. Hoci si nerobila ilúzie o Krivákovej zločineckej povahe, raz ju náhodou zachránil pred útokom mohutného podozrivého z vraždy, za čo mu bola doteraz vďačná. „Ako sa má to dievčatko?“

„Nevravel nič, ale dúfam, že bude rado, keď uvidí svojho otca... A sme tu...“

Skôr ako Robin očakávala, odbočili na príjazdovú cestu pred obzvlášť veľkým eduardovským sídlom, ktoré ju nielen mierne zastrašilo, ale zároveň ju prinútilo s ľutosťou pomyslieť na vlastný chatrne postavený byt, v ktorom musela takmer neustále znášať hlučnú hudbu od suseda na poschodí.

Vchodové dvere sa otvorili, skôr ako k nim došli. Stála v nich Strikeova nevlastná sestra, dcéra známej herečky a rockového hudobníka, ktorý splodil aj Strikea. Prudence mala na sebe obyčajné čierne šaty, ktoré Strikeovi nepripadali ničím výnimočné, ale Robin predpokladala, že stáli zhruba toľko, koľko bola jej mesačná splátka hypotéky.

Podobne ako sir Colin Edensor, aj Prudence mala tvár, ktorá nedokázala vzbudiť odpor, teda aspoň podľa Robin. Hoci nebola taká krásna ako jej matka herečka, bola príťažlivá, s pehavou pokožkou a dlhými vlnitými čiernymi vlasmi. Oči s kútikmi mierne dohora a drobné usmievavé ústa jej dodávali trocha šibalský výraz. Rozhodne nemala nadváhu, no Robin, ktorá sa obávala, že bude plochá a chudá ako palica, s úľavou spozorovala, že jej nechýbajú krivky.

„Poďte ďalej, poďte ďalej! Som taká rada, že ťa spoznávam,“ povedala s úsmevom Prudence a podala Robin ruku.

„Aj ja ťa rada spoznávam. Zvyčajne nemám takéto vlasy,“ povedala Robin, a hneď to aj oľutovala. Práve zbadala svoj odraz v Prudencinom zrkadle na chodbe. „Sú súčasťou môjho krytia.“

„Vyzerajú skvele,“ zhodnotila Prudence, obrátila sa k Strikeovi a objala ho.

„Teda, brácho, skvelá práca. Vždy keď ťa vidím, je ťa menej.“

„Keby som vedel, že to všetkých takto poteší, dal by som si amputovať aj druhú nohu.“

„Veľmi smiešne. Podte do obývačky. Práve som otvorila víno.“

Zaviedla oboch detektívov do veľkej miestnosti zariadenej s vynikajúcim vkusom. Priestranná obývačka s veľkými čiernobielymi fotografiami na stenách, s plnými knihovničkami a nízkou tmavou koženou pohovkou s kovovým rámom pôsobila zároveň štýlovo aj prívetivo.

„Tak,“ povedala Prudence a naznačila hosťom, aby si sadli na pohovku. Sama sa uvelebila vo veľkom krémovom kresle a naliala ďalšie dva poháre vína. „Šaty. Smiem vedieť, na čo sú?“

„Robin potrebuje vyzeráť ako bohatá baba, ktorá nevie, čo so sebou, a tak vstúpi do sekty.“

„Do sekty?“

„Niektó by to tak možno nazval,“ natáhovala Robin. „Na vidieku majú svoj pozemok a ja dúfam, že ma tam pozvú, lebo sa tam potrebujem dostať.“

Oboch detektívov prekvapilo, keď Prudencin úsmev zmizol a vystriedal ho znepokojený pohľad.

„Nejde náhodou o UHC, alebo áno?“

Ohromená Robin pozrela na Strikea.

„To bola rýchla dedukcia,“ zhodnotil. „Prečo by to podľa teba mala byť práve UHC?“

„Lebo vznikla v Norfolku.“

„Máš klienta, čo tam bol,“ vyhlásil s náhlou predtuchou Strike.

„Nebudem pretriasať identifikačné údaje klientov, Cormoran,“ vyhlásila s predstieranou prísnosťou Prudence a posunula k nemu pohár.

„Škoda,“ prehodil zľahka Strike. „Potrebujeme nájsť bývalých členov.“

Prudence sa naňho uprene zadívala a potom povedala: „Keďže musím zachovávať mlčanlivosť, nemôžem...“

„Len žartujem,“ ubezpečil ju Strike. „Nechcem od teba meno a adresu.“

Prudence si s vážnou tvárou odchlipla z vína. „Myslím, že nebude ľahké primäť bývalých členov, aby prehovorili. S podobným nátlakom sa spája veľká hanba a často aj značná trauma.“

Keď ich Robin videla zoči-voči, prvýkrát si všimla, ako sa jej detektívny partner podobá na Jonnyho Rokebyho. S nevlastnou sestrou mali rovnako výraznú bradu aj vzdialenosť medzi očami. Uvažovala – ona, čo mala troch bratov, všetkých od tých istých rodičov –, aké je zoznámiť sa s pokrvným príbuzným v štyridsiatke.

Medzi bratom a sestrou však nebola len mierna fyzická podobnosť: zjavne medzi nimi stihol vzniknúť nevyslovený súlad.

„Dobre,“ povedala Prudence na Strikeov položartovný výsluch, „naozaj liečim bývalého člena UHC. Keď mi porozprával, čo sa mu stalo, najskôr som si nemyslela, že som tá pravá, čo by mu mohla pomôcť. Je to špecializovaná práca, deprogramovať ľudí. Nieкто si dopraje priveľa toho, čo mu bolo v sekte odopierané – napríklad jedlo a alkohol. Iný sa správa rizikovo v reakcii na to, že bol kontrolovaný a monitorovaný. Prispôbiť sa životu na slobode nie je jednoduché, a keď sa od nich žiada, aby sa hrabali v tom, čo sa im stalo alebo čo museli robiť, môže to byť nesmierne stresujúce.

Našťastie som vedela o istom americkom terapeutovi, ktorý pracoval s mnohými bývalými členmi kultov, a tak som sa s ním spojila. Absolvoval s klientom niekoľko online sedení, čo nám nesmierne pomohlo, a potom som to prevzala ja, pričom mi ten Američan naďalej pomáha. Preto viem, čo je UHC.“

„Ako sa ten klient odtiaľ dostal?“ opýtal sa Strike.

„Prečo? Najali vás, aby ste odtiaľ niekoho dostali?“

Strike prikývol.

„Tak potom si musíte dávať veľký pozor,“ povedala vážne Prudence. „Ak je ten človek podobný ako môj klient, je výnimočne krehký. Keby ste postupovali pritvrdo, mohli by ste narobiť viac škody ako úžitku. Musíte pochopiť, že človek v sekte je prenastavený. Očakávať, že sa len tak vráti do normálu, nie je realistické.“

„Ako to zvládol tvoj klient?“

„Neodišiel z vlastného presvedčenia,“ vysvetlila váhavo Prudence.

„Chceš povedať, že ho vylúčili?“

„Nešlo o... Mal zdravotné problémy,“ odvetila Prudence, „ale viac nemôžem prezradiť. Stačí povedať, že UHC nedovolí členom len tak odísť, kým je z nich nejaký úžitok. Musíš byť nesmierne opatrná, Robin. Čítala si niečo od Roberta Jaya Liftona? Napríklad *Myslienkovú reformu a psychológiu totality*? Alebo *Ako čeliť psychickej manipulácii zhubných kultov* od Stevena Hassana?“

Robin pokrútila hlavou.

„Požičiam ti svoje výtlacky. Dám ti ich, prv než odídeš. Schopnosť identifikovať ich techniky ti pomôže odolať im.“

„Robin je bystrá,“ ozval sa Strike. „Nezhltne im ich kecy.“

„Bystrosť ťa neochráni, nie sama osebe,“ namietla Prudence. „Obmedzený prídel jedla, vynútené spevy, prísna kontrola fyzického prostredia, hrabanie sa v tvojej psychike, aby našli miesto, kde môžu najviac zatlačiť, v jednej chvíli ťa milujú, v druhej ťa ponížujú... Voči tomu nie je nikto odolný, bez ohľadu na bystrosť... V každom prípade,“ dodala a vstala, „vyskúšajme nejaké šaty.“

„Je to od teba naozaj milé, Prudence,“ povedala Robin, keď ju terapeutka viedla nahor.

„Nie je,“ odvetila Prudence a znova sa usmiala. „Hrozne som sa s tebou chcela stretnúť, keďže si zjavne najdôležitejšia osoba v Cormovom živote.“

Tie slová zasiahli Robin ako elektrický prúd.

„Aj on – aj on je pre mňa dôležitý.“

Prešli popri otvorených dverách do neupratanej izby. Robin bolo jasné, že patrí tínedžerke, skôr ako z nej vybehlo čiernovlasé dievča v minisukni s koženou bundou v jednej ruke a s kabelkou v druhej.

„Ó,“ zatiahla dievčina a zažmurkala na Robin. „Super vlasy!“

Nečakajúc na odpoveď prešla popri nich a zbehla nadol.

„Napíš, keď budeš potrebovať vyzdvihnúť!“ zavolała za ňou Prudence.

„Jasně!“ zakričala dievčina a počuli, ako dodala: „Maj sa, nový strýko,“ skôr ako sa za ňou zabuchli vchodové dvere.

„To bola Sylvie,“ vysvetlila Prudence a odviedla Robin do veľkej, luxusnej jednoduchej spálne, a odtiaľ do šatne so zrkadlami po obode, lemovanej stojanmi na šaty. „Corm vravel, že budeš potrebovať zo dva-tri outfity.“

„Ideálne áno,“ prisvedčila Robin. „Sľubujem, že na ne dám veľký pozor.“

„Ach, tým sa netráp, aj tak mám priveľa šiat... Je to moja slabosť,“ priznala s previnilým úsmevom Prudence. „Sylvie už dospela do veku, keď si požičiava veci, ktoré by sa mne už nehodili, takže sa stále zdráham dať všetko na charitu. Akú máš veľkosť topánok?“

„Tridsaťosem a pol,“ odvetila Robin, „ale...“

„Skvelé. Rovnako ako ja.“

„Naozaj mi nemusíš...“

„Ak chceš vyzeráť bohato, počítajú sa aj doplnky,“ prerušila ju Prudence. „Je celkom vzrušujúce pomáhať niekomu v utajení. Corm je dosť zdržanlivý ohľadom toho, čo vy dvaja robíte – myslím v práci,“ dodala.

Začala vyťahovať šaty a rôzne topy a podávať ich Robin, ktorá si na nich všimla značky, aké by si nikdy nemohla dovoliť: Valentino, Chanel, Yves Saint Laurent.

„... a toto by ti naozaj pristalo,“ vyhlásila Prudence o päť minút a k ťažkej kope, čo už Robin držala v rukách, pridala šaty značky Chloé. „Dobre, vyskúšaj si všetko a uvidíš, čo ti sadne. Budeš tu mať úplné súkromie, Declan príde domov až o hodinu.“

Keď sa za Prudence zatvorili dvere spálne, Robin položila kopu šiat na manželskú posteľ, vyzliekla si sveter a džínsy a pritom sa rozhliadala po miestnosti. Od dubových parkiet a širokej mahagónovej postele s masívnym čelom až po elegantný moderný luster, dlhé priesvitné závesy a nástenný televízor s plochou obrazovkou – všetko svedčilo o dobrom vkuse a množstve peňazí. Aj Strike by mohol takto žiť, pomyslela si Robin, keby prehltol svoju pýchu a zlosť a prijal otcovu štedrosť. Pravdaže, nemohla si byť istá, že tento dom kúpil práve Jonny Rokeby.

Prudence sa vrátila k Strikeovi do obývačky na prízemí s dvomi knihami v ruke.

„Pre Robin,“ vysvetlila a položila ich na stolík medzi nimi.

„Vďaka,“ povedal, keď mu doliala víno. „Počuj, môžem sa ťa na niečo opýtať?“

„Hovor,“ vyzvala ho Prudence a sadla si oproti nemu.

„Bol ten váš klient svedkom nadprirodzených javov na Chapmanovej farme?“

„Corm, nemôžem o tom hovoriť.“

„Nebudem hľadať tvojho klienta,“ ubezpečil ju. „Len ma to zaujíma.“

„Aj tak som už prezradila priveľa,“ vzdychla si Prudence.

„Chápem,“ uzavrel. „Už žiadne otázky.“

Predklonil sa, vzal do rúk knihu *Ako čeliť psychickej manipulácii zhubných kultov*, obrátil ju a prečítal si text na zadnej strane.

„Teraz mám z toho, že tam Robin pôjde, väčšie obavy ako pred polhodinou,“ priznal.

„Dobre,“ vyhlásila Prudence. „Prepáč, nechcela som povedať, že je dobre, že sa bojíš, len si myslím, že by mala pochopiť, do čoho ide.“

„Dočerta, prečo ľudia vstupujú do kultov?“ zamyslel sa Strike. „Prečo sa niekto dobrovoľne vzdá takej miery kontroly nad svojím životom?“

„Lebo si neuvedomuje, že sa to skončí úplnou kontrolou,“ odvetila Prudence. „Deje sa to postupne, krok za krokom. Najskôr ich zahrnú uznaním a pocitom, že všetko má svoj zmysel... Určite si vieš predstaviť to čaro objavovania hlbokkej pravdy. Kľúča k vesmíru.“

Strike mierne pokrčil plecami.

„Okej, a čo keby si uveril, že dokážeš skutočne zmeniť svet: zmierniť útrapy, vyriešiť sociálne problémy, ochrániť slabých...“

„Prečo na to musíš byť v sekte?“

„Nemusíš,“ odvetila s úsmevom Prudence, „ale vedia, ako presvedčiť ľudí, že členstvo je najlepší možný spôsob, ako dosiahnuť raj na zemi, nehovoriac o nebi po smrti. Jediný typ ľudí, s akými by UHC zrejme nedokázala veľa urobiť, niežeby ich vôbec chcela nalákať, sú apatické pohodlné typy. UHC ide po idealistoch, z ktorých môže urobiť kazateľov, no domnievam sa, že na Chapmanovej farme majú aj nižšie postavených členov, aby mohli aj farmáričiť... Môj úbohý klient dobre vie, že podľa ľudí zvonka je hlúpy a slaboduchý, lebo tomu všetkému uveril, čo je jednou z príčin jeho hanby. Pravdou však je, že idealista a intelektuálne zvedavý človek je oveľa

zraniteľnejší voči ideológiám podobným tej cirkevnej... Zostanete vy dvaja na večeru? Máme cestoviny, nič extra.“

„Nemusíš nás ešte aj kŕmiť,“ povedal Strike.

„Ale chcem. Prosím, zostaňte, čoskoro príde Declan. Mimochodom, Robin vyzerá milá.“

„Hej, aj je,“ prisvedčil Strike a pozrel na strop.

Robin si v spálni na poschodí vybrala tri outfity, no ešte stále sa cítila rozpačito, keď si mala so sebou vziať také drahé kúsky. Práve sa prezliekla do svojich džínsov a trička, keď jej Prudence zaklopala na dvere.

„Poď ďalej,“ vyzvala ju Robin.

„Vybrala si si?“

„Áno. Ak ti to nebude prekážať, rada by som si požičala toto.“

„Skvelé,“ vyhlásila Prudence, vzala zvyšok šiat, vrátila sa do šatníka a začala ich vešať naspäť na vešiaky. „Vieš čo?“ prehodila cez plece. „Mohla by si si ich nechať. Bude to jednoduchšie.“

„Prudence – to nemôžem,“ zastonala Robin. Dobre vedela, že vybrané kúsky stáli prinajmenšom dvetisíc libier, dokonca aj z druhej ruky.

„Prečo nie? Keby si chcela tieto,“ povedala Prudence a dotkla sa šiat značky Chloé, „požiadala by som ťa, aby si mi ich vrátila, lebo Declanovi sa v nich páčim, ale úprimne povedané, bez týchto vecí sa ľahko zaobídem. Ako vidíš, aj tak mám toho priveľa. Prosím,“ zdôraznila, keď Robin otvorila ústa a chcela znova niečo namietnuť, „je to prvýkrát, čo niekto z nás smie Cormovi niečo dať, aj keď len v zastúpení. Teraz sa pozrime na topánky.“

„Neviem, čo mám na to povedať,“ zamrmlala zmätene Robin. Obávala sa, že Strike by nebol nadšený, keby dar prijala.

„Viem, že Corm je háklivý na to, aby si vzal niečo od otca,“ povedala Prudence, akoby jej čítala myšlienky, „ale sľubujem, že nič z toho nekúpil Jonny Rokeby. Sama dobre zarábam a Declan takisto. Poď sem a vyber si topánky,“ dodala a kývla Robin, aby sa vrátila do šatníka. „Tieto sa skvelo hodia k tým šatám. Vyskúšaj si ich.“

Robin zasunula nohu do lodičky značky Jimmy Choo.

„Máš s otcom blízky vzťah?“ opýtala sa.

„Hm...“ zamrmlala Prudence, ktorá kľačala na kolenách a prehrabávala sa v topánkach, „... taký blízky, ako sa dá s niekým, ako je on. Je tak trochu nezrelý. Hovorí sa, že človek navždy zostane zaseknutý vo veku, keď sa preslávil, však? To znamená, že otec v podstate nikdy nevyrástol z neskorej puberty. Celý jeho prístup je o okamžitom uspokojení a nechá na druhých, aby napravili napáchané škody. Mám ho rada, ale nie je to rodič v bežnom zmysle slova, lebo sa nikdy nemusel starať ani o seba, nieto ešte o niekoho iného. Celkom však chápem, prečo je naňho Corm našťvaný. Ťažko si možno predstaviť dvoch odlišnejších ľudí. Skús si tieto,“ dodala a podala Robin čižmy. Keď si ich Robin obula, Prudence pokračovala: „Otec má kvôli Cormovi ozajstné výčitky svedomia. Vie, že sa zachoval fakt zle. Pred niekoľkými rokmi sa s ním pokúsil spojiť. Neviem presne, čo mu povedal...“

„Rokeby mu ponúkol peniaze, aby sa stretli,“ povedala sucho Robin.

Prudence sa mykla.

„Bože, to som netušila... Otec to určite považoval za veľkorysosť alebo čo... hrozný hlupák... je taký zvyknutý riešiť problémy peniazmi... Tie vyzerajú pritesné.“

„Aj trochu sú,“ pripustila Robin a rozopla si čižmy. „Vieš,“ dodala bez premýšľania, „som naozaj rada, že ste s Cormoranom v kontakte. Možno si práve to... čo ja viem... čo mu chýba.“

„Naozaj?“ Prudence sa zjavne potešila. „Chcela som sa s ním stretnúť celé roky. Roky. Nie je ľahké byť jediná miešanka medzi ostatnými nemanželskými deťmi. Necháp ma zle, všetci spolu dobre vychádzame, ale ja som vždy bola v klane Rokebyovcov len tak napoly. A vedela som, že Corm je celkom mimo neho, je mu to fuk a ide svojou vlastnou cestou...“

Pravdaže, večne sa bojí, že ho začnem psychoanalyzovať,“ dodala Prudence a podala Robin topánky značky Manolo Blahnik. „Viackrát som mu vysvetlila, že by som to nedokázala, aj keby som chcela. Náš vzťah je príliš... Je to skrátka príliš zložitá... Dlhو bol pre mňa akýmsi talizmanom. Už len jeho predstava. Človek potom nedokáže byť objektívny, nikdy... Zostanete na večeru, však? Pýtala som sa na to aj Corma.“

„No – naozaj?“ Robin to trochu zaskočilo.

„Bože, jasné, bude to zábava. Declan má Corma fakt rád a bude nadšený, že ťa spozná. Okej, takže si vezmeš tieto troje, však?“ povedala Prudence a odložila nabok topánky v hodnote niekoľko sto libier. „Teraz sa pozrime na kabelky...“

Dolu v tichej obývačke sa Strike opäť skláňal nad fotografiou izby Kevina Pirbrighta, čo mu dal Wardle. Vzal ju so sebou, lebo ju chcel ukázať Robin. Už niekoľko minút na ňu žmúril a snažil sa rozoznať viacero vecí, čo ho miatli. Napokon sa rozhlíadal a zbadal presne to, čo potreboval: na kope kníh o umení ležala starožitná lupa.

O desať minút sa Robin znova zjavila v obývačke a prekvapene sa rozosmiala.

„Čo je?“ Strike zdvihol zrak. „Hráš sa na Sherlocka Holmesa?“

„Nevysmievaj sa mi, kým si to nevyskúšaš,“ vyhlásil Strike a podal jej fotografiu aj lupu. „Toto je izba Kevina Pirbrighta, ako ju našla polícia. Mám ju od Wardla.“

„Aha,“ zatiahla Robin, sadla si na pohovku vedľa Strikea a vzala si od neho oba predmety.

„Pozri, čo napísal na steny,“ pokračoval Strike. „Skús niečo z toho prečítať. Žiaľ, tá fotka je všetko, čo máme, lebo dnes popoludní som volal s domácom. Keď tam polícia skončila, miestnosť nanovo vymaľoval.“

Robin pohybovala lupou sem a tam a snažila sa rozoznať naškriabané slová. Tak sa sústredila, že sa pri buchnutí vchodových dverí až strhla.

„Ahoj, nový strýko,“ pozdravil tmavý tínedžer a strčil hlavu do izby. Zjavne ho zaskočilo, keď tam uvidel aj Robin.

„Ahoj, Gerry,“ odzdravil Strike. „Toto je moja detektívna partnerka Robin.“

„Aha,“ zamrmľal trochu rozpačito chlapec. „Fajn. Ahoj.“ A zmizol.

Robin ďalej pozorne skúmala fotku. Po minúte intenzívneho sústreďenia začala čítať nahlas.

„*Päť prorokov...* Čo je tamto nad zrkadlom? *Odplata?*“

„Podľa mňa áno,“ prisvedčil Strike a prisunul sa k nej na pohovke, takže sa takmer dotýkali stehnami.

Mnohé z Pirbrightových čmáraníc na stenách boli nečitateľné alebo primalé na to, aby sa dali rozlúštiť z fotografie, ale zopár slov bilo do očí.

„Becca,“ prečítala Robin. „*Hriech... sla... a ešte niečo... slama?* Tamto je podľa mňa *sprisahanie*, však?“

„Hej,“ prisvedčil Strike.

„*Noc pred... noc pred...* Zvyšok neviem prečítať...“

„Ani ja. A čo vravíš na toto?“

Strike ukazoval na niečo na stene nad neustlanou posteľou. Keď sa obaja predklonili, Strikeove vlasy sa obšuchli o Robinine. Znova mala pocit, akoby ju zasiahol slabý elektrický prúd. „Vyzerá to,“ povedala, „akoby sa niekto snažil niečo zmazať... alebo... Odlúpil kus omietky?“

„To isté si myslím aj ja,“ povedal Strike. „Vyzerá to, akoby niekto doslova zoškrabal niečo zo steny, ale nie všetko. Wardle vravel, že Pirbrightov sused mu šiel zabúchať na dvere, keď počul, že hudba stíchla. Možno to presvedčilo vraha, aby vyliezol cez okno, skôr ako stihol odstrániť všetko.“

„A zostalo toto,“ uzavrela Robin s pohľadom upretým na zvyšok toho, čo vyzeralo ako veta alebo slovné spojenie.

Bolo tam veľkými písmenami napísané a veľakrát zakrúžkované jediné, ľahko čitateľné slovo: *SVINE*.

10

Šešť na druhom mieste znamená:

Ukradomky striehnuť.

Pre ženu prospešné.

I-ting alebo Kniha premien

Predovšetkým kvôli Prudenciným varovaniam strávil Strike nasledujúce dva večery v podkrovnom byte pri knihe *Ako čeliť psychickej manipulácii zhubných kultov*. A práve preto trval na tom, aby Robin pred prvou návštevou chrámu na Rupert Court strávila viac času ako inokedy vymýšľaním falošnej identity. Hoci bol presvedčený, že Robin dokáže pohotovo uvažovať, niektoré pasáže knihy a predovšetkým Prudencine varovné slová, že cirkev hľadá slabé miesta v psychike svojich členov, aby ich mohla lepšie manipulovať, ho znepokojili.

„Tvoj a Rowenin život by nemali mať nič spoločné,“ radil jej. Rowena Ellisová bol pseudonym, ktorý si Robin zvolila (vždy bolo jednoduchšie, najmä keď bola vyčerpaná alebo zaskočená, mať pseudonym, ktorý aspoň trochu pripomínal jej meno). „Nečerpaj zo svojej skutočnej minulosti. Drž sa čistých výmyslov.“

„Veď viem,“ odvetila trpezlivo Robin. „Neboj sa, už som na to myslela.“

„A príliš nemeň svoj prízvuk. To je to prvé, na čo zabudneš, keď budeš vyčerpaná.“

„Strike, veď viem,“ zopakovala napoly podráždene, napoly pobavene. „No ak tam čoskoro nepôjdem, vyrastú mi vlasy a budem sa musieť dať ostrihať znova.“

V piatok pred jej plánovanou návštevou londýnskeho chrámu UHC Strike trval na tom, že Robin otestuje v kancelárii tak, že jej bude klásť otázky

o Roweninom vzdelaní, univerzite, rodine, priateľoch, záľubách, domácich zvieratách, bývalom snúbencovi a podrobnostiach o jej údajne zrušenej svadbe. Robin na všetko odpovedala bez prestávok a váhania. Nakoniec sa Strike opýtal, prečo „Rowena“ prišla do chrámu na Rupert Court.

„Kamarátka mi dala prečítať rozhovor s Noli Seymourovou o univerzálnosti a rozmanitosti,“ odvetila Robin, „a tak som súhlasila, že prídem. Pripadalo mi to zaujímavé. Pravdaže, k ničomu sa nezaväzujem!“ dodala s presvedčivo hranou nervozitou. „Prišla som sa len pozrieť!“

„Vynikajúce,“ musel uznať Strike. Oprel sa dozadu na stoličke za stolom a načiahol sa po hrnček s čajom. „Dobre: všetky systémy fungujú.“

Na druhý deň ráno teda Robin v svojom byte vo Walthamstowe vstala skoro, naraňajkovala sa, obliekla si nohavice od Valentina, top od Armaniho a sako od Stelly McCartneyovej, cez plece si prehodila kabelku značky Gucci a vyrazila do centra Londýna. Bola nervózna, no zároveň vzrušená.

Keďže v tejto časti mesta roky pracovala, už vedela, že Rupert Court bola úzka ulička so sklenými lampami, ktorá spájala Rupert Street a Wardour Street na mieste, kde sa stretávali Chinatown a Soho. Na jednej strane boli rôzne malé podniky vrátane čínskeho reflexného terapeuta. Väčšinu druhej strany zaberал chrám. V minulosti to pravdepodobne bola nevýrazná kancelárska budova, v ktorej sídlili reštaurácie alebo obchody, ale spodné okná a dvere boli zadbenné, takže zostal len jeden veľký vchod. Ak Robin dobre videla ponad hlavy ľudí, čo trpezlivo čakali v rade, aby sa dostali dovnútra, ťažké dvojité dvere dopĺňal ozdobný vyrezávaný červeno-zlatý rám, ktorý ladil s čínskymi lampiónmi rozvešanými po Wardour Street za jej chrbtom.

Keď sa spolu s ostatnými priblížila k dverám, nenápadne si obzrela ďalších návštevníkov. Hoci sa medzi nimi vyskytlo aj zopár starších veriacich, priemerný vek bol medzi dvadsať a tridsať. Zopár ich možno vyzeralo trocha výstredne – jeden mladík mal modré dredy –, ale väčšina bola pozoruhodná len svojou všednosťou: žiadne fanatické pohľady, žiadne prázdne výrazy, žiadne extravagantné odevy ani čudné mrmlanie.

Keď bola tak blízko, že jasne videla na vchod, postrehla, že červené a zlaté rytiny okolo dverí sú vlastne zvieratá: kôň, krava, kohút, prasa, bažant,

pes a ovca. Sotva sa stihla zamyslieť, či to má byť nepriama narážka na poľnohospodárske rodisko UHC, keď zbadala draka so žiarivými zlatými očami.

„Vitajte... vitajte... vitajte...“ opakovali dve usmievavé mladé ženy, keď ľudia prekračovali prah. Obe mali na sebe oranžové mikiny s logom cirkvi: písmená UHC v dvoch čiernych rukách, ktoré prstami vytvárali srdce. Robin neuniklo, ako pozorne si obe ženy prezerajú prichádzajúce tváre, a uvažovala, či sa snažia priradiť ich k tým, ktorých považujú za nežiaduce osoby, napríklad príbuzných Willa Edensora.

„Vitajte!“ zaspievala svetlovláska vpravo, keď popri nej Robin prešla.

„Vďaka,“ odvetila s úsmevom Robin.

Vnútro chrámu, ktorého fotky už videla na internete, bolo v skutočnosti ešte pôsobivejšie. Ulička medzi radmi polstrovaných lavíc bola vystlaná šarlátovým kobercom a viedla na vyvýšené pódium, za ktorým bolo veľké premietacie plátno takmer ako v kinosále. V tej chvíli bol na ňom zobrazený statický záber desiatok tisíc ľudí v rôznych farbách, prevažne v červenej a oranžovej, stojacich pred niečím, čo vyzeralo ako posvätná budova alebo palác v Indii.

Robin netušila, či sa na stenách a rímсах leskne pravé lístkové zlato, ale odrážalo sa od nich svetlo nízko zavesených sklenených gulí s viacerými žiarovkami, ktoré pripomínali strapce žiariaceho hrozna. V hornej časti stien boli ručne maľované jednoduché postavy, ktoré sa držali za ruky ako papierové báby, čo ju dávno naučila vystrihovať mama. Boli tam zastúpené všetky etnické príslušnosti a Robin si spomenula na Disneyland v Paríži, kde bola v roku 2003 so svojím vtedajším priateľom, neskôr manželom Matthewom. V jednej z atrakcií s názvom „Svet je malý“ sa loďky mechanicky plavili po kanáloch a báby z celého sveta spievali návštevníkom vopred nahraté piesne.

Lavice sa rýchlo zaplňali, a tak Robin vkĺzla na voľné miesto vedľa mladej černošskej dvojice. Muž sa tváril napäto a jeho partnerka mu niečo šepkala. Robin síce nepočula všetko, čo dievča hovorilo, ale zdalo sa jej, že zachytila slová „počúvaj s otvorenou myslou“.

Na úzkej poličke pripevnenej k lavici pred Robin ležalo zopár rovnakých letákov. Jeden si vzala.

Vitajte v Univerzálnej humanitárnej cirkvi!
Naša misia, naše hodnoty, naša vízia

Robin si leták strčila do kabelky, aby si ho mohla prečítať neskôr, a poobzerala sa okolo seba, či nezazrie Willa Edensora. V chráme bolo veľa mladých a pekných členov v oranžových mikinách: chodili sem a tam, odprevádzali ľudí na miesta alebo sa rozprávali a žartovali s návštevníkmi, ale po ňom nebolo ani stopy.

Robin si všimla, že niekoľko členov zhromaždenia zdvihlo zrak nahor, a tak tiež upriamila pozornosť na strop. Zdobila ho nástenná maľba v celkom inom štýle ako maľby postáv na stenách. Vyzeralo to ako disneyovská verzia Michelangela. Päť obrovských postáv vo víriacich rúchach vo farbistom úsvite. Robin došlo, že je to päť prorokov, o ktorých písal Kevin Pirbright v svojom dlhom maile sirovi Colinovi Edensorovi.

Priamo nad Robin bol tmavovlasý bradatý muž oblečený v oranžovom. Zdalo sa, že krváca z reznej rany na čele, a rúcho mal posiate krvavými škvrnami. Určite to bol Zranený prorok. Okrem neho bol na strope vyobrazený láskavý stavec s bielou bradou v modrom s Asklépiovou palicou ovinutou hadom: Liečiteľský prorok. Zlatá proročkyňa bola žena so striebornými vlasmi s rozviatym žltým rúchom; s blaženým výrazom rozhadzovala na zem drahokamy.

Štvrtý bol vychudnutý mladý muž s vážnou tvárou a zastretým pohľadom v karmínovom rúchu. Robin znepokojilo, že mu nechýba slučka a povraz, ktorý za ním povieval. Usúdila, že je to Ukradnutý prorok Alexander Graves, ktorý sa obesil týždeň po tom, čo ho násilím odvedli naspäť k rodine. Pripadalo jej čudné a dosť pochmúrne, že cirkev sa ho rozhodla zobrazit' s prepadnutou tvárou a prostriedkom jeho záhuby okolo krku.

Robin však upútala predovšetkým ústredná postava. Bola drobnejšia a stíhlejšia ako ostatné, s dlhými čiernymi vlasmi. Na sebe mala biele rúcho, a hoci bola znázornená vo vzduchu, ťahala za sebou vlny. Oválna tvár Utopenej proročkyne oplývala strohou krásou, ale či to bol optický klam, alebo nie, v prižmúrených očiach nemala dúhovky. Vyzerali celkom čierne.

„Prišli ste sama?“ prihovoriť sa jej hlas a Robin sa strhla. Mladá svetlovláska, ktorá ju privítala vo dverách, sa na ňu usmievala.

„Áno,“ prisvedčila Robin, „mala so mnou prísť aj kamarátka, ale má opicu!“

„Ach, jaj,“ povedala s úsmevom dievčina.

„Presne, som trochu vytočená,“ pokračovala so smiechom Robin. „Práve ona sa sem chcela ísť!“

Pravdaže, všetko toto si naplánovala: nechcela vyzeráť príliš horlivo, príliš zúfalo sa vypytovať; oveľa lepšie bolo dovoliť šatám a kabelke za niekoľko sto libier, aby urobili lákavý dojem.

„Náhody neexistujú,“ vyhlásila svetlovláska a pozrela na Robin. „To som sa naučila. Náhody neexistujú. Ak je to vaša prvá návšteva, vybrali ste si naozaj výnimočný deň. Pochopíte, keď sa začne bohoslužba.“

Svetlovláska s úsmevom odišla; hlasný buchot v zadnej časti chrámu signalizoval, že sa zatvorili dvere. Ozval sa jediný hlboký úder zvonu a zhromaždení stíchli. Členovia cirkvi v oranžových mikinách sa stiahli a zostali stáť pri stenách.

Vtom sa na Robinino prekvapenie zo skrytých reproduktorov ozvali prvé tóny známej popovej piesne od Davida Bowieho „Heroes“, teda Hrdinovia.

Statický obraz na plátne sa pohol a členovia cirkvi v oranžovom, rovnako ako niektorí ľudia v laviciach, začali tliekať do rytmu a spievať text piesne.

Obraz na plátne zachytával vysmiatych ľudí, čo po sebe hádzali pestrofarebné prášky. Robin žila v multikultúrnom Londýne už pomerne dlho, takže spoznala hinduistický sviatok jari Holí. Svetlá v chráme sa postupne stlmili, až napokon žiarilo len plátno, kde sa veselí hinduisti oboch pohlaví ďalej so smiechom naháňali a vzduchom lietali dúhové farby. Zdalo sa, že tancujú na Bowieho pieseň a zosobňujú jej text: všetci boli králi a kráľovné a ich úžasný dav bol schopný „poraziť“ tých druhých, nech už sa tým myslel ktokoľvek...

Film vrhal na tvár zhromaždených mihotavé pestrofarebné svetlá. Keď pieseň stíchla, film vystriedal statický obraz hinduistického boha Šivu: sedel na zemi s prekríženými nohami, s hadom omotaným okolo krku a vencom oranžových kvetov na holej hrudi. Na pódium dopadol biely kužeľ svetla, v ktorom sa zjavil muž, a keďže jasná žiara spôsobila, že okolitá tma bola

nepreniknuteľná, vyzeralo to, akoby sa tam zjavil sčista-jasna. Niekoľko divákov začalo tliekať – vrátane všetkých usmievavých členov cirkvi, pričom zopár ich aj vzrušene zvyšklo.

Robin hneď spoznala muža stojaceho v kuželi svetla: bol to Jonathan Wace, medzi svojimi prívržencami známy ako „Tatko Džej“, zakladateľ Univerzálnej humanitárnej cirkvi, ktorý sa nečakane osobne objavil v jednom zo svojich chrámov. Pohľadný, vysoký a vyšportovaný šesťdesiatnik s hustými tmavými vlasmi po plecía pretkanými striebistými, s veľkými modrými očami a hranatou bradou s jamkou uprostred by sa v tomto svetle mohol vydávať za muža mladšieho o niekoľko desaťročí. Mal nesmierne podmanivý úsmev. Spôsob, akým prijal potlesk, ani trocha nenaznačoval bombastickosť alebo teatrálnosť. Práve naopak, vyčaril srdečný, pokorný úsmev a odmietavo mávol rukou, akoby chcel upokojiť vzrušených divákov. Na sebe mal oranžové rúcho vyšívané zlatou niťou a na hlave slúchadlá s mikrofónom, takže jeho hlas sa ľahko niesol ponad dvestočlenný dav pred ním.

„Dobré ráno,“ povedal, spojil si ruky ako v modlitbe a poklonil sa.

„Dobré ráno,“ odpovedala mu najmenej polovica zhromaždenia.

„Vitajte na dnešnej bohoslužbe, ktorá, ako niektorí z vás vedía, je pre členov Univerzálnej humanitárnej cirkvi výnimočne dôležitá. Dnes, deväťnásteho marca, sa začína náš rok. Dnes je Deň Zraneného proroka. Toto,“ vyhlásil Wace a ukázal na záber na plátne, „je obraz, aký si väčšina z nás spája s božstvom. Vidíme Šivu, láskavého a dobrotivého hinduistického boha, ktorý v sebe ukrýva množstvo protikladov a nejasností. Je askéta, no zároveň aj boh plodnosti. Tretím okom preniká do podstaty, ale dokáže aj ničť.“

Šiva zmizol z premietacieho plátna a vystriedala ho rozmazaná čierno-biela fotografia mladého amerického vojaka.

„Toto,“ pokračoval s úsmevom Wace, „nie je to, čo si väčšina z nás predstaví, keď sa povie svätý muž. Toto je Rusty Andersen, ktorého ako mladého muža začiatkom sedemdesiatych rokov poslali do vojny vo Vietname.“

Fotka Rustyho Andersena vybledla a zjavili sa zrnité zábery výbuchov a utekajúcich mužov s puškami. Z chrámových reproduktorov hrala tmenná zlovestná hudba.

„Rust, ako ho prezývali priatelia, bol svedkom hrozných zverstiev a pretrpel ich. Bol nútený páchať ohavné činy. Ale po vojne...“ Hudba bola teraz ľahšia, plná nádeje. „Naposledy sa vrátil domov, zbalil si gitaru a svoje veci a vydal sa na potulky po Európe.“

Na plátne sa vystriedalo zopár starých fotografií, pričom Andersenove vlasy boli na každej ďalšej dlhšie. Hral na gitare v uliciach mesta, ktoré vyzeralo ako Rím; ukazoval znak mieru pred Eiffelovou vežou; v londýnskom daždi kráčaľ s gitarou na chrbte popri Horse Guards Parade.

„Nakoniec,“ povedal Wace, „prišiel do malej norfolskej dedinky Aylmerton. Tam sa dozvedel o komunite, ktorá žije z pôdy, a rozhodol sa k nej pridať.“

Plátno sčernalo a hudba stíchla.

„Komunita, ku ktorej sa Rust pripojil, žiaľ, nebola taká, ako dúfal,“ pokračoval Wace. „Jednoduchý život v lone prírody však zostal jeho ideálom. Keď sa prvá komunita rozpadla, Rust zostal žiť v chalupe, čo si sám postavil, sebestačný a nezávislý. Ešte stále sa vyrovnával s traumou, čo v ňom zanechala vojna, v ktorej bol nútený bojovať.“

Vtedy som sa s ním stretol prvý raz,“ povedal Wace a chrámom sa znova rozľahla hudba, tentoraz radostná, povznášajúca. Na plátne sa zjavila fotografia Rustyho Andersena a tridsiatnika Jonathana Wacea. Robin predpokladala, že vekovo od seba neboli až takí vzdialení, ale vetrom ošľahaný Andersen vyzeral oveľa staršie.

„Rust mal nádherný úsmev,“ zamrmlal Wace a hlas sa mu zachvel. „Zaryto sa držal svojej samotárskej existencie, no občas som prešiel krížom cez polia a presvedčil som ho, aby sa s nami najedol. Začínalo tam vznikať nové spoločenstvo, ktoré sa sústredilo nielen na prírodný, ale aj duchovný život. Duchovnosť však Rusta vôbec nelákala. Vyhlásil, že videl priveľa na to, aby veril v nesmrteľnosť ľudskej duše alebo božie dobro.“

Raz v noci,“ pokračoval Wace a fotografia sa pomaly zväčšovala, až napokon tvár Rusta Andersena zaplnila celé plátno, „sme šli s týmto zlomeným bojovníkom spolu z večere na farme naspäť cez polia do jeho chalupy. Ako vždy sme sa dohadovali o náboženstve a ľudskej potrebe veriť v posvätné

božstvo. Napokon som Rustovi povedal: „Môžeš s istotou vedieť, že po tomto živote už nie je nič? Môžeš si byť istý, že človek sa vracia do temnoty, že okolo nás ani v nás nepôsobí žiadna božská sila? Nemôžeš ani pripustiť, že je to možné?“ A Rust na mňa pozrel, „pokračoval Wace, „a po dlhej odmlke vyhlásil: „Pripúšťam, že je to možné.“

Pripúšťam, že je to možné,“ zopakoval Wace. „Sila tých slov od človeka, ktorý sa rozhodne odvrátil od Boha, od všetkého božského, od možnosti vykúpenia a spásy! A keď vyslovil tie neveriteľné slová, na jeho tvári som postrehol niečo, čo som tam nikdy predtým nevidel. Niečo sa v ňom prebudilo a ja som v tej chvíli vedel, že konečne otvoril svoje srdce Bohu, a ja, ktorému Boh tak nesmierne pomohol, som mu mohol ukázať, čo som sa naučil, čo som videl, vďaka čomu som vedel – nie dúfal, veril, tušil, ale vedel –, že Boh je skutočný a pomoc je vždy blízko, hoci možno nechápeme, ako sa k nej dostať alebo ako o ňu vôbec požiadať.

Vtedy som ešte netušil,“ pokračoval Wace, hudba opäť potemnela a Andersénova usmievavá tvár sa začala vytrácať z plátna, „že s Rustom sa o tom už nikdy nepozhováram, že nedostanem príležitosť ukázať mu cestu... lebo do dvadsiatich štyroch hodín zomrel.“

Hudba stíchla. V chráme vládlo absolútne ticho.

„Na ceste pred našou farmou ho zrazilo auto. Zabil ho opitý vodič. Stalo sa to na druhý deň skoro ráno, keď bol Rust na prechádzke, čo robieval často, keďže trpel nespavosťou a najradšej rozjímal sám. Rust bol na mieste mŕtvy.“

Na plátne sa zjavila ďalšia fotka: skupinka stojaca so sklonenými hlavami nad čerstvo vykopaným hrobom pred chalupou Rusta Andersena.

„Pochovali sme ho na farme, lebo tam našiel útechu v prírode a v samote. Bol som zúfalý. Bola to prvá skúška mojej viery a dobrovoľne priznávam, nechápal som, prečo to posvätné božstvo dopustilo tak skoro po možnosti svojho zjavenia utrápenej duši, akou bol Rust. V stave zúfalstva som sa pustil do vypratávania Rustovej chaty... a na jeho posteli som našiel list. List adresovaný mne, napísaný Rustovým písmom. Aj po toľkých rokoch ho ešte stále viem naspamäť. Toto napísal Rust niekoľko hodín pred smrťou:

Drahý Jonathan,
dnes v noci som sa prvýkrát od svojho detstva modlil. Napadlo mi, že ak je možné, že Boh existuje a že mi môže odpustiť, bol by som hlupák, keby som sa s ním neporozprával. Urazil si, že ak existuje, pošle mi znamenie. A to znamenie prišlo. Nepoviem Ti, čo to bolo, lebo by Ti mohlo pripadať hlúpe, ale spoznal som ho a neverím, že to bola náhoda.

Teraz cítim niečo, čo som necítil už roky: pokoj. Možno so mnou zostane dlho, možno nie, ale zažiť tento pocit pred smrťou aspoň raz je ako nakrátko zazrieť nebesá.

Ako sám vieš, nedokážem dobre vyjadrovať svoje pocity a ani neviem, či Ti odovzdám tento list, ale mám pocit, že bolo správne dať všetko na papier. Idem na prechádzku po ďalšej bezsennej noci, ale tentoraz z tých najlepších dôvodov. Tvoj Rust

Mladá černoška vedľa Robin si utierala slzy.

„A o pár hodín, kým som spal, sa Rust vrátil domov,“ povedal Jonathan Wace. „Zomrel niekoľko hodín po znamení, ktoré dostal a ktoré mu prinieslo radosť a pokoj, ktorý mu bol tak dlho odopieraný...“

Až neskôr, keď som za ním ešte stále smútil a snažil sa pochopiť udalosť tej noci, som si uvedomil, že Rust Andersen zomrel v čase významného hinduistického sviatku Holí.“

Teraz sa na premietacom plátne za Waceom opäť zjavili zábery plnej ulice veselých ľudí v pestrofarebných rúchach, čo spolu tancovali a so smiechom po sebe rozsykali farebný prášok.

„Rust nemal rád dav,“ pokračoval Wace. „Po Vietname putoval z mesta do mesta a hľadal pokoj. Napokon sa usadil na kúsok neobývanej zeme a vyhýbal sa ľuďom. Spoločnosť druhých znášal zriedka a zvyčajne nechotne, keď potreboval peniaze alebo jedlo.“

Keď som uvažoval o Rustovi a Holí, pomyslel som si, aké je nevhodné, že si ho Boh povolal práve vtedy... ale potom som pochopil, ako som sa mýlil. Všetko mi došlo.

Rust nájde Holí v posmrtnom živote. Všetko, čo mu chýbalo – vzťahy s druhými, smiech, radosť –, ho čaká v nebi. Posvätné božstvo poslalo Rustovi znamenie, a keďže si ho povolalo v ten deň, prostredníctvom neho sa prihovorilo všetkým, čo ho poznali: „Rust už nemá čo hľadať. Dosiahol to, čo bolo jeho úlohou na tomto svete: spoznal ma a ja zasa učím vás. Oslavujte božstvo v presvedčení, že jedného dňa aj vy nájdete šťastie, ktoré hľadal.“

Pestré farby znova zmizli z premietacieho plátna a namiesto nich sa zjavili mnohé božstvá: Šiva, guru Nának, Ježiš, Budha a ďalší.

„Ale čo je posvätné božstvo? O kom hovorím, keď spomínam Boha? Ku komu z nich alebo z nespočetných iných bohov by ste sa mali modliť? A moja odpoveď znie: ku všetkým alebo k žiadnemu. Božstvo existuje a ľudia sa ho od počiatku vekov snažia vykresliť na svoj obraz a prostredníctvom vlastných predstáv. Nezáleží na tom, aké meno mu dáte. Nezáleží na tom, akými slovami ho budete uctievať. Keď nazrieme za hranice, čo nás rozdeľujú, hranice kultúry a náboženstva vytvorené človekom, náš zrak sa vyjasní a konečne uvidíme to, čo nás presahuje.“

Niektorí z vás, čo dnes prišli, neveria v Boha,“ vyhlásil Wace a opäť sa usmial. „Niektorí z vás prišli zo zvedavosti. Niektorí pochybujú, mnohí neveria. Niektorí z vás sa nám možno chcú vysmiať. A prečo by ste sa nemohli smiať? Smiech je radostný a radosť pochádza od Boha.“

Ak vám dnes poviem, že viem – bez akýchkoľvek pochybností viem –, že existuje život po smrti a božská sila, ktorá vedie a pomáha všetkým ľuďom, čo ju hľadajú, budete žiadať dôkaz. Nuž, hovorím, máte právo žiadať dôkaz. Radšej sa stretnem s úprimným skeptikom ako so stovkami ľudí, čo veria, že poznajú Boha, ale v skutočnosti sú len v zajatí vlastnej zbožnosti a trvajú na tom, že len oni a ich náboženstvo našli správnu cestu.

A niektorých z vás odradí, keď poviem, že nič na tomto svete nepríde bez trpezlivosti a úsilia. Neočakávate predsa ani to, že ihneď pochopíte fyzikálne zákony. O koľko zložitejší je pôvodca týchto fyzikálnych zákonov? O koľko tajomnejší?

Predsa však môžete hneď teraz urobiť prvý krok. Prvý krok k dôkazom – k absolútnej istote, ako mám ja.

Stačí predniesť tie isté slová, ktoré pred štvrtstoročím vyslovil Zranený prorok. A potom prišlo znamenie, s ním spojená radosť a jeho vzostup do neba. Vyslovíte to? *Pripúšťam, že je to možné.*“

Wace sa s úsmevom odmlčal. Nikto neprehovoril.

„Ak chcete dostať znamenie, povedzte to teraz: *Pripúšťam, že je to možné.*“

Zopár hlasov zopakovalo tie slová a ozval sa nervózny smiech.

„Tak teda spolu!“ vyzval ich rozžiarený Wace. „Spoločne! *Pripúšťam, že je to možné!*“

„*Pripúšťam, že je to možné,*“ zopakovali zhromaždení vrátane Robin.

Členovia cirkvi začali tlieskať a ostatní sa k nim pridali, pohltení tým okamihom, pričom niektorí sa ešte stále smiali.

„Dobre!“ povedal Jonathan a na všetkých sa usmial. „A teraz – aj keď riskujem, že vyzniem ako ten najpodradnejší z podradných kúzelníkov,“ znova sa ozval smiech, „chcem, aby ste všetci na niečo mysleli. Nepovedzte to nahlas, nikomu inému to nehovorte, len si pomyslite na nejaké číslo alebo slovo. Číslo alebo slovo,“ zopakoval. „Akékoľvek číslo. Akékoľvek slovo. Ale rozhodnite sa preň teraz, ešte v chráme.“

Štyridsaťosem, pomyslela si len tak Robin.

„Čoskoro,“ pokračoval Wace, „odídete z tohto chrámu a vrátite sa do svojho života. Ak to slovo alebo číslo upúta vašu pozornosť pred dnešnou polnocou – nuž, môže to byť aj náhoda, no nie? Ale práve ste pripustili možnosť, že je to niečo iné. Pripustili ste možnosť, že posvätné božstvo sa k vám snaží prehovoriť, dať vám najavo svoju prítomnosť v tomto zmätanom a rušnom svete, prehovoriť k vám jediným prostriedkom, ktorý má v tejto chvíli k dispozícii, skôr ako sa začnete učiť jeho jazyk, skôr ako dokážete odstrániť nánosy tohto sveta a uvidíte vrchol rovnako jasne ako ja a veľa iných...“

Prinajmenšom,“ uzavrel Wace a božstvá na premietacom plátne za ním znova vystriedala usmievavá tvár Rusta Andersena, „dúfam, že príbeh Zraneného proroka vám pripomenie, že aj tí najutrápenejší z nás dokážu nájsť pokoj a radosť. Aj tým, čo vykonali hrozné veci, môže byť odpustené. Existuje domov, v ktorom prijímú každého z nás, ak uveríme, že je to možné.“

Jonathan Wace sa mierne uklonil, kužeľ svetla zmizol, a keď zhromaždení začali tieskať, chrámové lampy sa opäť rozžiarili. Wace však už stihol zmiznúť a Robin musela obdivovať rýchlosť, s akou sa vytratil z pódia presne ako kúzelník.

„Ďakujeme, Tatko Džej!“ povedala svetlovláska, ktorá sa predtým prihovarila Robin, tieskajúc vyšla na pódium a na všetkých sa usmiala. „A teraz,“ pokračovala, „by som rada povedala pár slov o poslaní UHC na zemi. Chceme dosiahnuť väčšiu spravodlivosť a rovnosť v spoločnosti a posilniť postavenie tých najzraniteľnejších. Tento týždeň,“ dodala a odstúpila, keď sa na premietacom plátne zjavil nový film, „zbierame peniaze na projekt UHC pre mladých ľudí, čo sa starajú o svojich chronicky chorých a postihnutých členov rodiny, aby si mohli vziať voľno.“

Kým rozprávala, v pozadí bežalo niekoľko filmových ukážok, na ktorých bola skupina tíndžerov: najprv sa naháňali po pláži, potom spievali sediac pri ohni, zlaňovali a sedeli v kanoe.

„V UHC veríme, že treba nielen dosiahnuť individuálne duchovné osvietenie, ale aj zlepšovať podmienky ľudí žijúcich na okraji spoločnosti, a to v cirkvi aj mimo nej. Ak môžete, pri odchode prispajte na náš projekt pre mladých opatrovateľov a opatrovateľky, a keby ste sa chceli dozvedieť viac o našej cirkvi a jej poslaní, neváhajte sa porozprávať s niektorým z členov, ktorí vám ochotne odpovedia na všetky otázky. Teraz vás nechám, aby ste si mohli pozrieť tieto úžasné zábery z našich najnovších humanitárnych projektov.“

Zišla z pódia. Dvere sa neotvorili, a tak väčšina zhromaždenia naďalej sedela a sledovala plátno. Svetlá v chráme zostali stlmené a David Bowie začal opäť spievať, zatiaľ čo zhromaždení sledovali ďalšie filmové ukážky, na ktorých boli bezdomovci s polievkou, rozžiarené deti zdvíhajúce ruky v africkej triede a dospelí rôznych rás na skupinovej terapii.

Mohli by sme byť hrdinovia, spieval David Bowie, aspoň na jeden deň.

Šešť na piatom mieste...

Šok prichádza a odchádza...

Nič však nie je stratené.

I-ting alebo Kniha premien

Strike bol síce zvedavý, ako dopadla Robinina prvá návšteva chrámu, no nemal ako prijať jej prvé pokusy o telefonát, lebo sedel v metre s nákupnou taškou z hračkárstva Hamleys na kolenách. Robinin piaty pokus napokon vyšiel, keď vystúpil na stanici Bromley South a práve chcel vyťukať jej číslo.

„Prepáč,“ povedal ako prvý. „Nemal som signál. Som na ceste k Lucy.“

Lucy bola tá nevlastná sestra, s ktorou Strike vyrastal, lebo nebola dieťaťom jeho otca, ale matky. Hoci mal Lucy rád, nemali takmer nič spoločné a cudzí ľudia sa zvykli čudovať, že sú vôbec rodina, keďže Lucy bola drobná a svetlovlasá. Strike ju šiel dnes navštíviť z povinnosti: vôbec sa netešil a očakával, že má pred sebou niekoľko náročných hodín.

„Ako bolo?“ opýtal sa a vykročil po ceste. Mračilo sa a vyzeralo to na dážď.

„Nie tak, ako som očakávala,“ pripustila Robin, ktorá sa vzdialila niekoľko blokov od chrámu a našla kaviareň s vonkajším sedením, kde vzhľadom na chladný deň nebol nikto, kto by ju mohol odpočúvať. „Myslela som, že budú chrlieť trochu viac ohňa a síry, ale vôbec nie, celé to bolo o sociálnej spravodlivosti a slobode mať pochybnosti. Naozaj šikovné urobené: filmy na premietacom plátne a David Bowie hrajúci z repro...“

„Bowie?“

„Áno, *Heroes*, ale najzaujímavejšie je, že prišiel Tatko Džej osobne.“

„Ale čo.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vodný hrob***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.